

1

สุภาพบุรุษ

ปัง! เสียงปืนดังขึ้นตามด้วยเสียงชู้ดังลั่นเป็นภาษาอังกฤษ ให้อยมจำนน ร่างชายหนุ่มผู้หนึ่งล้มคว่ำ เลือดไหลนองพื้น อีกสองคน พยายามวิ่งหนีเอาตัวรอดหลังถูกไล่ยิง ภาพเหตุการณ์ระทึกขวัญ เบื้องนอกร้านอาหารของคนโศก หูทำเอาเหล่านักศึกษาที่นั่งอยู่ในนั้น แตกตื่นลุกขึ้นวิ่งหนีอลหม่าน เสียงกรีดร้องดังสลับกับเสียงเรียกหากัน เซ็งแซ่ คัลยา ลูกพรตยืนขึ้น ดวงตาคู๋สวยเพ่งผ่านผนังกระจกไปยังร่างที่นอนแน่นิ่งจมกองเลือดอยู่แล้วก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึงเมื่อ จำได้ว่าเขาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนคนหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่เธอรู้จักดี เธอร้องเรียกชื่อเขา

“เบดาซ!”

ขณะนั้นชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอก็ลุกพรตขึ้นพลางคว้า ข้อมือเธอวิ่งออกจากตงนั้น หญิงสาวก้าวเท้าเร็วๆ เข้าไปในลิฟต์ตาม แรงจุดตั้ง

“อัสว นี่มันเกิดอะไรขึ้น เบดาซเพื่อนคุณถูกใครยิง เขาแน่นิ่ง เขาตายแล้ว พวกเพื่อนๆ ของคุณก็โดนไล่ยิงด้วย” เมื่อตั้งสติได้เธอก็ยัง คำถามภาษาอังกฤษใส่เพื่อนหนุ่มเสียงสั่นร่ำ

“ศัลยา พวกเราถูกฝ่ายตรงข้ามในपुरिमบังคับตามล่านะ ผมจะขึ้นไปเก็บของ ผมเตรียมตัวไว้แล้ว”

“ฝ่ายตรงข้าม? ใคร? คุณหมายถึงอะไรบอกศัลได้มั๊ย”

เธอถามเร่งเร็ว ทันใดนั้นประตูลิฟต์เปิดออก เขารีบวิ่งไปที่ห้องพัก กรรหส์ผ่านหน้าประตูแล้วดึงเธอเข้าไปในห้อง เขาตรงไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบกระเป๋ามาแล้วหันไปเปิดลิ้นชักหัวเตียงหยิบปืนมาเหน็บเอาไว้ ศัลยาเบ่งตามองเขานิ่งๆ ก่อนจะรีบเข้ามาเสี่ยงสั้น

“อัสว บอกลูกก่อนสิว่ามันเกิดอะไรขึ้น ศัลไม่เข้าใจ ได้โปรดบอกลูกเถอะ”

“ผมคิดว่าฝ่ายตรงข้ามสืบจนรู้ว่าเราทั้งหมดอยู่ที่นี้ และผมคือเป้าหมาย พวกมันต้องการฆ่าผม เพราะไม่ต้องการให้ผมและเพื่อนๆ กลับไปกอบกู้บ้านเกิดเมืองนอน ตอนนี้อยู่ที่แคว้นपुरิมบังตกอยู่ในสถานการณ์สู้รบกับพวกที่ต้องการล้มล้างระบอบกษัตริย์ เวลานี้ฝ่ายเรากำลังจะได้ชัยชนะและรอพวกเรากลับไป พวกมันก็เลยตามล่าหาทางฆ่าเรานะ พวกมันตามสืบอยู่ตลอดเวลาจนเพิ่งรู้ว่าเราทั้งหมดอยู่ที่นี้” เขาอธิบายคร่าวๆ

“โอ้ แล้วคุณจะหนีรอดคนพวกนั้นไปได้ยังไงล่ะคะ พวกนั้นคงรู้แล้วว่ายังเหลือคุณอยู่บนนี้นะ” หญิงสาวเดินเข้ามาจับแขนเขาไว้พาลางเอ่ยถามสีหน้าปริวิตก

“ใช่ ศัลรีบกลับลงไปเถอะนะ อันตรายมาก ผมขอบใจในทุกสิ่งทุกอย่างที่ศัลมีให้ผมและเพื่อนๆ เสมอมา ไปเถอะ สักวันหนึ่งถ้าผมรอดไปได้ผมจะกลับมาหาศัล รีบกลับลงไปนะศัล”

เขาจับต้นแขนหญิงสาวพาเดินมาที่ประตู เอ่ยพาลางสบตาหญิงสาวนิ่ง นัยน์ตาเขาฉายแววอวลด้วยอารมณ์ที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

“ศัลรีบลงบันไดไป รีบไปเถอะ ผมเป็นห่วงคุณนะ เอ่อ...โชคดีนะ

ศีล”

เขามองหน้าเธอหนึ่งๆ ดังต้องการตราภาพเธอไว้ในความทรงจำ หมุนลูกบิดประตูแล้วพยายามดันเธอออกไป แต่หญิงสาวขึ้นตัวไว้ กระแทกตนเองปิดประตู เอ่ยบอกเขาทำทางกระวนกระวายด้วยความ เป็นห่วง

“อัสว! คุณหนีไม่รอดหรอก เชื้อศีลสิ! พวกเพื่อนๆ คุณก็อาจจะ ถูกเก็บหมดแล้ว และกว่าที่คุณจะข้ามชายแดนไปพหุริมบังได้ไม่ใช่เรื่อง ง่ายเลย เพราะคุณจะต้องเดินทางออกจากกรุงเทพฯ ไปอีกไกล และจะ ไปทางไหน ไปยังไง ศีลเป็นห่วงคุณนะคะ”

“ผมมีคนมาคอยรับที่ชายแดนแล้วละ เพียงแต่ผมจะต้องไปให้ถึง ผศศึกษาแผนที่การเดินทางและเตรียมตัวไว้ล่วงหน้าแล้ว ไม่ยากหรอก อย่างห่วงผมเลยนะศีล รีบกลับออกไปเถอะ ผมจะลงบันไดหนีไฟ และจะ ดูทางหนีทีไล่ก่อน หรือไม่ผมอาจจะซ่อนตัวอยู่ในตึกนี้จนกว่าจะ ปลอดภัยแล้วค่อยออกไปทีหลัง รีบไปสิศีล พวกมันอาจจะกำลังค้น ทุกห้องในตึกนี้อยู่ ขอร้องละศีล รีบไปเถอะ อย่าอยู่กับผม มันจะฆ่า ทุกคนที่อยู่กับผม เชื้อผมนะศีล” เขาจับแขนเธอไว้ทั้งสองข้าง เอ่ย วิงวอนด้วยสีหน้าขมวดมุ่นเป็นกังวลในความปลอดภัยของเธอ

“อัสว! แต่ศีลเป็นห่วงคุณนะคะ ศีลจะช่วยพาคุณหนีไปที่ ชายแดนเอง ยังไงที่นี่ก็เป็นประเทศของศีล ศีลรู้ทางหนีทีไล่ และชำนาญ เส้นทางมากกว่าคุณ เพียงแต่ตอนนี้เราแค่ออกไปให้ถึงรถของศีลที่จอด อยู่หน้าคอนโดฯ ให้ได้เท่านั้น ศีลจะพาคุณหนีเองคะ” เธอบอกเขาอย่าง คนที่ตัดสินใจแน่วแน่แล้วก่อนจะเบิ่งตากว้างเมื่อนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

“ตายละ ศีลวางกระเป๋าวีที่เก้าอี้ในห้องอาหารคะอัสว! ศีลจะวิ่ง ลงไปเอานะคะ มีกุญแจรออยู่นั้นและก็มีโทรศัพท์มือถือด้วยคะ”

“ไม่ได้นะศีล มันเสียงเกินไป ผมไม่ต้องการให้คุณเอาชีวิตมา

เสี่ยงกับผม ผมรับรองว่าผมไม่ไปรอด เชื่อผมสิ ผมเตรียมการหนีไว้แล้ว เพียงแต่มันผิดแผนตรงที่พวกมันชิงลงมือก่อนเท่านั้น ได้โปรดเอะนะ คัล รีบออกไป ไปสิคัล” เขาวิงวอนด้วยสีหน้าวิตกกังวลในความปลอดภัยของเธอมากกว่าตนเอง

“อัสวา แต่คัลทิ้งคุณไม่ได้หรอกค่ะ คุณต้องการคนช่วยนะค่ะ” ลิ่นคำของเธอ ชายหนุ่มก็จ้องหน้าเธอนิ่งๆ ซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสาวชาวไทย

“คัล ขอบคุณมากที่คิดจะช่วยผม แต่มันอันตรายเกินไปสำหรับคุณ รีบออกไปจากที่นี่ และรีบขับรถกลับบ้าน อย่าให้ผมเป็นห่วงคุณมากกว่านี้เลยนะ ผมหนีไปคนเดียวจะง่ายกว่า คล่องตัวกว่า กลับบ้านไปเอะนะคัล รีบกลับออกไป ผมขอร้อง อย่าดื้อสิ”

ชายหนุ่มวิงวอนแต่หญิงสาวกลับทอดสายตามองเขานิ่งๆ แล้วส่ายหน้าน้อยๆ สายตาที่สบประสานกันในเวลาวิกฤตินี้ฉายชัดว่าทั้งคู่ไม่อาจเก็บความในใจที่มีต่อกันไว้ได้อีก คัลยำน้ำตาเอ่อคลอ ใจหายเมื่อถึงเวลาต้องจากพรากอย่างไม่ทันตั้งตัวและในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการมีชีวิตรอดของชายหนุ่ม

“อัสวา แต่คัลตัดสินใจแล้ว คัลจะต้องช่วยคุณ อย่าผลักไสคัลเลยนะค่ะ ถ้าคุณเป็นอะไรไปคัลจะต้องโทษตัวเองไปตลอดชีวิต คัลทิ้งคุณไปอย่างนี้ไม่ได้ค่ะ อย่าไล่คัลเลยนะค่ะ ถึงคัลจะเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ก็อาจจะช่วยคุณได้บ้าง เราเป็นเพื่อนกัน จะทิ้งกันในยามทุกข์ยากได้ยังไงละค่ะ คัลทำไม่ได้หรอกค่ะ” เธอเอ่ยเสียงลั่นเครือ มองชายหนุ่มผ่านม่านน้ำตาไหลพราก

“คัลยา ผมขอบคุณและซาบซึ้งในมิตรภาพที่คุณมีให้ผม แต่ในเวลานี้คุณไม่ควรเข้ามาพัวพัน มันเป็นอันตรายถึงชีวิต มันจะฆ่าทุกคนที่อยู่กับผมไม่มีละเว้นใคร เชื่อผมสิคัล กลับไปเอะนะ” เขาพยายาม

อธิบายให้เธอเข้าใจสถานการณ์ แต่หญิงสาวเอาแต่สายหน้าเม้มริมฝีปากที่สิ้นระริกไว้

เพียงครึ่งชั่วโมงจากนั้นเสียงไซเรนจากรถของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ดังขึ้น ดังลั่นทุกทิศทางราวกับพวกเขาถูกล้อมไว้หมดแล้ว เร่งเร้าให้ศัลยาประมวลผลหาทางออกอย่างรวดเร็ว ดวงตาฉายแววเจิดจ้า ทอประกายความหวัง เธอรีบเอ่ยบอกเขา

“ตำรวจมาแล้ว ศัลจะขอความช่วยเหลือ เราจะได้ขอความช่วยเหลือใครงล่ะ”

“ไม่ได้นะศัลยา เขาอาจจะจับผมส่งพวกมัน มันเป็นเรื่องการเมืองที่ประเทศคุณไม่เข้าใจ รีบกลับออกไปสิศัล กลับไป” เขาร้องห้ามและเอ่ยพลักไล่เธออีกครั้งทันที ใบหน้าหญิงสาวสลดวูบ

“อัสว ศัลทิ้งคุณไม่ได้ ได้โปรดอย่าไล่ศัลเลยนะคะ ศัลไม่ไป” เธอยืนย่นหนักแน่น

ปัง! เสียงเคาะประตูดังลั่นขึ้น หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ชายหนุ่มรวบร่างหญิงสาวที่ตระหนกสุดขีดไว้ในอ้อมกอด

เสียงโทรโข่งดังก้องขึ้น

“ส่งตัวประกันออกมาแล้วมอบตัวซะดีๆ อย่าคิดหนีอย่าคิดสู้เป็นอันขาด เราล้อมไว้หมดแล้ว” เธอรีบแปลเป็นภาษาอังกฤษให้เขาฟัง เพราะอัสวายังไม่แตกฉานภาษาไทยนัก

“เราควรบอกตำรวจนะคะ ว่าเราจะขอติดต่อกับทางสถานทูตไทย ทางกรไทยอาจจะช่วยคุณก็ได้เนี่ยคะ คุณควรจะอธิบายให้ทุกคนเข้าใจดีกว่าหนีนี้อย่างนี้ มันเสี่ยงมากนะคะอัสว” เธอเอ่ยเร็ว

แทนที่ชายหนุ่มจะทำตามคำแนะนำนั้นเขาก็กลับปราดไปหยิบรีโมตโทรทัศน์มากดเปิดทันที

“เมื่อเวลาเก้านาฬิกาได้เกิดเหตุการณ์นักศึกษาจากราชอาณาจักร

พริมบังจีตัวประกันไว้ในห้องพักของคอนโดมิเนียมใกล้มหาวิทยาลัย
ชื่อดัง ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการปิดล้อมไว้โดยรอบแล้ว เมื่อต้นคดีว่า
เป็นเรื่องการเมืองภายในรัฐพริมบังที่กำลังมีการสู้รบ โดยนักศึกษาเหล่านี้
เป็นฝ่ายต่อต้านการปกครอง และกำลังถูกตามล่า ถูกสังหารไปแล้ว 3
ศพ และยังมีเหลือหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องพักซึ่งคาดว่าเป็นหัวหน้าคณะ
ผู้ก่อการที่ทางการพริมบังต้องการตัว เหตุการณ์นี้ได้รับการบอกเล่า
จากผู้เห็นเหตุการณ์ว่าผู้ก่อการได้จับนักศึกษาสาวชาวไทย ซึ่งทางเราได้
รับรายงานว่าเป็นบุตรสาวของท่านอัครราชทูตไทยประจำประเทศ
เวียตนามไว้เป็นตัวประกัน ขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังเจรจากับ
ผู้ก่อการซึ่งยังไม่ทราบจำนวนให้ปล่อยตัวประกัน ซึ่งทางซีเอ็นเอ็นเกาะ
ติดสถานการณ์และจะรายงานให้ทราบเป็นระยะ และนี่คือเหตุการณ์
ล่าสุดที่หน้าคอนโดมิเนียมแห่งนั้น...”

สิ้นเสียงนักข่าวสาวรายงานสดจากสำนักข่าวดังในช่องเคเบิล
เป็นภาษาอังกฤษ ภาพก็ตัดกลับมาหน้าคอนโดฯ ที่บัดนี้คลาคล่ำไปด้วย
รถตำรวจ รถนักข่าว รถโมบายจากสถานีข่าว มีเทปมาปิดล้อมกันไว้
และยังบรรดาผู้คนที่อาศัยอยู่ในคอนโดฯ วิ่งหนีออกจากห้องพักลงไปยืน
รายล้อมมองดูเหตุการณ์อยู่ด้านล่าง อีกทั้งบรรดาไทยมุงที่เริ่มทยอยกัน
เข้ามา

“อัสวา ทำไมเหตุการณ์มันเป็นแบบนี้ล่ะ มันกลายเป็นว่าคุณเป็น
ผู้ก่อการไปแล้ว คุณต้องเจรจาให้ทางการไทยเข้าใจนะคะ ว่าคุณเป็น
ผู้ถูกกระทำ”

“วางอาวุธและส่งตัวประกันออกมา ทางกรของประเทศคุณได้
ขอให้เราส่งตัวคุณในฐานะผู้ก่อการกบฏ โดยจะมีรถมารับคุณไปจากที่นี่
คุณจะไม่ปลอดภัย อย่าให้ทางเราต้องเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องประเทศของ
คุณเลย ส่งตัวประกันมาดีกว่า และยอมให้เราควบคุมตัวคุณ ทางกร

ของคุณรับรองความปลอดภัยกับเราแล้ว เพราะคุณเป็นแค่นักโทษการเมืองเท่านั้น” หญิงสาวแปลเสียงโทริซังที่ตั้งจากหน้าห้องเป็นภาษาอังกฤษให้เขาฟังแล้วเอ่ยถามต่อ

“อัสว แล้วตกลงพวกที่มันตามล่าคุณ ใช้คนของทางการฟุริมบังหรือเปล่าคะ หรือว่าเป็นพวกไหน บอกคัลให้เข้าใจหน่อยสิคะ”

“ตอนที่ฟุริมบังกำลังเกิดสงครามกลางเมือง พวกกบฏอ้างว่าได้ล้มล้างระบอบกษัตริย์ลงแล้ว แต่ไม่ใช่ะคัล ประชาชนและทหารส่วนมากไม่ยินยอม และออกมาต่อต้านพวกกบฏ ตอนนั้นก็เลยกลายเป็นสงครามกลางเมือง ทำให้คนทั่วโลกเกิดความสับสน ผมถึงจำต้องกลับไปช่วยบ้านเมืองไงละ และถ้าผมถูกจับส่งตัวไปผมก็ต้องตายสถานเดียว เพราะฝ่ายกบฏต้องการตัวผมไปเป็นตัวประกันเพื่อบีบบังคับให้อีกฝ่ายยินยอม”

“ทำไมต้องเป็นคุณด้วยล่ะคะ” เธอเร่งร่ำถาม กราดมองหน้าเขาอย่างค้นหาคำตอบ

“คัล แล้วผมจะอธิบายที่หลัง” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ

“อัสว คัลนี่ออกแล้ว ถ้าจันคุณก็จับคัลเป็นตัวประกันเสียเลย แล้วขอ ฮ. จากทางการไทยไปส่งคุณที่ฟุริมบังด้วยคะ คัลคิดว่าดีนะคะ อัสว มันน่าจะเป็นทางรอดของคุณ” เธอเสนอความคิดอย่างฉับพลันทันที

ชายหนุ่มร่างสมารต์ หน้าเข้มตาคม จมูกโด่งเป็นสัน หน้าเรียวแบบลูกครึ่ง มองหน้าศัลยานิ่งๆ ด้วยแววตาที่ขมขื่นไม่ถึงในการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวของเธอ หนึ่งปีที่ผ่านมา ความสนิทสนมที่ก่อตัวขึ้นในฐานะที่เธอเป็นพี่เลี้ยงหรือพี่รหัสของเขา เนื่องจากศัลยาเก่งภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยจึงส่งเธอมาเป็นพี่เลี้ยงให้เขาซึ่งเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน เธอผู้นี้ธรรมาภัยดีน่ารักงดงาม มีน้ำใจแก่ผู้พลัดบ้านพลัดเมือง

มาอย่างเขา ตัวตนของเธอประทับใจเขาจนยากจะลืมเลือน

วันนี้เขาเชิญเธอมากินข้าวเพียงเพื่อจะได้เห็นหน้าเธอเป็นครั้งสุดท้ายโดยที่เธอไม่รู้^๑ว่าเขากำลังจะไปจากเมืองไทย เธอเข้าใจว่าเป็นการนัดกินข้าวตามปกติเพราะวันนี้มีเรียนแค่ช่วงบ่ายเท่านั้น แต่...เหตุการณ์กลับพลิกผัน เราควรจะทำยังไงดี...ทำตามที่เขาบอกงั้นหรือ...แล้วเหตุการณ์ภายนอกหน้าเล่า ถ้าพลาดอาจหมายถึงชีวิต และการสูญเสียราชวงศ์พุริมบัง...

“คุณอัสวาท การไทยจะไม่กักตัวคุณไว้ เราจะส่งตัวคุณให้ทางพุริมบัง แต่ถ้าคุณจับคนไทยเป็นตัวประกัน คุณจะเป็นผู้ที่ทำผิดกฎหมายไทยในคดีอาญาร้ายแรง ได้โปรดปล่อยตัวคุณศัลยาออกมา เราจะส่งตัวคุณให้ทางเจ้าหน้าที่ของคุณ เพื่อไม่ให้เสียเลือดเนื้อ เราไม่ต้องการใช้วิธีรุนแรงกับคุณ” เสียงภาษาอังกฤษสำเนียงดีดังต่อเนื่อง ศัลยาคิดว่าคนพูดน่าจะเป็นนักเจรจาที่เพิ่งถูกส่งเข้ามาเกลี้ยกล่อม

“อัสวาท บอกพวกเขาว่าคุณต้องการ ฮ. ไปส่งที่ชายแดน และมีศีลเป็นตัวประกันบนเครื่องบิน เมื่อถึงชายแดนคุณจะปล่อยศีลกลับมาทันที บอกพวกเขาว่าคุณมีอาวุธ และพูดว่าถ้าไม่ทำตามคุณจะฆ่าศีล บอกศีลจะบอกสิ” เธอเอ่ยเร่งเร้าพร้อมเขย่าแขนเขาเบาๆ

ชายหนุ่มนิ่งมองหน้าเธอ แม้ริมฝีปากแน่นก่อนพ่นลมหายใจน้อยๆ ขมวดคิ้วมุ่นอย่างครุ่นคิดตัดสินใจ ในขณะที่นักเจรจาก็พยายามเกลี้ยกล่อม

“คุณคิดให้ดีๆ นะครับ สถานการณ์อย่างนี้คุณไม่มีทางรอดหรอก กำลังของเราล้อมคุณไว้หมดแล้ว เรามาเจรจากันทางออกร่วมกันดีกว่านะครับ เราอาจจะช่วยคุณได้ ทางของคุณก็พร้อมที่จะช่วยคุณอยู่แล้ว เชื้อผมสิ”

“อัสวาท คุณคิดว่าทางการของคุณจะยินยอมช่วยคุณอย่างที่เขา

พูดมั้ยะคะ”

“ศัลยา เขาเป็นนักเจรจา เขากำลังหว่านล้อมผม แต่ผมรู้ดีว่า พวกที่ตามล่าผมจะไม่มีทางช่วยผม คุณก็เห็นว่าพวกนั้นยิ่งเบียดาซ ไม่ใช่แค่ต้องการจับกุมแต่พวกมันต้องการเก็บทุกคนต่างหาก”

“ถ้าอย่างนั้นคุณต้องทำตามที่คุณบอกนะคะ ศัลยาว่าคุณอาจจะทำเพราะอุดมการณ์ เกี่ยวกับการปกครองของบ้านเมืองคุณ ศัลยาคิดว่าคุณมีเหตุผล เพราะศัลเห็นในข่าวมาหลายวันแล้ว ศัลรู้ว่าพริมบังกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง ถ้าคุณทำเพื่อชาติบ้านเมือง โดยสุจริตใจก็อย่าลังเลที่จะทำคะ ถึงศัลจะไม่รู้ว่าคนในบ้านเมืองคุณต้องการอะไร แต่ศัลคิดว่าคุณหวังดีกับพริมบัง เพราะฉะนั้นไม่ต้องเกรงใจศัล ศัลเข้าใจและอยากช่วยจริงๆ บอกเขาสิคะ” ศัลยาเงยมองหน้าเขาด้วยแววตามุ่งมั่น

ชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะตัดสินใจตะโกนออกไป

“ผมต้องการ ฮ. ลำหนึ่งเพื่อพาผมและตัวประกันไปส่งที่ชายแดน และผมสัญญาว่าจะส่งตัวประกันกลับมาพร้อม ฮ. ทันทีที่ผมปลอดภัย ให้ ฮ. มาจอดบนดาดฟ้าคอนโดมิเนียม ผมขอเตือนว่าอย่าตักตักเป็นอันขาด ไม่งั้นผมจะฆ่าตัวประกันทิ้ง” อัศวตะโกนกลับไปด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษดีเยี่ยม

เสียงโห่ร้องจากภายนอกเงียบไปครู่ใหญ่ก่อนจะกรอกเสียงกลับมา

“เราต้องขอเวลาเตรียม ฮ. และนักบินชั่วคราวหนึ่ง”

ศัลยาฟังแล้วรีบส่ายหน้าทันทีก่อนเอ่ยบอกเขา

“บอกเขาว่าคุณรอนานขนาดนั้นไม่ได้ เขากำลังถ่วงเวลาคุณนะคะ”

“ผมให้เวลาครึ่งชั่วโมง ไม่งั้นผมจะฆ่าตัวประกัน และจะฆ่าตัวตาย เลือกว่าก็แล้วกันนะ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงกร้าวขมขู่

“ผมว่าคุณไม่ทำเธอหรอก เพราะเธอเป็นเพื่อน และเป็นคนที่ดูแล

คุณมาตลอด ไม่ใช่เหรอครับคุณอัสวา” นักเจรจาเอ่ยหยิ่งทำที่

“ไม่นะคะ เขาบ้าไปแล้ว เขาบอกฉันว่าเขาจะฆ่าฉัน และจะฆ่าตัวตายตาม ช่วยฉันด้วย ฉันกลัว ฉันยังไม่อยากตาย ใครก็ได้ช่วยเรียนคุณพ่อฉันด้วย ว่าฉันถูกจับเป็นตัวประกัน ฮือๆๆ” ศัลยาตะโกนดังลั่น บ่งบอกความหวาดกลัวในน้ำเสียงสะอึกสะอื้น

“ไม่ต้องกลัวนะครับคุณศัลยา ตอนนี้เราแจ้งให้ท่านทูตทราบแล้ว ท่านกำลังจะบินมาครับ เราจะจัดการทุกอย่างเพื่อช่วยคุณนะครับ” เสียงปลอบดังตอบผ่านโทรศัพท์

“ผมจะพาตัวประกันไปรอบบนดาดฟ้า ถ้ามีอะไรตลกตึงแม้แต่นิดเดียว ผมยิงเธอแน่ ผมขอให้ทุกคนถอยห่างไปจากหน้าห้อง และจากบันไดทุกชั้น ห้ามตามมาเป็นอันขาด จำไว้ว่าผมไม่ได้ขู่” อัสวาตะโกนเสียงเข้มกลับไป

“โอเค...เราจะทำตามที่คุณต้องการทุกอย่าง แต่คุณอย่าทำร้ายตัวประกันเป็นอันขาด”

สีหน้าศัลยาหวาดวิตก เธอเอ่ยเตือนเขาด้วยเสียงสั่นสะท้าน

“อัสวา คุณต้องทำให้สมจริงนะ และต้องระวังตัวให้มากๆ เพราะเขาอาจจะมึนหัวเมเ็นคอยยิงคุณก็ได้ ศัลเป็นห่วงคุณค่ะ”

เขารวบรวมบางสิ่งเพิ่มเข้ามาอีกอดไว้

“ศัล ขอบคุณมากนะ ถ้าผมรอดไปได้ สักวันคุณจะรู้ว่าคุณมีบุญคุณแก่ชาวพุทธมากแค่ไหน อย่างกลัวนะครับ”

เขายกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ก่อนจะตะโกนบอกเวลานัดหมาย นับจากนั้นครึ่งชั่วโมง เสียงข้างนอกรับคำและกำชับไม่ให้เขาทำร้ายตัวประกัน

ทั้งคู่มองสบตากัน สายตาเธอตื่นกลัวหวาดหวั่นอย่างระงับไว้ไม่ได้ เขาดึงร่างบางเข้ามาอดไว้ กายเธอสั่นจนเขารู้สึกได้

“ศัลยาคุณตัวสั้น คุณกลัวมากใช่มั้ยครับ”

“ศัลไม่ได้กลัวค่ะ เพียงแต่ตื่นเต้นมากเกินไปหน่อยเท่านั้น คุณไม่ต้องห่วงนะคะ ศัลต้องทำได้ค่ะ” เสียงเธอตอบเบาๆ อยู่แนบอกเขา เขาลูบเรือนผมเธอเบาๆ แล้วกดศีรษะเธอแนบอกแน่น

“ศัลยา ขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้เราได้พบกัน”

อัสวากอดเธอไว้นิ่งๆ ต่างคนต่างใจเต้นระทึกกับเหตุการณ์ที่กำลังจะดำเนินไปในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เขายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูพิกหน้าบอกเธอ และจัดทำทางใหม่โดยกอดเธอไว้จากทางด้านหลังแขนข้างหนึ่งล็อกคอเธอ อีกข้างยกปิ่นจ่อขมับเธอไว้ ศัลยาเอื้อมมือไปเปิดประตูพาเดินออกไปโดยที่เขาทาบกายไว้กับผนังตึกออกเดินช้าๆ ขณะสายตาจับจ้องกวาดไปทั่ว

หัวใจหญิงสาวหวาดหวั่นสั่นสะท้าน ขาที่ก้าวเดินเหมือนจะอ่อนแรงจนแทบก้าวไม่ออก เพราะไม่เคยคิดว่าตนเองจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์นี้ เธอช่วยเขามองเกรดไปรอบๆ กลัวการบุกจู๋โถมจากหน่วยสาวเหมือนในหนังที่เคยดู แม้จะรู้แก็ใจว่าสถานะลูกสาวทูตอย่างเธอเป็นเครื่องการันตีความปลอดภัยให้เขาได้ในระดับหนึ่ง

อัสวาลืออกเดินขึ้นบันไดแทนชั้นลิฟต์ทำให้มองเห็นได้รอบด้านและผนังตึกที่มืดซิดก็เป็นกำแพงอย่างดี เพียงต้องคอยระวังข้างบนซึ่งอาจจะมีหน่วยจู๋โถมดักหน้าขณะเดินขึ้นไปช้าๆ ทีละชั้นๆ

“อัสว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นศัลจะอยู่ข้างๆ คุณ จนกว่าคุณจะปลอดภัย ระวังตัวนะคะ” เธอกระซิบบอกเขาเสียงสั่นสะท้าน หัวใจเต้นรัวด้วยความตื่นเต้น

ถึงชายหนุ่มจะรู้สึกระทึกกับนาทีกฎตินี้ แต่เขาก็มีความสุขซาบซึ้งในคำของหญิงสาวที่เขาแอบมอบหัวใจให้ แต่เรื่องบ้านเมืองที่แบกไว้หนักอึ้งบนบ่าทำให้เขาไม่กล้าสรวลพริก ทั้งที่มั่นใจว่าเธอก็มีใจ

ให้เขา แต่ก็รู้อยู่แกล้งใจว่าระหว่างเขากับเธอเป็นเสมือนเส้นขนานที่ไม่อาจบรรจบกันได้ เพราะเขายังไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์บ้านเมืองจะแปรเปลี่ยนไปในทิศทางใด เขาจึงพยายามตัดใจจากเธอมาตลอดกระทั่งวันนี้ วันแห่งการจากลา ทั้งที่เขาควรหนีไปตั้งแต่เมื่อคืนแต่เขาเองยังตัดใจไม่ได้ และผัดผ่อนขอพบเธออีกสักครั้งจึงเกิดเรื่องราวยุ่งเหยิงนี้ขึ้น

ชายหนุ่มพาเธอขึ้นไปถึงชั้นบนสุด ก้าวช้าๆ สายตากวาดไปทั่วโถงทางเดินก่อนจะขึ้นบันไดสามชั้นไปเปิดกลอนประตูเหล็กหนาหนักออกไปยังดาดฟ้า เขาแนบกายไว้กับประตูไม่กล้าพาเธอออกไปยืนในที่โล่ง ชายหนุ่มกวาดสายตามองไปโดยรอบ เสียงเฮลิคอปเตอร์ดังใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

“ศีล พร้อมมั๊ย” เขาเอ่ยถามเมื่อ ฮ. ค่อยๆ ร่อนลงจอด ซึ่งเธอเพียงพยักหน้าน้อยๆ

“เราจะค่อยๆ เดินไปที่ ฮ. นะ อิม...ผมคิดว่ามีนักแม่นปืนอย่างที่คุณพูดอยู่อีกตึกตรงข้ามกับเรา คุณเห็นหน้าต่างที่เปิดและมีม่านสีฟ้าไหมมั๊ย”

“เห็นค่ะ คุณจับฉันหันหน้าไปทางนั้นสิคะ เขาไม่กล้ายิงหรอกค่ะ” เธอเอ่ยเสียงสั่นเครือแข่งกับเสียงใบพัดเฮลิคอปเตอร์

อัสวารัดร่างบางไว้ในวงแขน จ่อปืนกับขมับหญิงสาว ดันร่างเธอออกเดินไปยังเฮลิคอปเตอร์ ศัลยาใจเด่นระทึก กระปรองพลีตนักศึกษาปลิวสะบัดจากแรงลมของใบพัดเฮลิคอปเตอร์ เธอถอนหายใจโล่งอกทันทีที่ก้าวขึ้นไปนั่งหลังนักบินคู่กับเขา เครื่องค่อยๆ เหนขึ้นฟ้า ศัลยานั่งเงียบ ส่วนเขายังคงกำปืนแน่นขณะที่มืออีกข้างเลื่อนมากุมมือเธอบีบเบาๆ อย่างปลอบใจ หญิงสาวหันมาสบตาส่งความห่วงใยผ่านสายตาไปให้เขาพาลงนั่งคิดในใจ

อัสวาห่อสสารตมอดแมนจนบรรดาเพื่อนสาวร่วมสถาบันอิฉา

เธอ ไม่ว่าเขาจะย่างกรายไปตรงไหนก็มีแต่สาว ๆ คอยกรีดและเข้ามาขอถ่ายรูปด้วย ซึ่งการถ่ายรูปเป็นอะไรที่อัสวาลึกเลียงมากที่สุด อีกทั้งเบอร์โทรศัพท์ที่สาว ๆ ขอเขาแทบทุกวัน เขาก็เอาแต่ปฏิเสธอย่างสุภาพว่าไม่ได้ใช้โทรศัพท์จนบางครั้งเธอนึกรำคาญและค่อนข้างอดเข้าไป ‘เฮ้อ อย่างกับศีลเป็นผู้จัดการส่วนตัวของซูเปอร์สตาร์เลยนะคะ เซ็งชะมัด’

เมื่อได้ยินเธอพูดเช่นนั้นเขาก็มักจะคลี้มหัวเราะหึ ๆ อัสวาเป็นสุภาพบุรุษที่เธอไว้วางใจตลอดเวลาที่ได้ใกล้ชิดเขา ชายหนุ่มไม่เคยล่วงเกินเธอแม้แต่การจับมือถือแขน ไม่ว่าจะอยู่ด้วยกันในเวลาไหนเขาจะสุภาพมากทั้งในยามอยู่ด้วยกันลำพัง เขาไม่เคยเปิดเผยความในใจใดๆ แก่เธอแม้ทางสายตาก็ไม่เคยเลยสักนิด แม้แต่เมื่อเข้าเสียงเซียวทางโทรศัพท์ยังทำให้เธอต้องอมยิ้มขึ้น ๆ

‘ศัลยาครับ คือว่า...ผมขออนุญาตชวนคุณ มาทานข้าวด้วย คือเอ่อ...ผมอยากพบคุณ มีอะไรจะให้คุณนะ’

‘เกิดอะไรขึ้นหรือคะอัสวา ช่วงบ่ายมีเรียนก็ต้องพบกันอยู่แล้วนี่คะ’

‘เอ่อ ขอโทษนะครับ ถ้าคุณไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร คือบ่ายนี้ผมจะไม่เข้าเรียนนะ’

‘ทำไมล่ะคะ คุณไม่เคยขาดเรียนเลยนี่ จะไปไหนหรอ’

‘คือผมกับเพื่อน ๆ มีธุระนิดหน่อย ก็เลยอยากพบคุณ ผมมีอะไรจะให้คุณไว้เป็นที่ระลึก’

‘อัสวาคะ พุดอย่างกับเราจะไม่ได้พบกันอีกแน่ะ หรือว่า...คุณจะต้องกลับพุมิบัง’ เธอเอ่ยแล้วใจหาย เพราะเห็นข่าวว่าบ้านเมืองเขากำลังมีปัญหามายใน แคมป์ดาก็ยังเอ่ยเตือนเมื่อคุยกับท่านทางโทรศัพท์ เธอเองก็เห็นข่าวกับเพื่อน ๆ สองสามคนมีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าปกติ

‘คือ...พวกเรายังไม่แน่ใจนะครับ ผมอาจจะกลับไปกะทันหันโดย

ไม่ทันบอกลา เพราะเหตุนี้ผมถึงอยากพบคุณ อยากจะมีโอกาสมอบของที่ระลึก และขอบคุณในไมตรีจิตของคุณที่มีให้เรา’

‘ตายละอัสวา คุณพูดเป็นทางการจนรู้สึกตัวตัวเองเป็นคนพิเศษเลยนะคะหึๆ’ เธอเอ่ยเย้ากั๊กหัวเราะ

‘ก็คุณเป็นคนพิเศษจริงๆ นี่ครับ’

‘โอเคคะ จะให้ศีลไปพบที่ไหนคะ ศัลยกรรมตื้นตื้นเสียแล้วสิ’ เธอเอ่ยเสียงขันทั้งๆ ที่เริ่มรู้สึกใจหาย

‘เอ่อ เป็นห้องอาหารที่คอนโดฯ ที่ผมอยู่ดีกว่านะ ผมไม่สะดวกที่จะออกไปข้างนอกนะ’

ศัลยาจอดรณหน้าคอนโดฯ หูสูงหลายสิบชั้นแล้วลงมาพบเขา เขายืนรออยู่หน้าห้องอาหาร วันนี้เขาสวมเครื่องแต่งกายสุดเท่ กางเกงสแล็กส์สีดำ เสื้อเชิ้ตแขนยาวติดกระดุมปลายแขนเรียบร้อยและสวมเสื้อกั๊กสีดำทับ เขาก็มึ่กๆ ให้น้อยๆ อย่างที่เคยทำทุกครั้งที่พบกัน ผิดแต่วินาทีนี้สีหน้าเขาเรียบเศร้าไม่มีรอยยิ้มเช่นเคย ทั้งคู่นั่งลงตรงข้ามกันบนโต๊ะมีเครื่องดื่มคนละแก้ว เธอสบตาเขาเงิบๆ สีหน้าและสายตาอาลัยอาวรณ์ของเขาบ่งบอกว่าเวลาที่อยู่ด้วยกันเหลือน้อยเต็มที และจะเป็นการจากกันอย่างไม่กำหนดว่าจะได้พบกันอีกเมื่อไหร่ เธอรับรู้ได้โดยอัตโนมัติ

‘เราจะได้พบกันอีกใช้มั้ยคะ’ เธอเอ่ยถามเบาๆ

สายตาเขาที่ทอดมองเธอไม่ปิดบังความในใจเหมือนเช่นเคย เขายกหน้าน้อยๆ ก่อนจะเอ่ย

‘ผมซาบซึ้งในน้ำใจไมตรีที่คุณมีให้เรา และคงคิดถึงคุณมากนะ ศัล สักวันหนึ่งผมจะกลับมาเมืองไทย หวังว่าเวลาที่เรามาจากกันคุณคงจะคิดถึงผมบ้าง ผมจะไม่ลืมคืนที่คุณพาผมไปชมแม่น้ำเจ้าพระยาและมองท้องฟ้าด้วยกัน คุณบอกผมว่าดวงจันทร์ดวงนี้เป็นดวงเดียวกับที่ฟุริมบัง

ผมจะมองดวงจันทร์ที่พุมิบังแล้วคิดถึงคุณ และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเพียงใด ผมก็จะไม่มีวันลืมหญิงสาวชาวไทยที่ชื่อศัลยา'

คำของชายหนุ่มทำให้เธอรู้สึกเศร้าสรว้อย หัวใจดวงน้อยอาลัยอาวรณ์ใจหายอย่างไม่เคยเกิดอารมณ์แบบนี้กับชายหนุ่มคนไหนมาก่อน เธอทอดสายตามองหน้าเขาก่อนจะเอื้อมเอ่ยเบาๆ

'คะ ศัลก็จะมีดวงจันทร์และคิดถึงคุณนะคะ อีกไม่กี่เดือนศัลจะไปต่อโทที่อังกฤษ ศัลก็จะมีดวงจันทร์ที่อังกฤษและก็จะคิดถึงคุณคะ สักวันหนึ่งศัลอาจจะมีโอกาสได้ไปหาคุณที่พุมิบังก็ได้นี่คะ ระยะทางไม่ได้เป็นอุปสรรคที่เราจะพบกันหรอกคะ ขึ้นอยู่กับโอกาสและเวลามากกว่า จริงมั๊ยคะ'

'เอ่อ ไม่ว่าศัลจะอยู่ที่ไหน ผมจะไปหาศัล เพราะพุมิบังยังไม่มีอะไรน่าอดคิดนึกหรอก เรายังไม่มีความเจริญ เรายังล้าหลังและอยู่กับธรรมชาติ พุมิบังเป็นแคว้นเล็กๆ ที่ต่อสู้กับภัยสงครามรอบด้านมายาวนาน เพราะแคว้นอื่นต้องการทรัพยากรจากแคว้นของเรา เกิดการสู้รบกันตลอด พอเราเข้มแข็งปกครองตัวเองได้ก็เกิดศึกภายใน มันมีอะไรซับซ้อนหลายอย่างในโลกภายนอกไม่อาจเข้าใจปัญหาที่แท้จริงของพุมิบัง' เขาเอ่ยอธิบายพร้อมถอนหายใจน้อยๆ

'ที่แคว้นพุมิบัง เพิ่งพบบ่อน้ำมันไม่ใช่หรือคะ แคว้นคุณไม่ได้ยากจนอีกแล้วนี่คะ'

'สมบัติทางธรรมชาตินี้แหละศัลที่ทำให้เกิดเรื่องราวมากมาย ทั้งศึกภายในราชสำนัก และจากอำนาจทางทหารที่ประเทศมหาอำนาจพยายามแทรกแซงยุยงให้เราสู้รบกันเองแล้วฉวยโอกาสเป็นมือที่สามในยามที่เรามีความคิดเห็นต่างกันเพื่อหวังครอบครองบ่อน้ำมัน ผมอยากกลับไปช่วยบ้านเมือง อยากกลับไปทำความเข้าใจกับทุกฝ่าย ให้หันมาปรองดองกัน และถ้าเป็นความต้องการของประชาชนก็อาจจะ

ปรับเปลี่ยนการปกครองให้เป็นไปตามโลกสากล’

คำบอกเล่าจากสี่หน้าปวดร้าวแต่แวววามุ่งมั่นจนเธออยากจะเอ่ยถามเขานัก ว่าเขาเพียงคนเดียวจะไปทำอะไรได้ แต่เธอก็เก็บคำถามนั้นไว้ในใจ นั่งมองเขา...อัสวามีอะไรที่แตกต่างกับเพื่อนๆ ของเขามาก เพราะทั้งเบตาซและเพื่อนอีกสองคนต่างเกรงใจเขามาก และไม่ได้ตีสนิทเหมือนเพื่อนร่วมรุ่นทั่วไป ดูไปแล้วเหมือนเป็นบิรารคคอยระแวดระวังดูแลบริการเขาเสียมากกว่า และเท่าที่เธอรู้ เขาเดินทางมาจากอังกฤษ ไม่ได้มาจากพุมเรียง และการเข้าเรียนในไทยก็เหมือนเป็นการเรียนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้เรื่องภาษาและวัฒนธรรมเท่านั้น เท่าที่เธอได้สัมผัสพบว่าเขาเก่งและรอบรู้ทุกด้าน พูดได้หลายภาษาอย่างน่าทึ่ง และกำลังเรียนภาษาไทยอย่างขะมักเขม้น โดยที่นอกชั่วโมงเรียนเธอกลายเป็นอาจารย์สอนเขาไปโดยปริยายอีกด้วย

‘ศัลยาผมมีอะไรจะให้คุณไว้เป็นที่ระลึก’ เขาเอ่ยจบและยังไม่ทันที่จะทำอะไรเธอ เสียงปิ่นก็แผดลั่นขึ้นก่อน

“ผมจะนำเครื่องลงตรงทุ่งหญ้าข้างหน้า ซึ่งเป็นช่วงรอยต่อของพรมแดนนะครับ เราใกล้จะถึงจุดหมายแล้ว” เสียงนักบินทำลายภวังค์ห้วงนึกของหญิงสาว

ทั้งคู่หันมามองหน้ากันนิ่งๆ สายตาไม่อาจปกปิดความในใจได้อีกต่อไปเมื่อรู้ว่าจะต้องจากกันไปอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เขากุมมือเธอบีบแน่น มืออีกข้างวางปิ่นไว้บนตักก่อนจะล้วงหยิบบางอย่างในกระเป๋าเสื้อ มันคือแหวนวงเล็ก เขาบรรจุสวมให้อย่างรวดเร็วก่อนยกมือเรียขึ้นจุมพิต

“ศัลยา ผมรักคุณ” เขาสารภาพรักในนาทีสุดท้าย สายตาที่ทอดมองเธอยืนยันความในใจก่อนเอ่ยต่อ

“ศัล แต่ผมไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทน ผมรู้ว่ามันเป็นไปได้ คุณดูแลตัวเองดีๆ นะ และขอให้คุณประสบความสำเร็จในชีวิต สักวันหนึ่งถ้าผมยังมีลมหายใจผมจะไปหาคุณ ไปแสดงความยินดีในความสำเร็จของคุณ ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน”

หญิงสาวน้ำตาเอ่อคลอไหลรินแก้มนวล เธอเฝ้าริมฝีปากที่สั่นระริกไว้ เมื่อถึงนาทีสุดท้ายในการจากพรากเธอก็ได้รู้หัวใจตนเองเช่นกัน

“ศัลก็รักคุณนะฮัลลว ศัลจะรอคุณนะคะ ฮี้อๆ” เธอเอ่ยเสียงสละไฉน

“ศัล ถ้าพบใครที่ดูแลคุณได้ก็อย่ารอผม ให้โอกาสตัวเองนะครับ ผมไม่มีจุดหมายที่แน่นอน ผมไม่อยากผูกมัดคุณด้วยคำว่ารัก ความจริงแล้วผมไม่อยากบอกคุณ แต่ผมก็ไม่อาจเก็บมันไว้ได้ ลาก่อนนะศัล”

เสียงนักบินเอ่ยรายงานศูนย์บังคับการถึงพิภพที่จะนำเครื่องบินลง เครื่องค่อยๆ ลดระดับและจอดลงบนทุ่งโล่ง ศัลยาโผล่เข้ากอดเขาไว้ ร่ำไห้ ไม่จำเป็นจะต้องแสดงละครอีกต่อไปแล้ว

“ฮัลลว ดูแลตัวเองด้วยนะคะ ฮี้อๆ”

เขาพยักหน้าน้อยๆ พุดอะไรไม่ออกเมื่อความรู้สึกในอกเต็มตื่น หยิบเป๋มาสะพาย มือที่เกาะกุมกันไว้ค่อยๆ คลายออกจากกัน เมื่อเขาก้าวลงจากเฮลิคอปเตอร์ และหันมามองเธอเป็นครั้งสุดท้าย

และนาที่นั่นเสียงปืนก็แผดสนั่นขึ้น บัง! ฮัลลวล้มคว่ำนอนราบลงกับพื้นทันที ศัลยาองภาพนั้นอย่างตกตะลึงก่อนหวัดร้องสุดเสียง

2

หนี

“อัสวา อัสวา!” ศัลยาร้องเรียกชื่อเขาและลูกพรวดขึ้น

นักบินเริ่มนำเครื่องขึ้นทันที และในนาที่นั้นหญิงสาวก็ตัดสินใจกระโดดลงไป ทำให้นักบินตกใจอย่างคาดไม่ถึงว่าเธอจะกล้า ในขณะที่เสียงปืนยังแผดสนั่น ทั้งนักบินและผู้ช่วยหันมองหน้ากัน เกิดอาการละล้าละลังที่จะนำเครื่องขึ้นและพยายามร้องเรียกเธอ

“คุณ...คุณผู้หญิงครับ ขึ้นเครื่องเถอะนะครับ ผมเสี่ยงไม่ได้ นะครับ”

“ศัล! กลับขึ้นเครื่องไป กลับไปสิ” อัสวาร้องตกใจที่เห็นเธอกระโดดลงมาเข้าโถมกอดเขาไว้ ลูกปืนพุ่งเฉียดฉิวจนเขาต้องกอดหญิงสาวลงแนบพื้น เสียงเจ้าหน้าที่ตะโกนเป็นภาษาไทยดังลั่นอย่างตระหนก

“หยุดยิง หยุดยิง เดี่ยวโดนตัวประกัน”

“อัสวา ศัลจะไปกับคุณ คุณเห็นมั๊ยว่าพวกนั้นมีเจ้าหน้าที่ของไทยอยู่ด้วย เขาไม่กล้ายิงคุณหรอกค่ะตราบดีที่ยังมีศัลเป็นตัวประกัน คุณต้องพาศัลไปด้วย เราจะไปด้วยกันค่ะ” เธอเอ่ยเสียงสั่นสะท้านตัดสินใจในนาที่นั้นชนิดไม่มีใครคาดถึง แม้แต่อัสวาเอง

เสียงปืนหยุดลงเมื่อศัลยาโถมเข้ากอดเขาไว้ เจ้าหน้าที่ต่างหันไป

มองหัวหน้าหน่วยซึ่งรีบยกมือส่งสัญญาณห้ามยิงพร้อมร้องห้ามผู้ลั่น
กระสุนทันที

“อัสว! ไปสิคะ พา ศัลไปด้วย รีบไปเถอะค่ะ เร็วค่ะ” เธอเร่งเร้า

“ศัลยา กลับขึ้น ฮ. ไป ผมให้คุณมาเสียงแบบนี้ไม่ได้หรอกนะ
มันทั้งอันตรายและลำบากมาก” เขารวบกายเธอไว้พาลงเอยเสียงดังลั่น

“อัสว! ถ้าคุณต้องทำเพื่อบ้านเมืองเราก็ไม่มีเวลาเถียงกันแล้ว
นะค่ะ เราต้องรีบไปก่อนที่จะเกิดอะไรที่เราคาดไม่ถึงขึ้นอีก ไปสิคะ”

อัสวตัดสินใจลุกขึ้นคว้าข้อมือเธอออกวิ่งเข้าไปยังชายป่ารกครึ้ม
เบื้องหน้า หญิงสาววิ่งตามเขาอย่างไม่คิดชีวิต เสียงเฮลิคอปเตอร์ที่นำ
คนทั้งคู่มาส่งค่อยๆ บินไกลออกไปบนท้องฟ้า อัสวพาเธอวิ่งฝ่าป่า
ละเมาะลงลำธารเข้าสู่อีกดินแดนหนึ่ง แล้วการเดินทางของหญิงสาว
ชาวไทยที่เรียกได้ว่าตกกระไดพลอยโจนก็เริ่มต้นขึ้นจากเหตุการณ์ที่ไม่มี
ใครคาดคิดแม้แต่ตัวเธอเอง

บ่ายวันนั้นในห้องทำงาน ท่านอภิชาติเดินกลับไปกลับมา
อย่างกระวนกระวายใจขณะรอรายงานของเจ้าหน้าที่ กระทั่งเมื่อได้รับ
รายงานว่าบุตรสาวของตนได้ติดตามชายหนุ่มต่างเมืองไปท่านก็ถึงกับ
หมดแรงทรุดตัวนั่งบนโซฟา พลังหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเบอร์
บุตรสาวด้วยมือสั่นระริก แต่ไม่มีสัญญาณตอบรับ ครู่หนึ่งเจ้าหน้าที่ฝ่าย
ข่าวกรอมาขอเข้าพบและเล่ารายละเอียด ณ ที่เกิดเหตุตามคำบอกเล่า
ของนักบินและนักบินผู้ช่วย ท่านอภิชาติขมวดคิ้วมุ่นย่นถาม

“นักบินบอกว่าลูกสาวผมกระโดดลงไปช่วยนายอัสวนั่นหรือ”

“ใช่ครับท่าน นักบินพยายามขอร้องคุณศัลยา แต่ไม่เป็นผลครับ
คุณศัลยา เอ่อ...เธอต้องการปกป้องนายอัสวานะครับ เพราะเธอรู้ว่า
เจ้าหน้าที่ไม่กล้ายิงถ้าเธออยู่กับเขา”

“ผมอยากรู้ว่าทำไมเจ้าหน้าที่ของเราถึงต้องยิงนายอัศวาด้วยล่ะ เขาไม่ได้เป็นอาชญากรของประเทศเรานี่ และเขาก็กำลังจะออกไปจากประเทศของเราแล้ว ผมไม่เข้าใจ” ท่านอภิชิตเอ่ยถามเสียงขุ่นสีหน้าขมวดมุ่น

“คือเจ้าหน้าที่ทางการพุมิบังทีไปดักรอนายอัศวาที่ชายแดน และอยู่ในกลุ่มเจ้าหน้าที่ของเราเป็นคนยิงครับท่าน เขาบอกว่านายอัศวาเป็นกบฏของแคว้นพุมิบัง ถ้ารอดไปได้จะเป็นภัยร้ายแรงครับท่าน”

“บ้าหรือเปล่าที่ทำให้เขามาฆ่ากันในประเทศเราแบบนี้ ไม่ว่านายอัศวาจะเป็นใครก็ตาม เขาไม่มีสิทธิ์ตามฆ่ากันบนแผ่นดินของเรา แล้วตกลงทางการของเราปล่อยให้ไอพวกนั้นออกตามล่าเขากับลูกสาวผมจ้ะหรือ” ท่านอภิชิตย้อนถามสีหน้าเคร่งเครียด

“ไม่หรอกครับท่าน เจ้าหน้าที่ของเราเห็นคุณศัลยาไปด้วยก็เลยห้ามไม่ให้พวกนั้นออกติดตาม และคอยคุมสถานการณ์ตรงนั้นไว้ครับท่าน”

“ถ้าเหตุการณ์พลิกผันมีการยิงกันแบบนี้ ผมเชื่อว่าอย่างไร้ลูกผมต้องเข้าปกป้องนายอัศวา ผมรู้จักนิสัยลูกสาวผมดี เพราะลูกสาวผมเป็นทั้งเพื่อน เป็นทั้งพี่เลี้ยงและพี่รหัสของเขา จึงสนิทกับเขา และตลอดเวลาที่เธอดูแลคนกลุ่มนี้เธอก็โทร. มาเล่าถึงคนกลุ่มนี้ให้ผมฟังในด้านบวกเสมอ”

“ท่านครับ คือขณะนั้นทางเจ้าหน้าที่ของเราสับสนกับข้อมูลที่ได้รับ และไม่รู้ว่าเป็นใคร เพราะเรากับพุมิบังต่างก็ไม่มีสถานทูต ไม่มีใครเข้ามาช่วยให้ข้อมูลสำหรับตัดสินใจ และเวลานี้แคว้นพุมิบังก็ปิดประเทศ เราไม่ได้รับข่าวสารใดๆ เราจึงได้แต่พยายามเกลี้ยกล่อมทั้งสองฝ่ายนะครับท่าน”

“เรื่องนี้ผมรู้ดี จ้ะผมขอถามคุณนะ ในฐานะที่คุณเป็นหน่วยข่าว

กรอง ตอนนี้คุณก็น่าจะรู้แล้วว่านายอัศวามีความสำคัญอะไรกับพุมิบัง เหตุใดทางการถึงต้องตามล่าเขาขนาดนี้ หวังว่าคงไม่ใช่ความลับที่ผม ไม่สมควรรู้แน่ เพราะเรื่องนี้ลูกสาวผมเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย” ท่านเอ่ย ถามเสียงหัวนพลางจ้องหน้าเจ้าหน้าที่เขมมิ่ง

“คือ...เอ่อ คือผมคงต้องเรียนความจริงให้ท่านทราบว่า หลังเกิด เหตุทางเราก็เร่งสอบถามข้อมูลจากทางมหาวิทยาลัย และจากหลาย หน่วยข่าว เราเพิ่งแน่ใจว่านายอัศวา เอ่อ...เป็นองครักษ์ทายาทของพุมิบัง ถูกส่งตัวไปอยู่ยังกฤษฎีตั้งแต่ทรงพระเยาว์เพราะพระมารดาเกรงว่าองค์ รัชทายาทจะถูกลอบปลงพระชนม์จากเหตุความขัดแย้งภายในราชสำนัก องครักษ์ทายาทต้องปลอมเป็นสามัญชนและเข้ารับการศึกษาจนจบ ปริญญาตรี กระทั่งมาประทับในประเทศไทยโดยความช่วยเหลือจาก ท่านรองศาสตราจารย์สุพรรณิซึ่งเป็นพระสหายของพระมารดา ท่าน รองฯ ได้ถวายความช่วยเหลือองครักษ์ทายาทอย่างลับๆ ระหว่างรอให้ เหตุการณ์ในพุมิบังสงบและองครักษ์ทายาททรงขึ้นครองราชย์นะครับ”

ท่านทูตนิ่งอึ้งครู่หนึ่ง ขมวดคิ้วมุ่นพลางเอ่ยถามด้วยความสนเท่ห์

“นายอัศวาเป็นถึง...องครักษ์ทายาทเชียหรือ”

“การข่าวทุกอย่างเพิ่งกระจ่างชัดเมื่อบ่ายนี้เองครับท่าน เพราะ ท่านรองฯ สุพรรณิได้ข่าวจากโทรทัศน์ก็รีบเข้าพบเจ้าหน้าที่ระดับสูง ชี้แจงให้ทราบเพื่อจะได้ช่วยเหลือ แต่ก็ช้าเกินไปแล้วครับท่าน และความ จริงแล้วเราก็ต้องยอมรับว่าข่าวภายในราชอาณาจักรพุมิบังมีความ สลับซับซ้อนมาก เราไม่รู้ว่าฝ่ายไหนจะได้ครองอำนาจกันแน่ และขณะนี้พุมิบัง ก็ปิดประเทศ การข่าวที่ได้มาก็มาจากนักข่าวที่ติดอยู่ที่นี่ลอบส่งข่าว ออกมาบ้างเท่านั้น ส่วนเรื่ององค์ชายพระองค์นี้ถือเป็นเรื่องภายในที่เป็น ความลับซึ่งเราก็เพิ่งรู้จากท่านรองฯ สุพรรณิครับท่าน”

“แล้วยังไง ว่าที่กษัตริย์ของพุมิบังจะพาลูกสาวผมฝ้ออันตราย

ไปได้ชั้นหรือ บ้านเมืองเขาก็กังกรบพุ่งกันไม่หยุด ผมจะต้องหาทางช่วย ลูกผมออกมา ผมเป็นห่วงศัลยา ลูกผมไม่เคยลำบาก ต้องตะลอนหนี รอนแรมอย่างไม่รู้อนาคตแบบนั้น ใครสักคนจะตอบคำถามผมได้ มัย...ว่าจะมีหนทางใดเข้าไปช่วยลูกสาวผมออกมาได้”

ท่านทูตอภิชาติถามรั้วสีหน้าขมวดมุ่น เจ้าหน้าที่ท่านนั้นนั่งเงียบ ไม่อาจให้คำตอบอะไรได้ ท่านทูตจึงลุกขึ้นยืนพร้อมทั้งเอ่ยความจำนง

“ผมขอเข้าพบผู้บัญชาการของคุณ”

บายคล้อยแล้วทั้งคู่ยังหนีหวัชุกหวัชุนในราวป่า วังข้างดิน
บ้าง บางครั้งหยุดพักเหนื่อย เสียงเฮลิคอปเตอร์บินวนติดตามทำให้ การเดินทางยิ่งช้าลง ด้วยต้องเดินลัดเลาะไปในแนวป่ารกทึบไม่ให้เป็น ที่ สังเกตเห็นได้จากทางอากาศ บางครั้งต้องหมอบกับทุ่งหญ้าค่อยๆ คืบคลานไปอาศัยต้นไม้ใหญ่ใบบังหลบซ่อนตัว

“เหนื่อยมากมัยค์ล เจ็บรีเปล่า ผมส่งสารคุณจิงเลย” เขามอง หน้าหญิงสาวด้วยสายตาอาทร พลังเอื้อมือไปเสยผมรุ่มร่ายเปียกชื้น ให้เธออย่างแผ่วเบา ก่อนจะได้ปลายนิ้วสำรวจรอยขีดข่วนบนแขนเรียว และนวลแก้มเบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอกคะ เจ็บแค่นี้เอง ศัลยกลัวว่าเราจะไม่รอดมากกว่า ถ้าพวกบน ฮ. เห็นเราก็คงจะกระดาถึงลงมา ยังดีนะคะที่เราอยู่ในป่าทึบ แต่จนบัดนี้ ฮ. ก็ยังไม่เลิกตามค้นหาเราเลยนะคะ”

“มันไม่เห็นเราหรอกศัล มันทบินวนไปทางใต้แล้ว หน่ออีกชนิดเดียว นะ เราจะปีนขึ้นไปบนเนินเขาโน่น ข้างหลังนั้นมีถ้ำ ไปกันเถอะ”

และในที่สุดชายหนุ่มก็พาศัลยาปีนขึ้นไปบนโขดหินแล้วไต่ลงไป ในถ้ำหลังเนินเขาที่มีปลาสลิดเป็นกำแพงทั้งรกชัฏและหนาที่บจนมอง ไม่ออกว่ามีถ้ำอยู่ตรงนั้น บ่งบอกให้รู้ว่าเขานำหนทางเป็นอย่างไรดี

มองนิ้วนางข้างซ้ายที่เขาสวมแหวนให้พร้อมสารภาพรัก ...เขาบอกรัก และเรากียังตอบรับรักเขา เอ้อ น้าอายุชะมัด...

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็สบประสานสายตากับเขา หญิงสาวรีบก้มหน้า อีกครั้ง แก้มนวลร้อนผ่าวด้วยจินตนาการกับสิ่งที่คิดอยู่ในใจ

“ศัลยา คุณเสียใจไหมที่ต้องมาตกอยู่ในสภาพแบบนี้กับผม”
เขาเอ่ยถามเสียงอ่อนหวาน แวดตาอาทร

หญิงสาวส่ายหน้าน้อยๆ...ความคิดถึงบิดาผ่านเข้ามาในมโน-
สำนึก ป่านนี้คุณพ่อคงจะร้อนใจ และคงกำลังหาทางทำทุกอย่างเพื่อ
ค้นหาเรา แต่ในดินแดนนี้ และขณะนี้...ใครจะหาเราพบ อีกนานมั้ยที่
เหตุการณ์นี้จะผ่านพ้นไป เราตัดสินใจผิดหรือเปล่า ไม่หรอก...เราจำต้อง
ปกป้องเขา ช่วยเขา เราจะปล่อยให้เขาถูกยิงตายต่อหน้าต่อตาได้ยังไง
ล่ะ...เป็นเพราะเรารักเขาด้วยใช่ไหมถึงได้กล้าบ้าบิ่นขนาดนี้ ความรักที่เรา
เอ่ยออกไปเขาจะคิดยังไงบ้างนะ แต่ในเวลานั้นแทบคิดอะไรไม่ออก มี
เพียงเสียงจากหัวใจที่บอกออกไปเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะกลับ
ตาลปัตรจนทำให้เราตกกระไดพลอยโจนมาอยู่กับเขาเช่นนี้...หญิงสาวนิ่ง
คิดในใจอย่างสับสน

เขาเอนหลังพิงผนังถ้ำ ดึงเธอมานั่งด้วยไถ่ๆ สายตาเธอฉายแวว
ตระหนกแวบหนึ่ง

“ศัลยา คุณกลัวผมหรือครับ” เขาเอ่ยถามพร้อมเซยคางเธอขึ้น
“เปล่าค่ะ ศัลเพียงแต่คิดถึงคุณพ่อ ป่านนี้ท่านคงเป็นห่วงศัลมาก
และคงต้องหาทางที่จะค้นหาศัล เรามีกันแค่สองคนพ่อลูกเท่านั้น ศัล
สงสัยท่านนะค่ะ” เธอเอ่ยเสียงแผ่ว ดวงตาคู๋สวยเศร้าสร้อย

“ศัล ผมขอโทษ และเสียใจมากนะที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นกับคุณ ถ้า
เป็นไปได้ผมจะรีบหาทางส่งคุณกลับเมืองไทยทันที” เขาเอ่ยน้ำเสียงและ
สีหน้าแสดงความเสียใจสุดซึ่ง

“อัสวาท โขโทษศีลทำไมละคะ ศีลตัดสินใจมาเองนะ อย่าคิดมากเกินไปละคะ ยังไงเราก็ถึงเรือลำเดียวกันแล้ว ดีเหมือนกันศีลจะได้มีโอกาสท่องเที่ยวโลกกว้าง เป็นประสบการณ์ชีวิตที่หาไม่ได้ง่ายๆ สะท้อน คุณไม่ต้องห่วงศีลหรอกคะ วันใดที่ศีลได้กลับเมืองไทยศีลก็จะได้ข้อมูลการผจญภัยในต่างแดนไปเขียนพ็อกเก็ตบุ๊กเผยแพร่เรื่องราวครั้งหนึ่งในชีวิตขายก็ได้ละคะ” เธอเอ่ยพร้อมยิ้มปลอบประโลมใจอีกฝ่าย

“ศัลยา คุณคิดเหมือนเด็กๆ” ชายหนุ่มเอ่ยพลางถอนหายใจกับสิ่งที่หนักอึ้งในอก

“น่า ถึงศีลอาจจะไปไหนสักแห่งไปหน่อย พอห่างบ้านก็คิดถึงบ้านแต่คิดๆ ดูแล้วมันก็น่าสนุกออก ไม่ต้องห่วงศีลหรอก สบายอยู่แล้วละ” เธอเอ่ยคล้อยกว้าง พยายามให้เขาเห็นว่าเธอไม่ได้คิดมาก

อัสวาทมองหญิงสาวชาวไทยพร้อมคล้อยบาง รู้ดีว่าเธอไม่ต้องการให้เขากังวลใดๆ...ศัลยาเข้มแข็งกว่าที่เราคิดไว้มากนัก แม้กายจะเจ็บจากรอยแผลกึ่งไม้ขวานจนเลือดออกซิบๆ แต่เธอไม่บ่นแม้แต่คำเดียว...

“ศัลยา จำได้มั๊ยว่าคุณเคยสอนผมหลายอย่างเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี ประวัติศาสตร์ของชาวไทย ผมไม่เคยลืมเลย และผมก็ประทับใจมาก ช่วงเวลาที่ผมได้อาศัยอยู่ในเมืองไทยผมได้รู้ได้เห็นอะไรมากมาย และรู้ว่าผู้หญิงกับผู้ชายถ้าต้องรอนแรมอยู่ด้วยกันตามลำพังถือเป็นเรื่องไม่เหมาะสม เรียกว่าผิดประเพณีหรือผิดจารีตของคนไทยใช่ไหมครับ”

“จารีตกับประเพณี สองคำนี้ความจริงก็ความหมายเหมือนกันนะคะ” เธอเลียงตอบคำถามอ้อมค้อมของเขาโดยเฉไฉไปอธิบายความหมายของคำแทน ชายหนุ่มผู้รู้จักมักคุ้นกับเธอมาเกือบปีพอจะมองออกว่าเธอกำลังพาเขาออกนอกเรื่อง

“เออ แต่ถ้าเราแต่งงานกัน ก็จะไม่ผิดจารีตประเพณีใช่ไหมครับ”

ศัลยาหลบกลืนน้ำลายลงคอ นิ่งเสียบมองหน้าเขานิ่งๆ ค้นหา

คำตอบ ไม่แน่ใจว่าเขาพูดเรื่องนี้ทำไม หรือว่า...คือนี่เขาจะคิดมิดีมีร้าย แล้วบอกว่าทำผิดประเพณี?...ไม่หรือน่า เขาไม่เคยมีที่ทำหื่นแบบนี้ หรือว่าเขากำลังจะขอเราแต่งงาน เป็นไปไม่ได้ เรายังเด็ก เรียนก็ยังไม่จบ และคุณพ่อก็ไม่มีทางยอมด้วย...เธอคิดวนเวียนอยู่ในใจ ขณะที่เขาเอาแต่จับจ้องใบหน้าเธออย่างรอคอยคำตอบ

ทันใดนั้น ไครม! บางสิ่งร่วงลงมาจากรอยหัวบนเพดานถ้าตก กระแทกพื้นจนสิ้นสะเทือน หญิงสาวตกใจสุดขีดกรีดร้องลั่น กรีด! แล้วโถมกายกอดเขาไว้นั่น

ชายหนุ่มกอดร่างสันเทาไว้ในอ้อมแขนก่อนเอ่ยปลอบเบาๆ

“ศัลยา กังมันนะ ไม่ต้องกลัวนะครับ”

หญิงสาวใจเต้นตึกตัก มือเย็นเฉียบ รู้สึกเหมือนจะเป็นลม เธอค่อยๆ ลืมตามองกิ่งไม้แห่งขนาดเท่าท่อนแขนเธอบนพื้นห่างจากที่นั่งอยู่ ออกไปเพียงสองวา เธอค่อยๆ ผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก

“เฮ้อ ศัลยตกใจหมดเลยคะ” เธอพึมพำแล้วรีบกระโดดกายออกจากอ้อมกอดเขา

แสงภายในถ้าเริ่มมัวหม่น ลำแสงสุดท้ายกำลังจะลาลับขอบฟ้า ค้างคาวแสนจะรู้เวลาเริ่มขยับปีกบินพื้พื้เป็นแถวออกไปยังโพรงหน้าต่าง เสียงนั้นทำให้เธอเบิกตาโพลงและกอดเขาแน่นอีกครั้ง

“อัสว เสียงอะไร” เธอถามเสียงสั่นสะท้าน หลับตาปีฟลงซุกหน้ากับอกเขาแน่น

“เสียงค้างคาวนะ มากมายเป็นหมื่นๆ ตัวเลยละ ที่นี้เหมือนเป็นถ้ำที่อยู่ของพวกแวมไพร์เลยละศัล พอดำก็ได้เวลาออกหากินงละ คุณคูลี” เขาเอ่ยพร้อมชี้ชวนให้เธอดู ค้างคาวกระพือปีกบินพื้พื้เป็นแถว ยาวผ่านเขาและเธอออกไปยังโพรงถ้ำ

“ไม่คะ ศัลกแล้ว”

เธออุบอิบตอบเขาทั้งที่ซุกหน้ากับอกเขาอยู่ คำว่าแวมไพร์ยิ่งทำให้เธอจินตนาการถึงผีดิบแวมไพร์ดูดเลือดขึ้นมาอีก

เขากอดเธอพลงลอบหลังให้เบาๆ เอื่อยเฝ้ากลัวหัวเราะ

“หึๆ ศัลดูหนังมากไปรีเปล่า ออย่ากลัวสิ เตียวผมจะไปก่อไฟก่อนนะ อากาศเริ่มเย็นแล้วใกล้มีดแล้วด้วย เกิดแวมไพร์ปรากฏตัวออกมา คุณจะมองไม่เห็นนะ”

เขาเอื่อยพลงขยับตัว ศัลยาโกรธสุดขีด กำมือทุบเขาแรงๆ พร้อมต่อว่าต่อขาน

“นี่ๆๆ คุณหลอกศัลไซม์ย นิสัยไม่ดี”

“ศัล ถ้าคุณรู้ว่าผมหลอก แล้วกลัวทำไมล่ะ หึๆ”

เขาเอื่อยกลัวหัวเราะอย่างรู้สึกขื่นท่าทางโกรธของเธอที่เขาไม่เคยเห็นเลยสักครั้ง เขาขยับตัวควานหาเป้แล้วรูดซิปหยิบไฟฉายออกมาตามด้วยไฟแช็กก่อนจะลุกไปหยิบกิ่งไม้แห้งที่ตกลงมา จัดการก่อไฟอย่างคล่องแคล่ว เพียงครู่เดียวกองไฟเล็กๆ ก็คุโชน เขาเดินเก็บกิ่งไม้แห้งตามพื้นถ้ำมากองเตรียมไว้ค้ำคินี้ หญิงสาวซุกสีหน้าบึ้งตึงด้วยยังนึกโกรธที่เขาแกล้งอำเธอ เพราะในโลกนี้สิ่งที่เธอกลัวมากที่สุดคือความมืด และผีทุกชนิดทุกสัญชาติ

เขาเดินกลับมานั่งข้างเธอ เมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงซึ่งโกรธนั้นเขาก็ยิ้มขึ้นแล้วเอื่อย

“ผมรู้จักศัลมาเกือบปี เพิ่งเคยเห็นศัลโกรธและทำหน้าบึ้งวันนี้เอง แต่ก็น่ารักไปอีกแบบหนึ่งนะ เอ่อ ผมไม่ยักรู้ว่าศัลกลัว...” ไม่ทันจบประโยคศัลยาก็รีบยกมือขึ้นปิดปากเขาไว้ทันทีแล้วเอื่อยห้ามเสียงลั่น

“อย่าพูดคำที่ศัลไม่อยากได้ยินเป็นอันขาด”

เธอเอื่อยพลงกวาดตามองรอบๆ อย่างหวาดระแวง บรรยากาศเช่นนี้เธอไม่ปรารถนาจะได้ยินคำนั้นเลย ดวงตาคมสวยของชายหนุ่ม

นายแววขบขันอย่างกลั่นไม่อยู่ เขาพยักหน้าน้อยๆ เธอจึงลดมือลง
เมื่อนั้นชายหนุ่มก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา เสียงเขาก้องสะท้อนผนังถ้ำ
ทำเอาเธอหวาดหวั่นเข้าไปอีก

“ศีลผมขอโทษที่ทำให้คุณกลัว” เขาเอ่ยเสียงอ่อนพลงดังร่า
บางมากอดไว้ แต่เธอสะบัดหนีอย่างโกรธๆ

เขาหันไปหยิบช็อกโกแลตและน้ำขวดจากเป้ส่งให้เธอ

“อะ สำหรับคนแสนงอน”

ศัลยาดีใจจนลืมความโกรธ รับขวดน้ำมาดื่มก่อนจะหยิบช็อกโก-
แลตเข้าปาก

“มีขนมกินก็ไม่บอกปล่อยให้หิวอยู่ได้ ใจร้ายซะมัดเลย”

“หึๆ ผมลืมนะ คุณน่าสงสารจัง กระเป๋าโตราเอมอนของผม
มีของกินอยู่บ้าง” เขาเอ่ยยิ้มๆ เธอส่งน้ำให้เขาดื่มแล้วหยิบช็อกโกแลตป้อน
เขา

“อะ ศัลแบ่งให้คุณนิดหนึ่ง แต่ชิ้นใหญ่นี้ของศีลคนเดียว”

เธอทำท่าแบบเด็กขี้โกงจนชายหนุ่มนึกขัน อารมณ์โกรธง่ายหาย
เร็วเหมือนเด็กเล็กได้ขนมก็หายงอนนับว่าน่ารักน่าชังยิ่ง ไม่มีจิตจะก้าน
อย่างหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันเลย

เวลาผ่านไปอากาศเริ่มเย็นยะเยือก เขาหยิบเสื้อคลุมหนึ่งออกมา
สวมให้เธอ

“ศีลสวมแล้วนอนซะ คุณตาบรื้อแล้วละ ให้ผมกอดคุณไว้ละคนดี”

เขาโอบกอดเธอด้วยท่าทางสุภาพพลงหันไปเหยียดเข่าขึ้นมา
สบตาเขา

“ศีล ผมสัญญาละ ว่าถ้าเรื่องทุกอย่างจบลงผมจะทำทุกอย่างให้
ศีลมีความสุข และจะไม่ให้ศีลต้องอายุใคร ผมจะชดเชยที่ทำให้คุณเสีย
ชื่อเสียง ผมจะรับผิดชอบศีลทุกอย่าง ผมรักคุณนะ”

เสียงบอกรักแผ่วเบาและสายตาที่เปิดเผยความในใจนั้นทอด
ประสานสบสายตาเธอนิ่งท่ามกลางแสงสวຍจากกองไฟ เขาประคอง
แก้มเนียนของเธอไว้แล้วค่อยๆ โน้มใบหน้าลงบรรจงจดริมฝีปากประทับ
จูบ หญิงสาวเบิกตากว้างชั่วครู่ก็ค่อยๆ หลับตาพร้อมรับจุมพิตจากเขา
จูบแรกในชีวิตสาว...เป็นจูบที่ดื่มด่ำเนิ่นนานและวาบหวิวเหลือเกิน

เมื่อเขาถอนริมฝีปากเธอก็แนบหน้ากับอกเขาด้วยความขวยเขิน
ชายหนุ่มคลอเคลียริมฝีปากกับเรือนผมนุ่มเบาๆ

“ศัลยา อุดทนนะ แรกๆ อาจต้องลำบาก ต้องใช้ความอดทน ผม
รู้ว่าชีวิตคุณไม่เคยลำบากมาก่อน แต่ความรักจะทำให้เรามีกำลังใจที่จะ
ต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรค เพราะผมเชื่อว่าความรักมีพลังมหาศาล มีอำนาจ
ที่จะบงการเรา เหมือนที่บงการให้ผมมองเห็นหน้าคุณ และเหมือนที่
บงการคุณให้ตัดสินใจมากับผม ไหนบอกรักผมอีกครั้งสิ” เขาเอ่ยแล้ว
ประคองแก้มเธอขึ้น เธออมยิ้มเขินส่ายหน้าลูกเดียว

“ได้โปรด” เขาทอดเสียงว่าวอน

ศัลยาอมยิ้มเขินๆ แก้มร้อนผ่าว สบสายตาอ่อนโยนที่ยังคงรอ
คำตอบด้วยรอยยิ้มน้อยๆ เธอก้มหน้าหลบตาก่อนเอ่ยบอก

“ศัลรักคุณค่ะ”

“รักผมตั้งแต่เมื่อไหร่บอกได้มั๊ย” เขาเอ่ยถาม เธอเบือนหน้าหนี
และเก้อเขินที่จะตอบ

“ถ้าไม่บอกผมจะจูบให้ขาดใจเลยนะ” เขายิ้มขู่ แวดตากรุ่มกุ่ม
โน้มใบหน้าลงมาใกล้ หญิงสาวรีบยกมือดันหน้าเขาไว้เบาๆ

“เอ่อ คือศัลไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไหร่ค่ะ แต่พอจะต้องจากกัน ความ
รู้สึกห่วงหาเหมือนใจจะขาดทำให้ศัลรู้ว่ามันคือ...ความรัก” เธอเอ่ย
สารภาพอย่างขวยเขิน แก้มแดงก่ำและไม่ยอมสบตาเขา

“แล้วจะไม่ถามผมหรือ ว่าผมรักคุณตั้งแต่เมื่อไหร่” เขาเอ่ยถาม

สีหน้าเปื้อนยิ้ม

“คุณก็บอกสิคะ” เธอเอ่ยเบาๆ แล้วแนบหน้าลงกับอกเขาอย่าง
เคย

“ผมรักคุณตั้งแต่วันแรกที่คุณมายืนตรงหน้า และอาจารย์แนะนำ
คุณให้ผมรู้จักแล้วละ คุณน่ารักสดใส ทำท่าทางดีใจ พุดเสียงจ้อยๆ”
เขาเอื้อมเอ่ยบอกเธอ หวนนึกถึงวันนั้น...

“ศัลยา รู้จักคุณอัสวาเสยสิ ต่อไปนี้ครูมอบหน้าที่ให้เธอ
ดูแลเขาจะนะจ๊ะ เขาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน เอ่อ...ครูเชื่อว่าเธอคงไม่
รังเกียจคนที่พลัดบ้านพลัดเมืองมาใช่ไหม แล้วยังจะต้องสื่อสารกับเขา
ด้วยภาษาอังกฤษอีกนะ” รองศาสตราจารย์สุพรรณิเอ่ยบอกสาวน้อยที่
เดินเข้ามายืนตรงหน้าโต๊ะทำงาน

ศัลยามองเขาเล็กน้อย จิกยิ้มให้ก่อนเอ่ยทักทาย

“สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักคุณอัสวา ดิฉันชื่อศัลยาค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เขาเอ่ยพลางค้อมศีรษะให้

เธอรีบหันไปตอบรองศาสตราจารย์สุพรรณิเป็นภาษาอังกฤษ

“อาจารย์คะ หนูไม่รังเกียจหรอกค่ะที่ได้ช่วยอาจารย์ เพียงแต่หนู
เกรงว่าจะไม่ค่อยมีเวลาดูแลใครเพราะთომนี้หนูจะต้องไปฝึกงานนะค่ะ”

“อ้าวก็งานนี้ครูให้ลงหน่วยกิตเป็นการฝึกงานไฉ่ละจ๊ะ เธอจะได้
ฝึกงานของจริงเลยละ เพราะเธอจะต้องสอนภาษาไทยให้เขา พาเขาไปดู
วัดวาอาราม ปราสาทราชวังและพิพิธภัณฑ์ของเรา อัสวาเขาก็เก่ง
หลายภาษา เธอจะได้แลกเปลี่ยนความรู้กับเขา ครูรู้ว่าเธอเองก็พูด
ฝรั่งเศส สเปน และสลาฟได้ด้วยไม่ใช่หรอจ๊ะ เป็นการแลกเปลี่ยน
วัฒนธรรมในทุกด้านเลยไฉ่ละ”

“เรื่องภาษาคุณพ่อมักบอกว่าหนูเหมือนเปิดค่ะอาจารย์ ทำท่าจะ

บินได้แต่ก็ไม่ได้ ทำท่าจะขึ้นได้แต่เสียงก็ไม่ได้เรื่อง ทำท่าจะว่าวายน้าได้แต่ก็ไม่เก่ง เรียกได้ว่างูๆ ปลาๆ ทุกภาษาเลยละค่ะ”

“เธอช่างพูดสมคำร่ำลือจริงๆ เลยนะศัลยา คุณอัสวา...เวลาอยู่กับเธอคุณคงจะหาโอกาสอ้าปากพูดยากหน่อยละ” ท่านเอ๋อยิ้มๆ หยอกเย้าลูกศิษย์

“อาจารย์คะ หนูสัญญาว่าจะพูดน้อยๆ ไม่ให้คุณอัสวารำคาญ เพราะงานนี้เยี่ยมสำหรับหนูเลยละอาจารย์ ความจริงหนูไปสมัครฝึกงานที่สนามบินแล้วนะค่ะแต่คุณพ่ออยากให้หนูฝึกงานที่กระทรวงการต่างประเทศมากกว่า หนูคิดว่าหนูออกจะซุ่มซำม เสียงดัง แล้วก็ควบคุมมารยาทได้ไม่ค่อยดีเท่าไร เกรงว่าอาจโดนตำหนิไปถึงคุณพ่อได้นะค่ะ” เธอเล่าเจ้อยแจ้วสีหน้าท่าทางเขินๆ

“ถ้าอย่างนั้นงานนี้ก็คงถูกจริตเธอแล้วละศัลยา” รองศาสตราจารย์สุพรรณิเอ๋อยิ้มขึ้นๆ มองหญิงสาวด้วยความเอ็นดู

“ยอดเยี่ยมที่สุดเลยละอาจารย์ หนูตื่นตื่นมากเลยละ งานที่ได้พาคนไปเที่ยวนี้หนูถนัดที่สุดเลยละ” คำพูดที่ออกมาจากสีหน้าท่าทางดีใจสุดขีดคลี่ยิ้มผอวดฟันสายนั่นทำให้เขาได้แต่นั่งมองเพลินและนึกขำในใจ

“ไม่ใช่ให้พาเที่ยวเรื่อยเปื่อยนะศัลยา แต่ให้ไปทัศนศึกษาเพื่อเรียนรู้ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเราจ้ะ เธอและอัสวาจะต้องเขียนรายงานเรื่องราวของสถานที่ที่ไปพร้อมภาพถ่ายมาส่งครูด้วย เข้าใจมั๊ยจ้ะ”

ศัลยารีบพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม ดวงตาเป็นประกายวิบวับก่อนหันมาเอ่ยกับคนข้างๆ

“คุณอัสวาคะ ศัลยินดีเทกแคร์คุณนะค่ะ รับรองศัลจะไม่ใช่เก๊ๆ ในการพาคุณไปท่องเที่ยว เอ๊ย ไปทัศนศึกษา เมืองไทยมีที่ที่ศัลจะพาคุณไปศึกษาได้ทุกวันทุกแห่งมุมเลยละค่ะ ศัลจะลิสต์สถานที่และวันเวลา

กำหนดการเดินทางคร่าวๆ ให้คุณดูนะคะ” เธอเอ่ยด้วยสีหน้าเบิกบาน รอยยิ้มนั้นดูอินโนเซนส์ไม่มีจริตจะก้านเลยแม้แต่หยอย

“ศัลยา คุณอัสวาเขาต้องเข้าเรียนภาษาไทยด้วยจ๊ะ เป็นเช็กชั้นที่ เธอก็ต้องเรียนด้วยนะ ครูดูตารางเรียนของเธอแล้ว เธอต้องเป็นพี่เลี้ยง คอยช่วยแปลและอธิบายในเวลาเรียนด้วยนะ”

“ได้เลยค่ะอาจารย์ หนูเต็มใจอย่างยิ่ง หนูจะได้ไม่ต้องไปแกว่ รอเวลาเข้างานปะๆ แถมไม่ต้องมาเรียนวันหยุดด้วย ขอบคุณนะค่ะ อาจารย์ที่เมตตาหนู” เธอเอ่ยพร้อมพนมมือไหว้และย่อเข่าน้อยๆ ทำความเคารพผู้อาวุโสอย่างอ่อนน้อม

ภาพอดีตอันแจ่มชัดในความทรงจำทำให้อัสวาต้องเผยยิ้มก่อน จะก้มมองหญิงสาวที่มอยหลับไปในวงแขน เขาจูบหน้าผากเธอเบาๆ ...ศัลยา ผมส่งสารคุณเหลือเกิน คุณเป็นสาวน้อยใจดีที่ผมนับถือ น้ำใจนัก นับจากนี้ไปการผจญภัยกับอุปสรรคไม่อาจคาดการณ์ได้กำลัง รอเราอยู่...

ท่านอภิชาตกลับถึงบ้านพักหลังเล็ก ๆ สไตล์หฺรูซึ่งตกแต่ง
ตามคอนเซ็ปต์หวานๆ โดยบุตรสาว บ้านหลังน้อยนี้จึงเต็มไปด้วยสิ่ง
สวยๆ งามๆ น่ารัก กลับถึงบ้านคราใดก็ชื่นอกชื่นใจกับเสียงพูดคุย
ซักถาม เสียงหัวเราะใสๆ และเสียงเพลงเพราะๆ ที่เธอชอบเปิดทิ้งไว้ใน
ห้องนั่งเล่น มาบัดนี้บ้านเงียบเชียบจนน่าใจหาย ท่านอภิชาตถอนหายใจ
เบาๆ ก่อนเดินขึ้นบันไดเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของบุตรสาว หยิบ
กุญแจรถของเธอและกระเป๋าทูตซึ่งมีคนนำมาคืนหลังเหตุซุลมุนนั้นวาง
ลงบนโต๊ะหัวเตียง ของทุกอย่างในกระเป๋าทูตยังอยู่ครบรวมทั้งโทรศัพท์
มือถือ ซึ่งแสดงว่าศัลยาไม่ได้วางแผนล่วงหน้าที่จะติดตามเจ้าชายองค์
นั้นไป ท่านอภิชาตนั่งบนเตียง หยิบตุ๊กตาหมีสีขาวที่นอนแฉ่งแข็งขึ้นมา

...ศัลลูกพ่อ ตอนนี้ออยู่ที่นี่ไหน ลูกรู้มัยว่าพ่อเป็นห่วงลูกมากเหลือเกิน พ่ออยากรู้ว่าลูกมีใจปฏิพัทธ์กับผู้ชายคนนี้หรือเปล่า ลูกไม่เคยเล่าให้ฟังว่าเขาเป็นองครักษ์ทนายท หรือว่าลูกไม่รู้ หรือลูกปิดบังพ่อกันแน พ่อยิ่งรับรู้ข้อมูลเชิงลึกมากเท่าไรพ่อก็ยิ่งห่วงลูกมากเท่านั้น พ่อไปพบท่านรองฯ สุพรรณีมา คำบอกเล่าของท่านยิ่งทำให้พ่อหวั่นใจเหลือเกิน

‘ท่านคะ ความจริงชื่ออัสวาเป็นชื่อปลอมของเจ้าชายสมัยทรงศึกษาที่อังกฤษ พระนามจริงของพระองค์คือเจ้าชายนิกโรแห่งพูริมบังทรงประสูติในมอสโกเนื่องจากพระมารดาเป็นชาวรัสเซียคะ และดิฉันก็เป็นพระสหายของสมเด็จพระเจอนาสตาเซีย พระมารดาของพระองค์ คือดิฉันเคยเรียนคลาสเดียวกับเสด็จพระองค์หญิงที่อังกฤษนะคะ นี่คะรูปถ่ายขององค์ชาย’

ในรูปถ่ายที่ท่านรองฯ สุพรรณีส่งให้ดู พ่อยอมรับว่าเจ้าชายองค์นี้ทรงพระสิริโฉมงดงาม พระวรกายสูงสง่า ท่านรองฯ สุพรรณียิ่งเล่าต่อว่า ‘เจ้าชายนิกโรทรงเป็นลูกครึ่ง ด้วยเหตุนี้เชื้อพระวงศ์ชั้นสูงของพูริมบังที่ครองอำนาจอยู่จึงไม่ยอมรับการสืบราชบัลลังก์ครั้งนี้ พระองค์ถูกขัดขวางกีดกันมาตลอดจนพระมารดาเกรงว่าจะถูกลอบปลงพระชนม์ หลังจากพระสวามีสิ้นพระชนม์เมื่อ 5 ปีก่อนจึงรีบส่งองค์ชายไปอังกฤษทันที แล้วทรงเป็นผู้สำเร็จราชการแทน เรียกว่าตลอด 4-5 ปีมานี้ภายในราชวงศ์พูริมบังมีการแตกแยกเป็นสองฝักสองฝ่ายคะ’

‘อย่างนี้พวกบบกฏก็น่าจะมีคนภายในราชสำนักเกี่ยวข้องด้วยนะสิครับ’

‘ใช่คะ คนพวกนี้ไม่พอใจที่พระนางอนาสตาเซียสถาปนาตนขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการ ซึ่งเข้าทางกลุ่มที่คอยยุยงให้ล้มล้างระบอบกษัตริย์และเปลี่ยนระบอบการปกครองด้วยไม่ยอมรับพระราชินีอนาสตาเซียที่เป็นคนต่างชาติมาแต่แรกแล้วนะคะ พานมาถึงองค์ชายในฐานะหน่อเนื้อ

เชื้อไขของกษัตริย์องค์สุดท้าย ก็เลยคิดหาทางกำจัดพระองค์ไ้คะ’

‘อย่างนี้ภายในราชสำนักคงวุ่นวายมากสินะครับ’

‘ก็ทำนองนั้นล่ะ แต่ก็มีเชื้อพระวงศ์ที่จงรักภักดีและยอมรับพระปรีชาสามารถของพระนางอนาสตาเซีย ต่างกำลังคิดหาทางออก ซึ่งหนทางหนึ่งก็คือให้องค์ชายเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงโมนา พระธิดาของพระนางอลินนาผู้เป็นภคินีของพระบิดาองค์ชาย ซึ่งเป็นพระญาติที่อยู่กับอีกฝ่ายหนึ่ง หากทำได้สำเร็จความขัดแย้งก็จะคลี่คลาย ทั้งสองฝ่ายได้มีส่วนร่วมปกครองฟุริมบัง เท่ากับระงับข้อพิพาทและเป็นไปตามโบราณราชประเพณีสืบสันตติวงศ์ด้วยนะค่ะ’

‘แล้วพระนางอนาสตาเซียมีพระประสงค์เช่นนั้นหรือครับ’

‘ข้อนี้ดิฉันก็ไม่ทราบหรอกนะคะ ที่จริงแล้วสมเด็จพระทรงเป็นคนรุ่นใหม่ การศึกษาดีเยี่ยม และทรงพระปรีชาหลายด้าน ทรงเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว หลังจากพระสวามีสิ้นพระชนม์ก็เป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระ-
โอรส พยายามบริหารจัดการงานเมืองมาได้จบจนบัดนี้ โดยไม่ถูกโค่นอำนาจลง คราวนี้มาเปลี่ยงปล้ำเพราะมีมือที่สามเข้าแทรกแซง และเหล่าข้าราชการบริพารของพระองค์ต่างก็เคลือบแคลงในข่าวคราวของเจ้าชายนิโคไรที่ลือต่อๆ กันมา บางกระแสข่าวถึงกับลือว่าองค์ชายสิ้นพระชนม์แล้วด้วยค่ะ’

‘ตอนนี้เหตุการณ์สู้รบภายใน ทางฝ่ายพระนางมีใครบัญชาการกองทัพล่ะครับ’

‘เท่าที่ดิฉันทราบ ยังมีทหารที่จงรักภักดีอยู่ข้างพระองค์นะคะ แต่ตอนนี้ฟุริมบังปิดประเทศ ตัดการสื่อสารกับโลกภายนอกทั้งหมด ดิฉันก็เลยไม่ได้ติดต่อกับสมเด็จพระอีกเลยคะ’

‘ขอโทษนะคะครับ ผมคงต้องขอถามท่านรองฯ สุพรรณีตรงๆ ว่าตกลงลูกสาวผมกับเจ้าชายมีความสัมพันธ์ทางใจกันมั้ยครับ คือผมไม่

ทราบจริงๆ เพราะลูกสาวผมเล่าให้ฟังแล้วว่าพาเพื่อนต่างแดนไปเที่ยวชมเมือง ไปศึกษาประวัติศาสตร์ พาไปกินข้าว ซื้ของ และสอนภาษาไทยให้ แต่ไม่เคยเล่าถึงความสัมพันธ์ลึกซึ้งให้ฟังเลยครับ’

‘เอ่อคือ...เรื่องนี้ดิฉันไม่ทราบจริงๆ ค่ะ และเท่าที่เห็นในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่ม มีหนุ่มๆ อีกสามคนซึ่งเป็นที่ทราบจากอาจารย์ที่ปรึกษา ท่านก็inghamว่าองค์ชายทรงเป็นสุภาพบุรุษมากค่ะ และหนูศัลยาก็วางตัวดีไม่มีข่าวในทางชั่วสาวเล็ดลอดออกมาเลยจะมีก็แต่สาวๆ คนอื่นคอยตามตีองค์ชายไม่เว้นวันแถมยังอีกฉาหนูศัลยาเสียอีกนะคะ’

ท่านอธิชาตนิ่งคิดเงียบๆ รองศาสตราจารย์สุพรรณีก็เยยต่อ

‘ท่านคะ...ดิฉันทราบว่าท่านคิดยังไง แต่เรื่องความรักเป็นความรู้สึกที่ทั้งคู่อาจมีให้แก่กันได้ ดิฉันเชื่อว่าถ้าคนเราเป็นเนื้อคู่กันถึงอยู่แสนไกลแค่ไหนก็ต้องมาพบกันไม่แคล้วคลาดหรอกค่ะ บางทีโชคชะตาอาจพัดพาหนูศัลยาไป สักวันหนึ่งเธออาจกลายเป็นราชินีของพุมิบังก็ได้นะคะ’

...ศัลยา พ่อเป็นห่วงหนูเหลือเกิน พ่อไม่อยากให้หนูเป็นอย่างที่ท่านรองฯ บอกพ่อ เรื่องภายในราชสำนักไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ใครๆ ต่างก็อยากได้ตำแหน่งสตรีหมายเลขหนึ่งของประเทศ เพราะมันหมายถึงอำนาจล้นฟ้า ประวัติศาสตร์แทบทุกราชวงศ์ในโลกนี้มีเรื่องราวภายในที่ซับซ้อน ชิงรักหักสวาท ชิงอำนาจกันอย่างน่ากลัwnัก พ่อภาวนาขอให้ลูกอย่าได้คิดมอบหัวใจให้เขาเลย ลูกจะเจ็บเสียมากกว่าสุข พ่อจะต้องรีบพาลูกออกมา และจะไม่ยอมให้ลูกตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายเป็นอันขาด...

3

องค์รัชทายาท

อัสวาโอบประครองร่างบางที่หลับสนิทอย่างเหนียวอ่อนลง นอนหนุนเป้ต่างหมอน ทอดมองใบหน้านางมัลลิกาหลับแล้วยิ้มอ่อนโยน ก่อนจดริมฝีปากบนเปลือกตาหญิงสาว เลื่อนมาจุมพิตแก้มนวล ปลายจมูกจนถึงกลีบปากอย่างอ่อนหวาน เพลิงปรารถนาอันเป็นธรรมชาติใน กายบุรุษเพศลูกโชนจนใจเต้นระทึก มือได้แก้มเนียนอยากปลูกเธอให้ตื้น ขึ้นมารับรู้ความหวานนอก ศัลยา...เธอจะรู้มั๊ยนะ ว่าน้ำมันอยู่ใกล้ กองเพลิงยิ่งไหมเพลิงกระหน้าฉันใด ไฟสวาทร้อนร่ำยามหนุ่มสาวอยู่ แนบชิดกายก็คุโชนฉันนั้น...

ชายหนุ่มพยายามข่มใจ นึกถึงวันเวลาในเมืองไทยที่ผ่านมา ภาพคุ้นตาปรากฏในหัวนี้...สาวน้อยสดใสขี้อายเก่งคันเล็ก ๆ มาจอดที่ คณะ หลังจากก้าวลงจากรถเธอจะกวาดตามองรอบๆ และทันทีที่พบ เป้าหมายเธอก็จะก้าวยาวๆ ฉีกยิ้มกว้างส่งให้แต่ไกล หญิงสาวตัวเล็กๆ หอบหนังสือเต็มอ้อมแขนเดินตัวเอียงเพราะกระเป๋าทันทีที่สพายไหล่ มืออีกข้างถือถุงขนมใบใหญ่ เธอมักร้องทักทายมาแต่ไกลก่อนจะเดิน ตรงมายังซุ้มหน้าคณะ เมื่อนั้นเหล่ามหาดเล็กที่นั่งอยู่ก่อนจะลุกขึ้นอย่าง รู้หน้าที่ เธอร้องเรียกไว้แต่บรรดาหนุ่มๆ ทำเป็นไม่ได้ยินเดินห่างออกไป

โตะนั้นจึงเหลือแต่เขาเพียงผู้เดียว

‘พวกเพื่อนๆ คุณนี่แปลกนะคะอัสว เวลารับประทานที่เรากินหนึ่ง
สลอตสำหรับชื่อขนมมาฝาก แล้วที่นี้เราสองคนจะกินหมดมัยนี้’ ศัลยา
นั่งเปะลงตรงหน้าพลางคลี่ปากถุงขนม

‘นี่คะ อ้าปากสิคะอัสว นี่เขาเรียกว่ากล้วยแขก เป็นขนมชนิด
หนึ่งของคนไทยคะ เจ้านี่รับรองว่าอร่อยที่สุดในโลก เขาวิ่งมาขายตอน
รถหยุดไฟแดงเลยนะคะ ลองสิคะ ลองสักคำ...อ้อ’ เธอยื่นขนมมา
จ่อปากเขาพลางพยักหน้าเอ่ยเชิญชวน

‘อืม อร่อยแปลกๆ จัดว่าอร่อยมากเลยละ และน่าจะที่สุดในโลก
ด้วยมั้ง ว่าแต่มันทำจากอะไรหรือ’ เขาเอ่ยชมเย้าคำของเธอ นึกขันสีหน้า
ลึนๆ ของเธอนัก

‘มันคือกล้วยน้ำว้าชุบแป้งทอดคะ ศัลยิใจนะคะเวลาได้กินคน
ต่างชาติชื่นชมอาหารไทย’ เธอเอ่ยยิ้มกว้างแล้วทำท่าคิด

‘อืมศัลยิใจอะไรดีๆ ออกแล้ว เย็นนี้ศัลยิจะพาคุณไปชิมกล้วยเดี่ยว
ผัดไทย รับรองคุณต้องชอบแน่เลยเพราะจัดอยู่ในอาหารลำดับต้นๆ ที่
ชาวต่างชาติบอกว่าอร่อยที่สุด คุณพอบอกศัลยิว่าคนไทยไปตั้งกระทะผัด
ขายที่อเมริกา มีคนอเมริกันมาเข้าคิวรอซื้อเหมือนคนไทยไปเข้าคิวรอซื้อ
โดนัทครีสปี้ครีมที่สยามพารากอนเลยนะคะ ฟังแล้วคุณอยากกินผัดไทย
หรือยังคะ’ เธอเอ่ยเล่ายาวเหยียดแล้วยื่นหน้าทำตาบ้องแป๋วเข้ามาใกล้

‘คงแล้วแต่คุณจะกรุณามั้งครับ’

‘เออไม่ต้องพูดเป็นทางการกับศัลยิก็ได้ พูดแบบเพื่อนกันดีกว่าคะ
เรารู้จักกันหลายวันแล้วนี่’

‘ครับก็ได้ ผมตื่นเต้นและอยากกินแล้วละ’ เขาพูดจบ เธอก็ตื๋นหัว
สีหน้าเบิกบานคลี่ยิ้มกว้าง

‘ศัลยิจัดให้ เพราะศัลยิอยากกินเหมือนกัน เย็นนี้เราไปลัด คุณ

เลี้ยงผัดไทยคัล แต่คัลขั้บรถให้คุณ เราเจ้ากันนะคะอิๆ’

เย็นวันนั้นเธอก็พาไปร้านอาหารริมแม่น้ำสั่งผัดไทยคนละจาน เธอหัวเราะท่าจับตะเกียบของเขาพร้อมสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง

‘คุณใช้ส้อมดีกว่าคะ จิ้มแล้วม้วนแบบสปาเก็ตตีนั่นละ อย่างนี้คะ อืมหรือว่า...คัลป้อนให้ก็ได้นะคะ คัลเทกแคร่เต็มที่ไม่มีเกียงงอนเลยคะ คุณรู้ไหมเพื่อนๆ ทั้งเซ็กพากันอิจฉาตร้อนกันใหญ่ที่คัลได้ฝึกงานแบบสแปปีขนาดนี้ โดยเฉพาะสาวๆ นะคะหาว่าคัลได้ควงหนุ่มหล่อไปเที่ยวทุกวัน แฮ่ คัลช่างโชคดีซะจริง มาคะคัลป้อน’ เธอก้มหน้าก้มตาม้วนเส้นก๋วยเตี๋ยผัดไทยก่อนจะเงยหน้าป้อนเขา

‘อ้อ พรุ่งนี้คัลจะพาคุณไปเที่ยววัดพระแก้ว แล้วก็ชมพระบรมมหาราชวังด้วยคะ รับรองคุณต้องร้องว้าวเลยละ เพราะเป็นสถานที่อเมซิงที่สุด แค่คิดก็สนุกแล้วละคะ’ จบประโยคเมื่อเห็นเขามองนิ่ง เธอก็ได้แต่ยิ้มเจื่อน เอ่ยถามเสียงเบา

‘เอ่อ คือนั่นท่งเที่ยวไปเยอะมาก และก็ไม่ได้สนุกหรอกคะ แต่จะเรียกว่าน่าตื่นตาตื่นใจมากกว่า’ และเมื่อเห็นว่าเขายังคงนิ่งอยู่ เธอก็ยิ้มเผยๆ พลังยิ้มน้ำอ้อยขึ้น

‘คัลขอโทษนะคะ คัลพูดมากไปหน่อยจนไม่ได้เว้นวรรคให้คุณพูดเลย คุณพูดบ้างก็ได้คะ แฮะๆ’

‘ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะครับ ผมชอบฟังคุณคุยนะ ฟังแล้วเพลินดีออก พูดอีกสิครับ พูดอะไรก็ได้ผมอยากฟัง’

‘ฮือไม่พูดแล้วละคะ คัลพูดมากไปแล้วละ เราต้องเปิดโอกาสให้คุณสนทนาได้พูดหรือออกความเห็นบ้าง แต่คัลไม่ได้เรื่องพูดอยู่ข้างเดียวเลยเวลาคุณรำคาญก็เบรคคัลได้นะคะ คัลจะ’ คัลยาทำท่ารู้ดชิบปิดปากตนทำเอาเขาขบขันและต้องกลืนหัวเราะไว้อย่างสุดความสามารถ

...คัลยา หญิงสาวผู้มีอารมณ์ขัน ชอบเล่าเรื่องสนุกๆ ให้ฟัง ทำให้

ความรู้สึกที่มีต่อเมืองไทยเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง จากที่เคยท้อแท้เมื่อครั้งต้องจากอังกฤษมาอยู่เมืองไทยด้วยไม่สัมผัสทั้งด้านภาษา อาหารการกิน ความเป็นอยู่และขนบธรรมเนียมของคนไทย ครั้นเมื่อมาพบเธอ รวมทั้งเพื่อนชาวไทยที่หิวยืนน้ำใจไมตรีและรอยยิ้มให้ การใช้ชีวิตอยู่เมืองไทยจึงนับเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขนัก และตระหนักได้ว่าเมืองไทยน่าอยู่กว่าที่ไหนบนโลกนี้...

ราตรีอันแสนหนาวเหน็บสองหนุ่มสาวหลับสนิทด้วยความเหนื่อยล้า ดึกสัปดาห์ไฟจวนมอดดับทิ้งไว้เพียงเก้าแฉกรุ่น ศัลยารู้สึกหนาวจนจะขาดใจ เธอค่อยๆ ลืมตาลุกขึ้นนั่งพลางเอื้อมมือความหิบบกไม้แห้งโยนไปในกองไฟ มือไม้เธอสั่นเทา ฟันกระแทกกันกึกๆ เวลานั้นชายหนุ่มรู้สึกตัวลืมหูลืมตาตื่นนั่งมองการกระทำของเธอเงิบๆ

“ติดสิ ติดเร็วๆ ไร่เอ๊ยหนาวจะตายอยู่แล้ว” เธอเอ่ยเสียงสั่น พลางก้มหน้าเป่าเบาๆ เปลวไฟเริ่มลุกโชนขึ้นที่ละน้อย เธอยื่นมือออกไปอัง แสงไฟส่องสะท้อนเธอมองเห็นเงาตนเองบนผนังถ้ำ เงานั้นใหญ่ทะมึนบวกกับได้ยินเสียงสัตว์ร้องดังแว่ว เธอเอื้อมมือไปเขย่าเขาแรงๆ

“อัสวา อัสวา ตื่นเถอะคะ จะเข้าแล้วมั้งคะ” เธอหาเรื่องเรียกให้เขาดันมาอยู่เป็นเพื่อน

เขารวบร่างบางเข้ามากอดไว้

“ตัวคุณเย็นเฉียบเฉียว ผมขอโทษนะที่หลับจนไฟมอด”

“เอ่อ เสียงอะไรก็ไม่รู้ค่ะ” เธอกระซิบเบาๆ

สาวน้อยศัลยากลัวจนตัวสั่น ความหนาวเย็นยะเยือก เสียงนกกลางคืนร้องระงม บรรยากาศเช่นนี้สำหรับคนที่เคยอยู่แต่ในเมืองหลวงอย่างเธอแทบจะไม่เคยสัมผัส

“ศัลยา เราอาจจะต้องอยู่ในป่ากันอีกหลายวันนะครับ คุณต้อง

ทำให้ใจเข้มแข็งสิครับ อย่ากลัวอะไรง่าย ๆ และอย่าหลอกตัวเอง” เขากุมมือเย็นเฉียบของเธอไว้

เธอเงยหน้ามองเขา นัยน์ตาฉายแววสงสัยเขาจึงเอ่ยต่อ

“ผมต้องรอกองกำลังที่จะมารับเราเข้าเมืองนะ ตอนนี้เขตชั้นในยังทำสงครามกันอยู่ และผมจะต้องไปแสดงตัวเพื่อให้สงครามครั้งนี้ยุติ แต่เราต้องรอคนมารับและประเมินสถานการณ์ให้รอบคอบก่อน เข้านี้คุณต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ปลอมตัวเป็นผู้ชายนะครับ”

“คุณเป็นใครกันแน่คะฮัสว” เธอเอ่ยถามพลางจับจ้องมองหน้าเขาอย่างค้นหาคำตอบ

“ก็เป็นคนที่คุณบอกรักไงล่ะ” เขายิ้มกริ่มกริ่ม นัยน์ตาส่องประกายวิบวับ เธอเบือนหน้าหนี แก้มแดงก่ำไม่เอ่ยถามใดๆ ต่อ

“ศัลยา คำว่ารักไม่ได้น่าอายเสียหน่อย ความรักเป็นความรู้สึกที่เรามีให้กันมานานแล้วไม่ใช่หรือศัล เพียงแต่เรามีข้อจำกัดมากมายที่ไม่อาจเปิดเผยได้ แต่วันนี้กำแพงตรงนั้นมันทลายลงแล้วนะ เพราะเราจะแต่งงานกัน เราจะเป็นของกันและกัน และเราก็จะไม่พรากจากกัน คุณคิดเหมือนผมมั้ย”

ศัลยาฟังเขาเอื้อนเอ่ยเสียงกระเสำนั่นแล้วได้แต่ก้มหน้างู้ด หลบสายตากรุ้มกริ่มที่ทำให้เอาใจสาวต้นระทึกหวาดหวั่นอยู่ลึกๆ

“ศัลยังเด็กแล้วก็ยังไม่จบ จะแต่งงานกันได้ยังไงล่ะ” เธอเถียงอุบอิบ

“อายุสี่สิบเอ็ดไม่เด็กแล้วละ ผู้หญิงที่บ้านที่พุริมบังพออายุสิบหกสิบเจ็ดก็มีสามีกันแล้ว และในเมื่อคุณยังเรียนไม่จบก็ไม่เป็นไรหรอกนะเราก็จะเรียนรักกันไงล่ะ รับรองจบปริญญาโทเลยละ ผมมีฝีมือพอจะเป็นอาจารย์ให้คุณทำปริญญาออกมาวิ่งเล่นได้ก็แล้วกัน”

เธอทูลบอกเขาแรงๆ ชักสีหน้าบึ้งตึงก่อนเอ่ยต่อ

“อัสวา เมื่อก่อนคุณไม่เห็นพูดอะไรร้ายกาจอย่างนี้เลยนะคะ ศัล ชักจะไม่ไว้ใจคุณแล้วละ”

“ศัลยา ก็ตอนนั้นเรายังไม่ได้บอกรักกันนี่ แต่ตอนนี้เราเปิดเผย ความในใจกันแล้ว เราก็ต้องพูดถึงอนาคตได้แล้วไม่ใช่หรือ ผมไม่ได้ ร้ายกาจสักหน่อย นับจากนี้คุณต้องยอมรับความจริงนะครับ”

...นายอัสวาร้ายกาจซะมิด ฉลาดใช้คำพูดหวานล่อมน น่าจะเรียกว่าดีขลุ่ยเสียมากกว่า ผู้ชายก็คงเหมือนกันทุกคนละน่า พออยู่ด้วยกัน สองต่อสองคงจะคิดมีดีมีร้ายแน่เลย แถมยังเอาคำที่เราบอกรักมาอ้าง อีก เราไม่น่าปากไวเลย แยะซะมิด...

“ศัล ทำไมต้องทำหน้าบึ้งด้วยล่ะ เราจะไม่เรียนรักกันในถ้ำนี้ หรอกน่า หึ” เขายั่วเย้าเมื่อเห็นเธองอน

“นี่แน่ะ ร้ายกาจนักนะ ศัลยังไม่อยากเรียนอะไรทั้งนั้น อย่ามาทำ เนียนเลยนะ” เธอรัวทุบอกเขาพร้อมทั้งสะบัดค้อน

“ศัลครับ ผมบอกให้คุณเตรียมใจไว้ล่ะ” เขายังเอ่ยต่ออย่าง เจ้าเล่ห์

หญิงสาวเพิ่งเคยเห็นยี่มแบบนี้ของเขาครั้งแรก เธอหันหลังสะบัด ตัวหนีแต่ก็ยังโดนรวบจากด้านหลังมากอดไว้ เขาซุกซอกคอเธอแล้ว หัวเราะเบาๆ

“เราจะเปลี่ยนเสื้อผ้าและออกเดินทางกันเลย ไปรับคนแสนงอน” เสียงอ้อนๆ และสัมผัสอย่างจงใจทำให้ศัลยายิ่งไม่กล้าหันมา เวลาผ่านไปยาวนานเสียงคางคาวบินพื้บพื้กลับเข้าถ้ำอีกครั้ง เธอรีบ หันขวับมากอดเขาแน่น เขาหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“บรรดาแวมไพร์กลับเข้าปราสาท แสดงว่าพระอาทิตย์กำลังจะ ขึ้นแล้วละครับ” เขาเอ่ยกลั่นแกล้ง เธอจึงฝากรอยเล็บไว้กับพอนแขนเขา แสงสว่างค่อยๆ ลอดผ่านเข้ามา เขายื่นเสื้อคล้ายม่อฮ่อมและ

กางเกงขาก๊วยซึ่งม้วนเป็นก้อนกลมอยู่ในเบ้าใบนั้นส่งให้ สองหนุ่มสาวหันหลังให้กันแล้วพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชาวบ้านชาวดง เมื่อเธอแต่งกายเสร็จเจาบอกให้เธอรอบผมก่อนจะหยิบผ้าผืนยาวโพกศีรษะพันอย่างแน่นหนา

“หนุ่มน้อยหน้าสวย ตาคม ปากแดง ช่างน่ารักเสียจริงๆ” เขาเอ่ยชม สีหน้าขบขัน โนมโบหน้ามาจูบแก้มเธอเบาๆ ศัลยาทำสายตาดูปราม มองเขาในเครื่องแต่งกายเดียวกับเธอก่อนเคย

“ชาวบ้านป่าหน้าตาเทรนต์ฝรั่งแบบนี้ไม่มีหรอกน่า”

เขารวบกายเธอกดแน่นก่อนเอ่ยให้กำลังใจ

“คลัดทนหน่อยนะครับ มันอาจจะลำบาก อาจจะอันตราย แต่ถ้าเราสองคนรอดไปได้ จำไว้ว่าপুরิมบังคือบ้านเมืองของคุณ เราสองคนมีหน้าที่ที่จะต้องช่วยกันดูแลปกครองรัฐนี้ด้วยกัน ไปกันเถอะ”

เขาเอ่ยจบก็ก้มลงหยิบเบ้ดึ่งมีดสปาตาออกมาถือในมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างขยี้ข้อมือเธอพาเดินไปทางปากถ้ำ

หญิงสาวยังคงครุ่นคิดกับคำพูดที่เผยแพร่สถานะออกมาทีละน้อยนั้น อัสวาพูดแปลกๆ บ่อยขึ้น หรือว่า...เขาจะเป็นกบฏ เป็นหัวหน้าผู้ก่อการจริงๆ แต่เขาเคยพูดถึงการล้มล้างราชวงศ์โดยที่เขาเป็นฝ่ายเดียวกับราชสำนักนี่นา เท่าที่เราดูข่าวเกี่ยวกับপুরิมบังรวมทั้งเรื่องราวความเป็นไปในแคว้นนี้เท่าที่ค้นได้ทางอินเทอร์เน็ต ก็พบว่าประวัติเบื้องลึกเกี่ยวกับราชวงศ์มีให้ศึกษาน้อยมาก...การที่เธอสนใจเรื่องราวของอาณาจักรนี้ก็เพราะเธอคนนี้ เขาค่อยๆ เข้ามานั่งในหัวใจเธอเสียๆ มานานแล้ว ตอนนี้เธอได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ หรือว่า...เขาจะเป็นหนึ่งในเชื้อพระวงศ์?...เฮ้ออัสวา ศัลยจะต้องพยายามทำให้คุณเปิดปากพูดให้ได้ ทำไมไม่ละจะบอกสักนิดให้คนที่คุณบอกรักฟังบ้างไม่ได้หรือ ยังต้องรอเวลาถึงเมื่อไร

อากาศยามรุ่งอรุณแจ่มใส น้ำค้างยังจับตัวพราวอยู่บนยอดหญ้า

นกกาออกหากิน อัสวาทือมีดฟันกิ่งไม้ลิดก้านออกถางทางให้เดินได้ สะดวก เขาเอ๋ยเมื่อเห็นสายตาเธอเต็มไปด้วยคำถาม

“ตอนเช้าๆ งูมันจะออกมาผึ่งแดด เราจะไล่มันไปก่อนที่จะเรา จะเหยียบมันเข้านะ”

“อัสวา”

เธอครางเรียกชื่อเขาเบาๆ ทำหน้าเหยยะ รีบกลืนน้ำลายลงคอ ความกลัวแล่นเข้าจับชั่วคราวใจ ภาพอสรพิษที่ผู้หญิงทุกคนในโลก หวาดหวั่นปรากฏขึ้นในมโนภาพ เธอรีบก้มมองพื้นหญ้ารกๆ อย่าง หวาดระแวงทันที และรีบเตือนตนเอง ...เราจะต้องเข้มแข็งอดทนสิ ศัลยา อย่างกรือธอย่างกลัวไปเสียทุกอย่างจนน่าขันแบบนี้ เขาบอกแล้วว่า จะต้องลำบาก ความรักบงการให้เราเป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ ถ้าจะเกิดอะไรขึ้น ก็อย่าเสียใจกับการตัดสินใจสิ ศัลยา

เธอคิดแล้วมองตามหลังชายหนุ่มร่างสมาร์ตที่เดินนำอยู่ข้างหน้า เขาจับข้อมือเธอไว้คอยกวาดตามองรอบๆ อย่างระแวดระวัง มืออีกข้าง ถูมีดฟันเถาว์วัลย์ที่ห้อยย้อยลงมาก็ดีขวางทาง ความเข้มแข็งของเขา ทำให้เธออุ่นใจขึ้นหน่อย เขาพาเดินลุยขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ และหันมามอง เธอเป็นระยะๆ ด้วยสายตาท่วงไยพลางส่งยิ้มปลอบประโลม

ลำแสงอาทิตย์ผ่านทะลุเมฆหนาทอประกายทั่วราวป่า ศัลยา เหม่อมองภาพงดงามตรงหน้า เสียงท่อนร้องทำให้เธอต้องลอบกลืน น้ำลายตนเอง รู้สึกทรมานกับความหิว...วันนี้ถ้าไม่พบใครคงต้องเป็นลม ตายอยู่ในป่านี้แน่เลย เอ้อ...ป่าของพุมิบบังนี้จะมีกล้วยให้เก็บกินบ้าง มั้ยนะ ยอมเป็นลิงสักครั้งอย่างไรก็ไม่อดตาย...

“ศัล ใกล้เคียงแม่น้ำซาร์ก็แล้วละ โน่นไง” เธอมองตามมือเขา ข้าม พันพญาสูงก็เห็นแม่น้ำจริงๆ

“เอ่อ เราจะลงไปจับปลากันหรือคะ” เธอเอ่ยยิ้มเหยยะ

“ผมรู้ว่าศีลหิว รอสักพักนะ ถ้าเราไม่พบคนที่จะมารับเราผมมีวิธีจับกุมมาอย่างให้คุณกิน แม่น้ำซาร์ก็ช่วงนี้มีน้ำทะเลหนุนทำให้น้ำกร่อยพวกกุ้งจะเมาน้ำและลอยคอตามริมตลิ่ง จับไม่ยากหรอก”

“จริงเหวอ หลอกศีลหรือเปล่า คุณพูดชะศีลเห็นภาพกุ้งเผาจานโตๆ เลยละ” เธอจับแขนเขาเขย่าถาม

“ผมจะหลอกศีลทำไมละครับ ผมส่งสารศีลจะแย่แล้วนะ อดทนอีกนิดนะ” เขายิ้มปลอบ

“ดีจังเลย ศีลจะลงไปช่วยคุณจับนะคะ แคนึกก็สนุกแล้วละคะ” ศีลยาเอ่ยยิ้มกว้าง ดวงตาทอประกายแจ่มใสเจิดจ้าอย่างมีความหวัง

แต่ก่อนจะถึงกระท่อมร้างเล็กๆ นั้นศีลยากก็ต้องชะงักเมื่ออัสวพาเธอหมอบลงพรางมองกราดโดยรอบป่าละเมาะอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะดูนาฬิกาข้อมือ

“ไป เราจะพักที่กระท่อมนั่นก่อนนะศีล วันนี้ผมเชื่อว่าเราจะต้องพบคนมารับ แต่ถ้าไม่พบเราก็จะรออยู่ที่กระท่อมนั่นอีกสักวัน แล้วเราจะลงไปจับกุมมาอย่างกินกัน ไม่อดตายหรอกน่า” เขาเอ่ยเฝ้า

ทันใดนั้นทั้งคู่ได้ยินเสียงเรือดั้งใกล้เข้ามา ศีลยารู้สึกใจเต้นรัวเมื่อเขาพาวิ่งไปหมอบลงข้างต้นไม้ใหญ่ สงมิดให้เธอแล้วชักปืนที่เหน็บเอวมากระชับไว้

“อัสวา เรารีบหนีไปจากตรงนี้เถอะคะ อาจจะเป็นพวกฝ่ายตรงข้ามที่ออกตามล่าเราอยู่ก็ได้ ศีลเห็นคนบนเรือด้วยคะ ไปเถอะคะ” เธอเอ่ยเร่งพรางดึงแขนเขา

“รอดูก่อนศีล เพราะที่นี้เป็นจุดนัดพบ ความจริงแล้วผมต้องมาพบพวกเขาตั้งแต่เมื่อวาน แต่เพราะผมต้องการลาคุณก่อนทำให้แผนทั้งหมดพลาด ผมผิดเองที่ไม่อาจตัดใจจากคุณได้ ปล่อยให้ความรักมีอิทธิพลเหนือสิ่งอื่นใด ผมไม่เข้มแข็งพอนะ”

เธอมองหน้าเขา สายตาสลดลงเมื่อได้ยินความจริงจากปากเขา เธอรู้ว่าเขากำลังโทษตนเองที่เป็นต้นเหตุให้เพื่อนๆ ต้องตาย เธอมองเขา ด้วยความซาบซึ้งทั้งเขินอายเมื่อเขายิ้มและยื่นจมูกมาหอมแก้มเบาๆ

“ศัลยา คุณไม่รู้หรือกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณทำให้ผมรักคุณ มากแค่ไหน”

“ขอบคุณที่รักศัลยะ และต่อไปนี่ศัลยก็จะอยู่เคียงข้างคุณ และ ช่วยคุณทุกอย่าง ศัลยจะเข้มแข็งและอดทน” เธอเอ่ยให้สัญญาเพื่อ ตอบแทนความรักของชายหนุ่ม

“ผมดีใจที่ได้ยินคำนี้ เราจะอยู่เคียงข้างกันตลอดไปนะครับ” เขา เอ่ยด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุขพลางจดริมฝีปากบนหน้าผากเธอเบาๆ

เสียงเรื่อแล่นเข้าเทียบตลิ่งที่มีสะพานไม้เล็กๆ ยื่นออกไป ศัลยา มองเรือติดเครื่องลำไม่ใหญ่โต ชายสามคนบนเรือลำนั้นแต่งกายแบบ คนบ้านป่าเช่นเดียวกับเธอและอัสวา ทั้งสามคนโปกศรีระด้วยผ้าสีเข้ม ชายสองคนกระโดดขึ้นมาบนตลิ่งขณะที่คนขับเรือยังคงนั่งประจำ ตำแหน่งอยู่บนเรือ

ชายวัยกลางคนร่างสูงใหญ่ใบหน้าคล้ำแดดคมดูน่ากลัวกำป็น พกแน่น กรวดสายตามองไปรอบๆ ก่อนออกเดินสำรวจ ศัลยา หวาดหวั่นจนใจเต้นระทึก เอื้อมมือจับแขนเขาไว้แน่น ชายผู้นั้นหันไป มองชายหนุ่มที่มาด้วยกันพลางส่ายหน้าน้อยๆ สีหน้าวิตกกังวลแสดง ความหนักใจ อัสวาซึ่งเห็นภาพนั้นเช่นเดียวกับเธอ จดเธอให้ย่นขึ้นพลาง ตะโกนเรียก

“วังมิง ฉั่นอยู่นี่”

ลั่นเสียงเขาชายทั้งคู่ก็หันขวับมา ทันใดนั้นเสียงปืนลั่นเบรียกจาก ด้านหลัง เสียงลูกกระสุนวีดหวีผ่านหูเธอพุ่งไปยังต้นไม้ข้างหน้าเปลือก กระจุย เขาโอบเธอหมอบลงกับพื้นทันทีด้วยอ้อมแขนแข็งแรง พลันขยับ

ไถป็นยิงไปทางต้นเสียง บัง! และแล้วเสียงปืนตอบโต้กันก็แผดดังลั่นป่า
อัสวายังคงลั่นไกไม่หยุด

“คลื่นอนนิ่งๆ อย่าลุกขึ้นเป็นอันตราย” เขาคุปรามเสียงเข้มพร้อม
กระชับวงแขนข้างที่ถือเธอไว้แน่น

“ฝ่าบาท ระวังพะยะค่ะ” เสียงหนึ่งตะโกนก้อง

ศัลยา ยังคงก้มหน้ากับพื้นดินไม่กล้าเงยขึ้น ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่ง
สวบสบบนดงหญ้า เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังลั่นขึ้น เสียงหวาดให้หยุด
ยิง เสียงได้กลับให้ยอมจำนนเป็นภาษาอังกฤษดังอื้ออึง ไม่รู้ว่าฝ่ายไหน
เป็นฝ่ายไหน เสียงปืนยังแผดสนั่นไม่หยุดรวกับอยู่ในสมรภูมิที่สองฝ่าย
กำลังปะทะกันอย่างดุเดือด เธอยังคงแนบหน้าอยู่กับพื้นในอ้อมแขนเขา
ใจสั่นร่ำรากับมีใครมารัวกลองในอก วินาทีนั้นเธอได้ยินเสียงฝีเท้า
วิ่งหนักๆ เข้ามาหยุดใกล้ เธอตัวสั่นงันงกจินตนาการไปว่าמצจรชากำลัง
มายืนทรงชีวิตอยู่ตรงหน้า ความกลัวบวกความหิวอ่อนล้าหวาดหวั่น
พริ้วพริ้ว กระทั่งเสียงปืนดังลั่นขึ้นอีกนัดใกล้ๆ กับพื้นดินที่เธอหมอบอยู่
ดินและหญ้ากระจุยกระจาย

“อาลิส แกพาฝ่าบาทหนีไปได้เร็วเข้า ก่อนที่พวกมันจะแห่กัน
มาอีก ไม่ต้องห่วงฉัน ไปสิ!”

เธอได้ยินเสียงตะโกนลั่น ในหัวแปลอังกฤษเป็นไทยโดย
อัตโนมัติ...ใครกันคือฝ่าบาท เธอถามตนเองในใจก่อนที่จะดับวูบลง
ในที่สุด

อัสวามองเธอด้วยแววตาทวนกรั่มกรั่ม โนมไบบนน้ำลมา
ประทับจูบแก้มนวล ร่างเขาทาบร่างเธออยู่อย่างวาบหวิว เขาเคล้าเคลีย
กักกอดไล่ฝ่ามือสัมผัสเรือนกายละมุนที่บัดนี้ไม่ได้สวมอาภรณ์ใดๆ ออก
กว้างเปียดทรวงอกงามแนบแน่น เธอรู้สึกถึงลมหายใจร้อนผ่าวขณะเขา

ซุกใช้ชอกคอเลื่อนไปยังเนินอกอ้อมแม่มปทุมถันกระตุ้นหัวใจสาววาบหวิว จวนจะขาดใจ หญิงสาวประคองใบหน้าคมหล่อที่กระทำการอุกอาจไว้ เขายังคงรุกไล่ต่ำลงเบื้องล่างทำเอาเธอแทบสติหลุดลอยด้วยความ วาบหวามถึงขีดสุด

“พอแล้วอัสว พอแล้ว” เธอครวญครางวิงวอน

“ศีล ผมรักคุณ ผมต้องการคุณนะ”

“ไม่ได้นะ อย่าเพิ่ง ไม่ได้” เธอกรีดร้องเมื่อเขารุกล้ำหนักขึ้น

เธอผวาเอือมตกใจตื่นลืมตาพลงกอบกำผ้าห่มขึ้นกระชับกาย แน่น แล้วก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อพบว่าใต้ผ้าห่มผืนบางๆ นี้อ่างเธอเปลือย เปล่าไร้อาภรณ์ใดๆ ปกปิด รู้สึกปวดมึนศีรษะแขนขาปวดร้าว รอย ขีดข่วนตามผิวหนังทำเอาแทบไปหมด ออแกมปทุมถันซุกชั้นระบมจนต้อง ลุกคลำเบาๆ

...เราถูกนายอัสวาร่วมรักแล้วใช่ไหม ต้องใช่แน่ๆ เลย นายอัสวา นายมันร้ายกาจจริงๆ คอยดูนะ ฉันจะโกรธนาย เกลียดนาย ไปตลอด ชีวิตเลย... เธอคิดแค้นเคือง น้ำตาปรึ่มไหลริน เธอกวาดสายตาสำรวจ รอบๆ ห้องที่นอนอยู่ แต่แล้วความคิดก็สะดุดลงเมื่อได้ยินเสียงเขาดังแว่วๆ เธอนิ่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ไอ้พวกนั้นมันตามไล่ล่าจนเราเกือบถูกยิงตายตั้งแต่ที่กรุงเทพฯ หนึ่งแล้ว พอลง ฮ. มามันก็ยิงกล้ำยิงเราอีก นายพลอาคิราคมีเส้น สายเยอะถึงได้กล้าคิดการใหญ่ เพราะจากกรุงเทพฯ มาถึงชายแดน ไม่ใช่ใกล้ แสดงว่ามันวางกองกำลังแทรกซึมไปในทุกองค์กรแล้ว”

“พระอาญามิพ้นเกล้า เมื่อวานกระหม่อมกับอาลิสมารอฟ่าบาท อยู่ที่นี่ดหมายจนค่ำ เมื่อไม่เห็นวีแวกก็รู้สึกเป็นห่วงฝ่าบาทเหลือเกิน แล้วพวกราชองครักษ์ทั้งสามล่ะพะย่ะค่ะ”

“เบดาชถูกยิงตาย พร้อมทั้งบันดูและลาซาส พวกมันตามล่าเรา

ในกรุงเทพฯ ฉันก็เกือบจะไม่รอดเหมือนกัน ดีที่มีคนช่วยไว้ นี่เ็นคนที่ช่วยฉันให้รอดมาได้”

“พ่อหนุ่มน้อยคนนี้นะหรือที่ช่วยฝ่าบาท”

“เอ่อ...นั่นคือศัลยา เป็นชายาของเรา ไม่ใช่หนุ่มน้อยหรือกวังมิง เราให้เธอปลอมเป็นชายเพื่อความปลอดภัยนะ”

ความเจ็บเข้าปกคลุม หญิงสาวรู้สึกตกใจกับคำสนทนานั้นยิ่ง และยิ่งตกใจมากขึ้นเมื่อได้ยินพวกเขาใช้ราชาศัพท์

“เอ่อ...เกล้ากระหม่อมขอประทานอภัยโทษพะยะค่ะ”

“ช่างเถะ ตอนนีเหตุการณ์เป็นยังงั้บ่างรายงานเรามาซิ”

“พระอาญา มีพันเกล้าฯ ตอนนี้ นายพลอัชมาแม่ทัพฝ่ายเราใช้ยุทธวิธีกองโจรซุ่มโจมตีและตัดเสบียงอาหารพวกมันจนพวกนายพลอาศัยต้องถอยร่นไปตั้งกองกำลังอยู่นอกเมือง พวกมันออกปล้นสะดมข้าวปลาอาหารจากราษฎรจนเดือดร้อนไปทั่ว ชาวบ้านจึงเข้าเป็นแนวร่วมกับทางพระนคร ช่วยกันส่งข่าวและต่อต้านพวกมันทุกอย่าง แต่ที่มันยังไม่ยอมแพ้เราก็เพราะได้รับความช่วยเหลือเรื่องอาวุธจากฝ่ายมหาอำนาจอยู่พะยะค่ะ”

“เราคงต้องหาหลักฐานการสนับสนุนอาวุธครั้งนี้ แล้วก็ฟ้องประชาคมโลกถึงการเข้ามาแทรกแซงเสียแล้วละ แล้วเรื่องการขุดน้ำมันล่ะได้รับผลกระทบไหม”

“ทางเราได้ส่งกำลังทหารไปคอยคุ้มกันแท่นขุดเจาะบ่อน้ำมันตามพระบัญชาขององค์สมเด็จพระเกวณวจะเสี่ยเสี่ยหายหนักหากถูกโจมตีพะยะค่ะ สงครามกลางเมืองคราวนี้ทำให้งานล่าช้าไปมากเพราะเราประกาศปิดประเทศ บริษัทต่างชาติที่ได้รับสัมปทานจึงต้องนำพวกคนงานกลับออกไปทั้งหมด เราจะเริ่มดำเนินการได้ใหม่ต่อเมื่อกำชัยชนะได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดเท่านั้นพะยะค่ะ” วังมิงทูลเสียงเครียด

“เราต้องการพบนายพลอัศวมาต่วนที่สุด”

“ขอประทานอภัย ควรมิดแล้วแต่จะโปรด สมเด็จพระบัญชาให้เกล้ากระหม่อมพาทองค์ชายไปประทับยังที่ปลอดภัยพะยะค่ะ ทั้งยังรับสั่งว่าพระองค์ไม่พึงเปิดเผยฐานะเวลานี้พะยะค่ะ”

“ทำไมละ เราไม่เข้าใจ”

“มีรับสั่งว่าเรื่องภายในราชสำนักยังวุ่นวายนัก มีพระประสงค์ให้เสร็จสิ้นงานศึกครั้งนี้ก่อนจึงจะทูลเชิญเสด็จฝ่าบาทเข้าวังในภายหลังพะยะค่ะ”

“วังมึง เราทำตามรับสั่งเสด็จแม่ไม่ได้หรอกนะ เจ้าต้องไปทูลว่าเราไม่อาจอยู่นิ่งเฉย เราเป็นโอรส เราต้องอยู่เคียงข้างเสด็จแม่ยามบ้านเมืองวิฤติ เหตุการณ์ภายในราชสำนักไม่ใช่เรื่องใหญ่โตเกินความสามารถของเรา”

“เอ่อ กระหม่อมเกรงว่าสถานการณ์ขณะนี้ไม่ปลอดภัยจึงไม่อาจทั้งองค์ชายไว้ลำพัง กระหม่อมจะรีบหาทางกลับไปทูลสมเด็จพระพะยะค่ะ”
วังมึง ราชวงศ์รัชที่พระนางอนาสตาเซียไว้วางพระทัยรับทูลดัดบท

“วังมึง เจ้าอย่าพูดแบ่งรับแบ่งสู้เช่นนั้นเป็นอันขาด มีเรื่องอะไรปิดบังเรา ทำไมไม่เล่าให้หมด”

“ขอเดชะพระอาณามิพินเกล้า กระหม่อมมิบังอาจปิดบังความใดต่อ...”

ยังเอ่ยไม่จบประโยค องค์ชายก็ทรงขว้างบางสิ่งลงพื้นพลางรับสั่งตวาดกร้าว

“วังมึง! การที่เราถูกส่งไปอยู่ต่างแดนไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่รู้อะไรหรอกนะ เราไม่ใช่เด็กอมมือ เจ้าคิดหรือว่าคนอย่างเราจะเชื่อเรื่องที่เจ้าพูด เสด็จแม่ทรงเป็นห่วงเรา แต่ในเมื่อเราเป็นองครักษ์ทนายาทยังต้องกรังเกรงอันใด เจ้าอย่าพูดจาไร้เหตุผลให้เราฟังอีก”

ศัลยาตกใจกับเสียงตวาดกร้าวของอัศว...ชายหนุ่มที่เธอมอบหัวใจให้ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขาเกรี้ยวกราดเพียงนี้

“พระอาณามิพันเกล้า แต่เอ่อ...”

“หยุดนะวังมิง เจ้ากำลังดูถูกสติปัญญาเรา อย่าคิดปิดบังอะไรเราอีก และถ้าเจ้ายังไม่บอกความจริง เราก็จะค้นหาสิ่งที่เราสงสัยด้วยตัวเราเอง”

อีกฝ่ายเงยบงันไปครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ยเสียงลดระดับลงจนเธอไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร

“เราคาดไว้ไม่ผิดเลยแม้แต่หน่อย แล้วทำไมเสด็จแม่จึงทรงยินยอมหรือว่าทรงถูกบังคับ”

“พระอาณามิพันเกล้า กระหม่อมคิดว่าสมเด็จพระเสี่ยสละเพื่อบ้านเมือง และเอ่อ...ท่านนายพลอัชมา ก็เป็นนายทหารที่จงรักภักดี และทำทุกอย่างเพื่อพริมนังโดยไม่ได้มักใหญ่ใฝ่สูง รอจนบ้านเมืองสงบจึงจะทูลเชิญฝ่าบาทขึ้นครองราชย์พะยะค่ะ”

“เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว ข้าหลวงข่าวลับที่เราได้รับรู้มาโดยตลอด เราไม่อาจเชื่อใจใครได้ เราจะต้องเห็นด้วยตาประจักษ์ด้วยใจของเราเอง และถ้าเจ้ายังจงรักภักดีกับเรา เจ้ากับอาลิสจงไปเตรียมแผนการให้เราเดินทางเข้าเมืองให้ได้ ไม่ว่าด้วยวิธีใด เราจะไม่มัวรออยู่ที่นี่เป็นอันขาด ไปจัดการโดยเร็วที่สุด นี่เป็นคำสั่ง” เสียงบัญชาหนักแน่นเข้มห้วน

“พะยะค่ะ”

“และจำไว้ว่าทั้งเจ้าและอาลิสจงอย่าได้แพร่งพรายเรื่องพระชายาของเราเป็นอันขาด เราจะให้เธอเป็นบุรุษหนุ่มน้อยติดตามเราเข้าวัง แล้วเราจะทูลเสด็จแม่เอง พวกเจ้าจะไปจัดเตรียมเสื้อผ้าอาภรณ์สำหรับนางไว้ด้วย”

ครูหนึ่งเขาก็เดินเข้ามาในห้อง สบสายตาเธอที่จับจ้องมอง
เขาเป็นอย่างดีอธิบาย

“ศีลเป็นยังไงบ้าง บอกผมสิ ปวดหัวตัวร้อนมั๊ย” เขาทำไม่รู้ไม่ชี้
เข้ามาประคองเธอ หยิบหมอนหนุนหลังให้ก่อนจะแตะหลังมือกับ
หน้าผากเธอ

“ตัวร้อนรุ่มๆ เดียวกินอะไรรองท้องเสียหน่อยแล้วกินยานะ”

ศีลยากจะขับผ้าห่มขึ้นปิดทรวงอกแน่นพลางชักสีหน้ามึนตึ๊ง

“เอ่อ คุณโกรธผมหรือ ผมอธิบายได้นะ”

เธอเมินหน้าบึ้งไปอีกทาง สถานการณ์นี้เธอทำตัวไม่ถูกจึงได้แต่นั่งเสียบคิดในใจ ...นึกแล้วเชื่อว่าเขาต้องมีความสำคัญอะไรสักอย่างกับพุริมบัง พวกนั้นถึงได้ตามล่าเขาขนาดนี้ จะบอกเราสักนิดก็ไม่มี คงชอบใจสินะที่เห็นความเป็นของเรา แล้วต่อจากนี้เราจะทำยังไง เราต้องพูดกับเขาด้วยราชาศัพท์สินะ แล้วเราพูดเป็นอะไรที่ไหนล่ะ ไม่ได้เกิดมาในรั้วในวังสักหน่อยแถมยังไม่เคยเข้าเฝ้าเจ้านายเลยสักครั้ง แล้วเขาก็ร้ายกาจนักที่บอกทหารคนสนิทว่าเราเป็นชายา นึกถึงตรงนี้ก็ใจหายวาบ...ตกลงเราเป็นของเรารึอยัง แล้วที่เราไปเปลี่ยแถมเจ็บระบมไปทั้งตัวนี่มันหมายความว่ายังไง...

“ศีลยา ผมขอโทษนะที่ไม่ได้บอกแต่แรกว่าผมเป็นใคร เพราะมันเกี่ยวพันถึงความปลอดภัยนะ ฟังผมอธิบายนะครับ” เขาเอ่ยเสียงอ่อนหวานมองเธอด้วยสายตาสีเนहा เธอหลุบตาลงต่ำแสดงว่ายังโกรธไม่หาย เขาเซยคางเธอขึ้นสบสายตา

“ฟังผมเล่าสักนิดนะคนดี ผมคือ...องค์รัชทายาทนิโคโรแห่งพุริมบัง ชายสองคนที่ช่วยเราไว้ชื่อวังมิงกับอาลิส เป็นทหารองครักษ์คอยช่วยเหลือผมตอนอยู่อังกฤษก่อนจะกลับมาพุริมบัง ส่วนสามคนที่ถูกยิงที่เมืองไทยเป็นทหารมหาดเล็กเพิ่งถูกส่งไปจากพุริมบังไม่

เชี่ยวชาญการศึกษ่าทหารองครักษ์ ตอนแรกผมคิดจะอยู่เมืองไทยสามเดือน แต่การรบที่นี้ยืดเยื้อผมจึงส่งวังมึงกับอาลิสกลับมาช่วยเสด็จแม่ เพราะเป็นคนที่เราไว้วางใจได้ละ ผมประมาทพลาดเองจนทำให้คุณต้องมาตกระกำลำบากเช่นนี้”

ใบหน้าสวยเรียบนิ่ง ปากงอนเซิดเป็นอนหน้าหนี เขายิ้มเมื่อเห็นกิริยาเช่นนั้นของหญิงสาวก่อนเอ่ยถาม

“แล้วทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะครับ ยังโกรธอะไรผมอีกล่ะซี” เธอปรายตาค้อน หน้าสวยยังคงบึ้งตึงซึ่งโกรธก่อนจะน้ำตาคลอ

“ศัลยาโกรธเป็นเด็กๆ ไม่มีเหตุผลสิครับ คุณน่าจะรู้ถึงความจำเป็นของผมนะ” เขาทอดเสียงร่าวกกับผู้ใหญ่อ่อนเด็กดีคือ เธอตัวดีหางตาค้อนก่อนเอ่ยหัวนๆ

“คุณ...เอ่อ ทรงข่มขืนศัลยทั้งที่ศัลยไม่รู้สึกรู้สิดัว อย่างนี้เรียกว่าศัลยไม่มีเหตุผลเหรือ”

สิ้นคำเธอ อัสวากลับยิ้มจนหน้าแดงก่ำก่อนจะเอ่ยพร้อมระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

“อะไรนะศัลยา พุดใหม่ซี”

นั่นยิ่งทำให้เธอโกรธจนลมออกหุ่อยากประทุษร้ายเขาแทบขาดใจ เธอกัดริมฝีปากแน่นพลางกำมือทูปอกเขารัวไม่ยั้งพร้อมปล่อยไอน้ำตานองหน้า

4

สัญญาจากดวงหทัย

ชายหนุ่มรวบเธอเข้ามากอดแต่เธอตื่นรนขัดขืนผลักไส สะบัดตัวหนีอย่างเอาเป็นเอาตาย ลอบมองออกกว้างที่มีไรชนสีน้ำตาลอ่อนเรียงเป็นระเบียบไปถึงแถว เธอพยายามผลักไสแต่ไม่อาจขัดขืน วงแขนกระชับแน่นของเขา

“ไม่ต้องมากอด ไม่ต้องมาหัวเราะเยาะ เห็นศีลเป็นคนโง่โง่ม้าย โปรดจำไว้ด้วยว่าศีลเป็นคนไทย ศีลไม่ได้เป็นคนของพหุริมบังที่คิดว่าจะข่มเหงรังแกยังงี้ก็ได้ ศีลเสียใจ ไม่นึกว่าคุณจะเป็นคนอย่างนี้ ฮือๆ คนใจร้าย” เธอตัดพ้อต่อว่าเสียงละเอียดย

เขานิ่งคิดอย่างขบขันก่อนเอ่ยกรู๋มกรู๋ม

“ศีลยา ผมไม่ได้หัวเราะเยาะเสียหน่อย ทำไมคุณนึกว่าผมรังแกล่ะ ถ้าคิดจะรังแกศีลผมทำตอนคุณฤทธิ์มากแบบนี้ดีกว่า ตอนหลับจะไปมีอารมณ์ที่ไหนกัน ถ้าคุณไม่เชื่อ เราลองทำแบบฝึกหัดกันก่อน ดีมัย”

เธอส่ายหน้าพาลางมองหน้าคมหล่อ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ แหวตหายออกเข้าของเขาอย่างไม่อยากเชื่อ เขาจួយจ้วงหว่าที่เธอเปลอขโมยจูบแก้มเธออย่างรวดเร็วจนเธอต้องรีบยกมือปิดแก้มไว้เกรงจะโดนซ้ำสอง สมองเริ่มประมวผลลอย่างหนัก...เขาไม่ได้รังแกเราจริงหรือ แต่ทำไมเราเจ็บร้าว

ไปหมดทั้งตัวจนเหมือนจะเป็นไข้แบบนี้ละ เราฝันไปหรือนี ทำไมช่างเหมือนจริงเหลือเกิน...

เขามองสายตาบ้องแบ๊วสีหน้าบึ้งตึงซึ่งโกรธของหญิงสาวแล้ว ครุ่นคิด...สาวน้อยศัลยา เธออ่อนน้อมแข็งแรงใน เธอฉลาดมีเหตุผลและมีความคิดลึกซึ้งกว่าเด็กสาวในวัยเดียวกัน อาจเพราะเธอเหลือเพียงบิดา และต้องดูแลตนเองตามลำพังกระมัง...

“ศัลยา ความรักของเราคงงอกงามเกินกว่าผมจะทำลายมันยับเยิน เช่นนั้น ทำไมมองคนที่คุณรักเป็นคนเลวร้ายถึงเพียงนั้น” เขาเอ่ยตัดพ้อกระตุ้นเตือนให้เธอหาเหตุผล

“อย่าแก้ตัวดีกว่า คุณถอดเสื้อผ้าศัลจนไม่เหลืออะไร แสดงว่าคุณต้องเห็นอะไรๆ หมดแล้ว และศัลยังเจ็บร้าวทั้งตัว จะให้เข้าใจว่ายังไงล่ะคะ” เธอเอ่ยเสียงสั่นเครือพลางกระชับผ้าห่มคลุมตัวแน่น

“ศัล ฟังผมนะ รู้มั้ยว่าตอนที่ผมไม่ได้สติเกิดอะไรขึ้นบ้าง กว่าเราจะผวาล้อมพอกันมาได้ก็เกือบตายกันหมด คุณหมดสติผมเลยแบกคุณขึ้นบำ พวกมันขว้างระเบิดใส่เรา เราทั้งคู่ก็ลงมาจากตลิ่งตกลงน้ำ ผมถอดคุณพุงว้ายน้ำไปหลบอยู่ข้างเรือ เนื้อตัวเราเปียกปอนเสื้อผ้าเปื้อนโคลนแล้วจะให้ผมนิ่งเฉยหรือ การที่คุณเจ็บระบมทั้งตัวคงเพราะตอนตกจากตลิ่งลงมาไม่ใช่เพราะผมปล้ำคุณ” เขาอธิบายแจงเหตุผล

ศัลยามองสำรวจทั่วร่าง แผลถลอกที่ข้อศอกและรอยแผลขีดข่วนบวกกับอาการเจ็บระบมไปทุกส่วนของร่างกาย คงไม่ใช่เพราะมีอะไรกับเขาแน่...เรานี่บ้องตื้นน่าอายซะมด...คิดพลางยกแขนขึ้นสำรวจรอยฟกช้ำดำเขียวแก่ไก้อ

“เอ่อ ศัลขอโทษค่ะ ก็ศัลคิดว่า...” เธอก้มหน้างุด

“คิดว่าผมโหดร้ายทารุณชาติสน์หรือ อืม...คิดได้ยังไง หึๆ” เขาเอ่ยกลั้วหัวเราะ

“ก็สิ่งแวดล้อมชวนให้คิดนี่คะ เอ้ย...เพคะ” อารมณิโกธรเมื่อครูทำให้เธอลืมสถานะสูงส่งของเขาลงไปใช้คำสามัญจนมานึกได้เอาป่านนี้

“ผมขอบคุณเต็มใจดีกว่านะคนดี แล้วก็...พูดกับผมแบบที่ผ่านมามานะ ระหว่างเราอย่าได้ถือยศศักดิ์เลย” เขาเอ่ยสื่อน้ำกรุ่นกรุ่นจนหญิงสาวเมินสายตาดูหน้า เข้มแดงก่ำ

“เดี๋ยวผมจะไปซื้อเสื้อในเป๊มาให้คุณสวมก่อนนะ” เขาหยิบเสื้อเชิ้ตมาให้เธอก่อนจะหันหลังเดินออกจากห้องเพื่อให้เธอได้สวมเสื้อผ้า

ศัลยาสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวตัวโคร่งเผยปลีช่องเรียวยาว เธอเดินสำรวจรอบๆ ห้องพักซึ่งเป็นเรือนไม้ ภายในห้องตกแต่งอย่างเรียบง่าย พูกหนานุ่มบนเตียงไม้สักหลังใหญ่หนุนปูลาดด้วยผ้าปูที่นอนสีขาว เครื่องเรือนล้วนเป็นไม้สักขัดเงา หมู่เก้าอี้นั่งเล่นตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้อง บนโต๊ะไม้มีเตาเล็กจุดน้ำมันหอมระเหยตั้งอยู่ส่งกลิ่นหอมอวลกรุ่นทั่วห้อง

เธอมองไปนอกหน้าต่างเห็นลำคลองเล็กๆ ไหลเอื่อย สองฟากฝั่งคลองร่มครึ้มด้วยต้นไม้ใหญ่ ลมพัดเอื่อย บรรยากาศเงียบสงบ มองไม่เห็นบ้านใครสักหลัง ไม่เห็นใครแม้แต่คนเดียว สิ่งมีชีวิตที่เห็นมีเพียงกระรอกบนกิ่งไม้ นกตัวเล็กบินส่งเสียงจ๊ิบๆ สลับกับเสียงปลาซุบเหยื่อในท้องน้ำ ภายในห้องไม่มีเครื่องใช้ไฟฟ้าอำนวยความสะดวกใดๆ มีเพียงเครื่องนอนที่คงถูกจัดเตรียมไว้สำหรับองค์รัชทายาทภายใต้สภาวะคับขันเท่านั้น เธอยืนเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างพลางครุ่นคิดเสียๆ

...นับจากนี้เราจะทำอย่างไรต่อไป อัสวาเป็นถึงองค์รัชทายาท เราควรจะยุติความสัมพันธ์แต่เพียงเท่านี้เพราะฐานันดรเราต่างกันมากนัก และเราก็ยังไม่รู้ว่าพระมารดาของเขาคงทรงยินยอมรับหญิงสามัญชนอย่างเราหรือไม่ เขายังให้เราปลอมเป็นชายเข้าวัง ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดแต่ที่แน่ๆ เขาไม่ต้องการเปิดเผยความสัมพันธ์อีกซึ่งนี้ เช่นนั้นเราควรขอให้

เขาหาทางส่งเรากลับประเทศไทย และตัดใจจากกัน นั่นอาจจะเป็นการตัดไฟแต่ต้นลมที่ดีที่สุดในเวลาี่...

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา เธอกำลังจะเหลียวหลังไปมองแต่แล้วก็ต้องสะดุ้งตกใจเมื่ออ้อมแขนใครคนหนึ่งกอดรัดรีงเธอไว้จากด้านหลัง เขานั้นเอง...เขาซุกใบหน้ากับชอกคอเธอเบาๆ กายเย็นเฉียบแนบแน่นแผ่นหลังของเธอ สัมผัสรักนี้อ่อนโยนจนหัวใจวาบหวาน เธอพยายามเบี่ยงกายหนีแต่เขากลับกอดรัดไว้แน่นกว่าเดิม

“คนดื้อยาดื้อลิ ไปกินกาแฟกันดีกว่านะ” ชายหนุ่มจับมือเธอพาไปนั่งเก้าอี้ตรงระเบียงหน้าเรือนซึ่งมองออกไปเห็นลำคลองและต้นปืบออกดอกพราวหอมกรุ่นร่วงลงบนพื้นดินจนชาวโพลนไปหมด เธอเมินหน้าหนีไปอีกทางไม่กล้าสบสายตาวานกรุ่มกริม

เขารินกาแฟลงในถ้วยก่อนยื่นให้เธอ

“ดื่มเสียก่อนสิ คุณหิวไม่ใช่หรือ”

เธอหันมาเห็นเขากำลังทานยสดบนบาเก้ตหั่นเฉียงในจานแล้วยื่นให้ ความหิวทำให้ลืมทุกสิ่งไปชั่วขณะ เธอรับขนมปังชิ้นนั้นมากิน ก่อนจิบกาแฟในถ้วย นิสัยเด็กๆ ของเธอทำให้เขามองด้วยสายตาเอ็นดู

“คัล เราจะเข้าเมืองกัน ผมอยากให้เรื่องทุกอย่างจบโดยเร็วที่สุด ผมมีเรื่องต้องตัดสินใจหลายเรื่อง คัลต้องเข้มแข็งและอดทนเพื่อผมนะครับ ผมอยากให้คัลแต่งตั้งตัวเองเป็นผู้ชายเพื่อสะดวกในการเดินทาง และ...ถ้าได้เข้าวังแล้วผมจะทูลเสด็จแม่ภายหลัง คัลคงเข้าใจนะ”

“ไม่คะ คัลอยากกลับบ้าน คัลไม่ต้องการเข้าวังไปกับคุณ เราไม่ได้เป็นชนชั้นเดียวกันอีกแล้ว คัลคิดอย่างนั้นจริงๆ นะคะ และคัลก็ตั้งใจแล้วค่ะ” เธอเอ่ยย้ำเจตนาารมณน้ำเสียงหนักแน่น

องค์รัชทายาทแห่งพูริมบังประทับนิ่งๆ แผลกพระทัยกับคำเอ่ยของหญิงสาวยิ่งนัก จริงสินะ...คัลยาไม่เหมือนผู้หญิงอื่นที่เราเคยพบ ถึง

เธอจะใส่ๆ ดูอินโนเซนส์ แต่อีกมุมหนึ่งเธอเข้มแข็งมั่นอกมั่นใจ กล้าคิด
กล้าทำ เขานึกย้อนไปถึงเมื่อครั้งอยู่เมืองไทย เธอเคยเล่าให้เขาฟังว่า

‘อ้อสาว ศัลเป็นคนที่ยี่กว่าโดดเดียวก็น่าจะได้ เพราะศัลกำพร้า
แม่มาตั้งแต่เด็ก ติดตามคุณพ่อไปอยู่หลายประเทศ คุณพ่อเลี้ยงศัลแบบ
เด็กตะวันตก ให้อิสระกล้าคิดกล้าตัดสินใจ เข้มแข็งอดทน ขณะเดียวกัน
ท่านก็คอยสอนขนบธรรมเนียมไทย กิริยามารยาทอ่อนช้อย ความ
อ่อนน้อมถ่อมตน และความรักในศักดิ์ศรีลูกผู้หญิง เชื้อไหมคะตอนศัล
เด็กๆ ศัลค่อนข้างสับสนเหมือนกัน’ เธอเอ่ยเล่ารอยยิ้มเศร้าๆ

‘อีกไม่นานพอคุณเรียนจบ คุณก็ต้องมีครอบครัว ถึงตอนนั้นคุณ
ก็คงไม่โดดเดียวแล้วละ’

‘คงอีกนานค่ะเพราะศัลต้องเรียนต่อ คุณพ่อไม่ยอมให้ศัลหยุด
แค่นี้ ท่านบอกว่าถ้าไม่พบคนที่ดีจริงๆ ท่านก็ไม่ยอมให้ศัลแต่งงาน
ท่านห่วงศัลมาก กลัวแต่งงานกับคนไม่ดีแล้วจะลำบากนะคะ’

‘ศัลยา การแต่งงานต้องเกิดจากความรักก่อนไม่ใช่หรือครับ และ
ความรักก็พลนไม่ได้ล่วงหน้าหรอกนะ เพราะถ้ามันจะเกิดก็ไม่มีใคร
ห้ามได้ แม้แต่ตัวเราเอง’

‘อ้ออ้อ พุดแบบนี้แสดงว่าคุณ...ต้องมีความรักแล้วแน่ๆ เลย เป็น
สาวพุทธิมบังรีเปล่า บอกศัลหน่อยสิ ศัลอยากรู้ค่ะ’ เธอยื่นหน้ามาถาม
แววตาอยากรู้อยากเห็นเสียจริงๆ

วันนั้นเขาคิดจะสารภาพรักกับเธอ แต่ภรรยาบ้านเมืองที่แบกหนัก
ยิ่งทำให้เขาต้องส่ายหน้าปฏิเสธ

‘ผมไม่ได้อยู่พุทธิมบังมานานมาก ถ้าจะมีใครสักคนก็คงไม่ใช่คน
พุทธิมบังหรอก’

‘อย่างนี้เพื่อนๆ ของศัลก็มีสิทธิ์สินะคะ สาวไทยที่นั่นคลั่งคุณอย่าง
กับคลั่งดาราดาราเกาหลี มีคนมาขอเบอร์โทร. คุณจากศัลด้วยนะ และบางคน

ก็ขึ้นอาสาจะพาคุณไปเที่ยวแทนศีลด้วย แต่ศีลโนเค เพราะหน้าที่ดูแลคุณเป็นงานของศีล งานที่ศีลภูมิใจด้วยค่ะ’ เธอเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มทะเล้นน้อยๆ

แล้วหวังคิดคำนึงถึงอดีตของเขาก็หยุดชะงักเพียงแค่นั้นเมื่อได้ยินเสียงหญิงสาวเอ่ยขึ้น

“ศีลไม่ได้พูดเล่นนะคะ ศีลรู้ว่าหลายราชวงศ์มีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักต่างฐานันดร แล้วก็รู้ว่าไม่มีวันพบความสุขที่แท้จริง ศีลคิดว่าให้เรื่องของเรามาจบเพียงเท่านี้ ดีกว่าจะสานสัมพันธ์ต่อกันลึกซึ้งเกินเลยเวลาจะช่วยให้เราลืมได้ในที่สุดค่ะ”

“ศีลยา อย่าลืมสัญญาสิ คุณบอกว่าจะอยู่เคียงข้างผมตลอดไป ใจละ อย่าให้ความดีความกังวลมาบดบังหัวใจคุณสิครับ เรารักกันไม่ใช่หรือ ฐานันดรสำคัญตรงไหนละ เพราะผมก็ยังคงเป็นอัสวาของศีลยา อย่างองเงเลยนะ ผมลืมคุณไม่ได้หรอก” เขาเอ่ยขำ

“ไม่ค่ะ ศีลไม่สามารถอยู่ในกฎระเบียบของวังได้ทั้งชีวิต ศีลทำไม่ได้ และศีลก็รักชีวิตอิสระ ศีลรู้ว่าเวลานี้ศีลควรพูดคำราชาศัพท์กับคุณ แต่ศีลก็พูดไม่ได้ คุณรู้จักศีลดี คุณน่าจะรู้ว่าศีลเป็นคนยังไง ให้ใครพาศีลไปส่งที่ชายแดนเถอะค่ะ ให้ศีลกลับเมืองไทยเถอะนะคะ และถึงยังไงไม่ช้าก็เร็วคุณพ่อก็ต้องมาตามศีลกลับไปจนได้” เธอเอ่ยตรงๆ อย่างใจคิด คำพูดตัดรอนของเธอทำให้เขาปวดใจจนฉายออกมาทางแวตตาอย่างปิดไม่มิด

“ศีล เรารักกันไม่ใช่หรือ คนเราถ้ารักกันแล้ว แม้ชีวิตและวิญญาณก็ให้กันได้ ศีลตัดสินใจเสี่ยงตายมากับผมก็เพราะเราไม่อาจพรากจากกัน แล้วทำไมศีลจะต้องคิดมากเรื่องยศศักดิ์ฐานันดร มันไร้สาระนะศีล ทุกอย่างคุณเรียนรู้ได้ ผมมีคนที่จะช่วยดูแลคุณสอนคุณ เพียงแต่ขอให้คุณเชื่อมั่นในตัวผมเท่านั้น และถ้าเราเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว

คุณพ่อของคัลก็ต้องเข้าใจ และจำไว้นะคัล มาถึงจุดนี้แล้วผมยอมให้คุณจากไปไม่ได้” เขาเอ่ยเสียงสะท้อน สีหน้าเครียดขม ลุกขึ้นเดินไปหยุดริมระเบียงประสานมือไขว้หลังอย่างใช้ความคิด

คัลยาเห็นท่าที่โกรธจนของเขาแล้วก็ลูกกลับเข้าห้อง เขาเดินตามเธอเข้ามาแล้วปิดประตูลงกลอนแน่นหนา ทั้งคู่หันมาประจันหน้ากันครู่หนึ่งองค์ชายนิโคก็รวบกายเธอมากอดไว้แน่น

“คัลยา ที่นี่เป็นนอกเมือง ถ้าจะเรียกอย่างคนไทยก็เรียกว่าชนบท เราจะอยู่ที่นี้กันแค่วันสองวันเท่านั้น ผมจะบริหารจัดการเรื่องวุ่นวายให้หลังตัว ผมอยากเข้าเฝ้าเสด็จแม่ เพราะการรู้อะไรดีๆ กลางๆ แบบนี้ทำให้ผมไม่สบายใจ คัลเชื่อผมมั้ย ว่าชีวิตผมโดดเดี่ยวอย่างที่เขาพูดกันว่ายิ่งสูงยิ่งหนาว คุณก็เคยเห็นว่าผมไม่มีใครเลยนอกจากข้าราชการบริพาร คัลยาอย่าปฏิเสธเรื่องของเราเลยนะ คุณเป็นกำลังใจของผมนะที่รัก” เขาเอ่ยเสียงอ่อนว่าวอนจนเธอต้องเงยหน้าขึ้นมอง สบสายตาเศร้าสรว้อยเป็นกังวลคู่หนึ่งเธอก็ประจักษ์ว่าเขาไม่เพียงเธอเท่านั้น หัวใจดวงน้อยอ่อนโยน

“แต่อัสวาคะ...”

ก่อนจะเอ่ยต่อเขาก็ประคองแก้มเธอไว้ แนนบริมฝีปากบดขยี้เรียวปากเธอราวกับจะห้ามไม่ให้เอ่ยอะไรอีก เขาจูบแผ่นหลังเธอเบาๆ จมพิตครั้งนี้เนิ่นนานหวนไหวจนใจสาวสะท้าน เธอยันอกกว้างนั้นไว้เบาๆ ร่างอ่อนระทวยด้วยรสจุมพิตแสนหวานไม่มีที่ท่าจะหยุดง่ายๆ เขาถอนจุมพิตก่อนจะซ้อนร่างเธออุ่นไปนอนลงบนเตียง

หญิงสาวเบิ่งตากว้างขณะร่างเขาทาบทมกอดคร่อมร่างเธอไว้ เขาส่งสายตาววนวิบวับก่อนเอ่ยเสียงหวาน

“คัลยา เราสองคนเข้าใจกันดีไม่ใช่หรือครับ ผมให้คุณจากไปไม่ได้หรอกนะคนดี เราสองคนจะจับมือกันก้าวไปด้วยกัน ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นยังไงก็ตาม เราก็จะไม่ทิ้งกัน สัญญากับผมสิคัลยา ว่า

คุณจะไม่ทิ้งผม”

เขายิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวหลุบตาลงต่ำ แก้มเธอแดงก่ำ ปลายจมูกโด่งเชิดร้น ตลอดเวลาหลายเดือนที่ผ่านมาใบหน้าสวยหวานนี้เป็นดั่งน้ำทิพย์ชโลมใจเขา เขาโน้มใบหน้าจูบแก้มนวลเบาๆ กลิ่นกายสาวหอมกรุ่น...ผู้หญิงอย่างสาวน้อยศัลยา อ่อนนอกแข็งใน เธอฉลาดนิ่งเงียบ และไม่ยอมให้คำมั่นสัญญาใดๆ

“ถ้าคุณไม่ให้สัญญา ผมก็จะต้องขอมัดจำไว้ก่อน เพื่อกันคนดื้อหนีดีมีชัย” เขาถามสีหน้าเจ้าเล่ห์ แวดตากรุ้มกริ่ม

เธอจ้องเขาตาเขม็งพลางพึมพำอย่างโกรธๆ

“เท่านี้ก็ระบมปวดไปทั้งตัวจนใกล้จะตายแล้วนะ ขึ้นทำอะไรอีกก็ตายเท่านั้นแหละ”

เขายิ้มขบขัน ขยับตัวมานอนเคียงข้างกอดเธอไว้ก่อนจะบีบปลายจมูกกรันของเธอเขย้าน้อยๆ

“เด็กดีคือ ใครจะรังแกได้ลงคอละ หลับซะนะ เมื่อคืนก็ไม่ได้นอนเต็มตา ผมกล่อมให้นอนดีมีชัย ตอนผมเด็กๆ พระนมหกล่อมผมทุกวันเลย กล่อมจนโตจนผมจำความได้ก็ยังกล่อม มาผมกล่อมให้นอนนะ” เขากดศีรษะเธอลงกับแผ่นอกแล้วร้องเพลงกล่อมในลำคอ

หญิงสาวนิ่งเงียบ จู่ๆ น้ำตาก็เอ่อคลอไหลรินชุ่มแผ่นอกกว้าง จนเขาตกใจรีบเชยคางเธอขึ้นมอง

“ศัลยาผมขอโทษ ผมไม่รู้ว่าคุณไทยคิดยังไงกับการทำแบบนี้ แต่ที่พुरु้มบังเป็นการกล่อมเด็กให้หลับ ทำให้เด็กอบอุ่นมีความสุข ผมก็เลยอยากทำให้คุณนะ ขอโทษนะศีล ขอโทษจริงๆ”

ดวงตาสวยเปื้อนน้ำตาเธอเอาแต่สะอึกสะอื้น เขาจูบเปลือกตาเธอเบาๆ

“ผมเสียใจนะครับคนดี บอกผมสิว่าผมทำผิดอะไร ทำไมคุณต้อง

ร้องไห้ ผมไม่เข้าใจ”

น้ำเสียงสีหน้าอ่อนโยนของเขาทำให้เธอพูดไม่ออก เธอเอ่ยเสียง
สั้นเครือ

“ตอนศีลเด็กๆ คุณพ่อก็ทำแบบนี้กับศีล ไม่เคยมีใครทำอย่างนี้
กับศีลมานานมาแล้ว ศีลคิดถึงคุณพ่อนะคะ ฮือๆ”

“โอ้คุณทำผมตกใจหมดเลย เราจะรีบแต่งงานกันนะศีล แล้วผม
จะพากลับไปหาคุณพ่อให้เร็วที่สุด อย่าคิดมากสิ ผมจำได้นะคุณเคย
ปลอบผมว่าเราลงเรือลำเดียวกันแล้วก็ต้องช่วยกันพายไม่ใช่หรือ หลับ
เสียนะคนดี พักผ่อนให้เต็มที่ เราจะต้องไปผจญภัยกันอีก คุณจะได้มี
ข้อมูลไปเขียนพ็อกเก็ตบุ๊กตอนเป็นองค์หญิงแล้วไงล่ะ”

“อัสว ศีลไม่อยากเป็นอะไรทั้งนั้น ศีลอยากมีชีวิตแบบสามัญชน
ใช้ชีวิตอิสระ ศีลไม่ต้องการอยู่ในกรอบระเบียบกฎเกณฑ์ของราชสำนัก
ซึ่งศีลรู้ว่ามันคงมากมายนัก เราสองคนจะเหมือนนกถูกขังไว้ในกรงทอง
ด้วยกฎมณเฑียรบาลต่างๆ เราจะไม่วันมีความสุขเหมือนคนอื่นอีกเลย
นะค่ะ”

“ศีลยา ในเมื่อคุณรักคนที่เลือกเกิดไม่ได้ ทำไมไม่ลองปรับตัวให้
ทุกสิ่งเป็นไปตามครรลองล่ะ มันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิดไปหมดทุกอย่าง
หรอกนะ ทำเพื่อผมเถอะนะศีล มันเป็นเรื่องจำเป็นนะ นอกจากจะเกิด
การเปลี่ยนแปลงการปกครองเท่านั้นผมจึงจะพ้นจากวังวนนี้ แต่ในเมื่อ
รัฐนี้ยังต้องอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์พุทธมัย มันก็เป็นหน้าที่
เป็นความรับผิดชอบของผมในฐานะองค์รัชทายาทลำดับสุดท้าย ได้โปรด
เถอะนะศีล อยู่เคียงข้างผมเถอะนะ ผมต้องการคุณ” เขาอธิบายพร้อม
เอ่ยวิงวอน

เธอหลุนสายตาลงต่ำนั่งคิด หัวใจอ่อนโยน...ความรักเหมือนดัง
ไฟแผดเผา แม้จะอยากตัดใจออกจาก ก็รู้ว่าตนเองคงจะเจ็บทรมานไป

ชั่วชีวิตด้วยไม่อาจลืมเขาได้ และถึงแม้จะหนีไปอยู่ชอกมุมใดของโลก ก็ไม่อาจหนีหัวใจตนเองพ้น จะเรียกว่าตัดสินใจถอยก็เจ็บปางตาย เดินหน้าอาจจะพบทางออกที่ดีกว่านี้ก็ได้ แล้วเรื่องราวก็ล่วงเลยมาถึงขั้นนี้แล้ว ป่านนี้คงเป็นข่าวกระชอนเมืองไทย ถ้ากลับไปได้จริงเธอจะเอาอะไรมายืนยันความบริสุทธิ์ของตนเองล่ะ... เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา

“ศีลจะอยู่เคียงข้างคุณค่ะอัสวา” เธอตัดสินใจเอ่ยออกไป สีหน้าและแววตาของชายหนุ่มเต็มเปี่ยมด้วยความปลื้มปิติเขากอดร่างบางแน่น

“ศีลผมมีความสุข ขอขอบคุณนะครับที่จะอยู่เคียงข้างผม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นผมจะไม่ให้คุณผิดหวังในตัวผม ผมสัญญา”

“ศีลจะจำคำสัญญานี้ไว้ และจะทวงมันคืนถ้าคุณผิดสัญญาค่ะ”

“จะไม่ผิดวันนั้นหรอกนะคะศีล เพราะเป็นสัญญาจากดวงอาทิตย์”

เพียงไม่นานหญิงสาวก็หลับสนิท เขาชุมพิตเธอเบาๆ ก่อนจะออกจากห้องไปร่วมวางแผนการเดินทางกับราชของครึกษ์อย่างไม่รอช้า ขณะนั้นวังมิงและอาลิสเพิ่งกลับจากไปหาข่าวมาถวายรายงาน ทุกคนล้อมวงดูแผนที่ที่กางอยู่บนโต๊ะ ตกลงกันเรื่องเส้นทางต่างๆ ที่จะต้องใช้เป็นเส้นทางลัดในการเดินทางเข้าพระนครโดยเลี่ยงจุดที่เป็นที่ตั้งของกองกำลังฝ่ายตรงข้าม ราชของครึกษ์ทั้งสองได้ถวายคำแนะนำและกะเกณฑ์แผนการต่างๆ ไว้เพื่อให้เจ้าเหนือหัวสามารถเสด็จเข้าเมืองได้อย่างปลอดภัย

การเดินทางเริ่มต้นกลางดึกของคืนวันนั้น ศัลยาถูกจับแต่งกายเป็นชายอีกครั้ง

“เราจะไปกันกลางดึกนี้เลยหรือคะ”

“เราต้องออกเดินทางตอนนี้ และจะไปถึงที่จุดนัดพบเมื่อสว่างพอดีโง่ละ กลางวันอันตรายเกินไป อดทนนะคะและไม่ต้องกลัวอะไร

ที่นี่คือแผ่นดินของผม”

เขาเอ่ยให้เธอมั่นใจก่อนจะสะพายเป้แล้วจับข้อมือเธอพาเดินออกจากห้อง สององค์กรที่รอรับเสด็จอยู่หน้าเรือนรับทำความสะอาด

“ทูลเชิญเสด็จพะยะค่ะ”

บนเรือลำเล็กชายผู้หนึ่งยืนรอทำหน้าที่อยู่ เมื่อทุกคนลงเรือพร้อมแล้วเขาก็ติดเครื่องเบนหัวเรือขับทวนกระแสน้ำไปตามกำลังเครื่องยนต์ที่เร่งถึงขีดสุด บรรยากาศรอบกายมีมิติ แสงจันทร์ในคืนข้างแรมสาดส่องผ่านต้นไม้ใบบังสลับวาง แฉกกลางคืนกระพือปีกส่งเสียงระงม พงไฟระยิบระยับบนผืนน้ำ กิ่งก้านของต้นไม้ใหญ่แผ่ปกคลุมสองฟากฝั่งยามเมื่อเรือแล่นไปในท้องน้ำจึงดูเหมือนมีปศาจอะไรอย่างนั้น ศัลยาหลักตาคือความหวาดกลัวในใจตน

“หลับสักงีบนะที่รัก ถึงที่หมายแล้วผมจะปลุก” เขากอดปอดบประโลมเธอ

นานเพียงไรเธอไม่อาจรู้ได้ อ้อมอกอุ่นและกลิ่นกายกรุ่นที่เธอเริ่มคุ้นชิน ริมฝีปากนุ่มจดหน้าผากเธอและสัมผัสมือเขาที่ลูบแผ่นหลังเธอเบาๆ ครูเดียวเธอก็เคลิ้มหลับสนิทอย่างมีความสุข

ครูใหญ่เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นไกลๆ แสงไฟกวาดทั่วลำน้ำ

“ศีล ศัลตีนเถอะ เร็วที่รัก”

ศัลยาตกใจตื่นจากแรงเขย่า ราชาองค์กรทั้งสองถือปืนกระชับในอุ้งมือพร้อมส่งเสียงเร่งเข้า

“ทูลเชิญเสด็จก่อนเถอะพะยะค่ะ กระหม่อมจะถ่วงเวลาพวกมันไว้ แล้วจะรีบไปที่จุดนัดหมาย ฝ่าบาทรีบเสด็จก่อนตามเส้นทางในแผนที่เถิดพะยะค่ะ”

“ได้ ไม่ต้องห่วง เราไม่หลง”

เรือเบนหัวเข้าจอดริมตลิ่ง องค์กรวังมัจฉากระโดดขึ้นไปจับเชือก

ยึดไว้เพื่อให้องค์ชายกระโดดขึ้นไปรับพระชายา

“มันใกล้เข้ามาแล้วพะย่ะค่ะ”

องค์ชายนิโคโรส่งมือให้หญิงสาว แต่ตลิ่งสูงชันพอสมควรเธอจึงเอื้อมไม่ถึง ทั้งคู่ตะปอลายนิ้วมือกันพยายามโน้มตัวเพื่อให้จับมือกันได้ ขณะที่องค์ชายหนุ่มอาลิสซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเธอได้แต่ยืนมองด้วยอาการลุ้นเต็มที่ ไม่กล้าเข้าช่วยเหลือแต่ต้องพระชายา คนขับเรือพยายามดึงกอบัวริมตลิ่งเพื่อให้เรือเข้าเทียบใกล้ที่สุด แสงไฟกราดแวบมาคล้ายรีบมอบลงกับพื้นเรือทันที เสียงโห่ร้องดังก้องลำนน้ำ

“จอดนิ่งๆ ให้ตรวจค้น จอดนิ่งๆ ให้ตรวจค้น”

ราชองครักษ์อาลิสยกกระบอกจากไฟฉายดวงใหญ่กราดไปเพื่อมิให้อีกฝ่ายเห็นได้ถนัดก่อนรีบเอ่ยบอกหญิงสาว

“พยายามอีกนิดพะย่ะค่ะ เอื้อมแขนไปให้สุดเลยพะย่ะค่ะ กระหม่อมจะฉายไฟไปที่มันเปี่ยงความสนใจไว้”

“ศีลส่งมือมาเร็ว ส่งมาสิ ยื่นมาให้สุดแขน เหยียบกราบเรือไว้”

เสียงเขาเร่งเร้า เวลานี้หัวใจหญิงสาวเต้นระทึกดังมีใครมารัวกลอง เธอเหยียบกราบเรือจนเรือเอียง ขณะนั้นเสียงปืนจากฝ่ายตรงข้ามก็ดังก้องกลางความเงียบสงัด บัง!

5

หมู่บ้านผี

คนขับเรือซึ่งเป็นทหารรักษาพระองค์รีบชักเท้าเหยียบยันตลิ่งไว้ เอื้อมมือกำกอบหน้าแน่นเพื่อพุงเรือไม่ให้ล้ม รอจนหญิงสาวร่างบางเหยียบกราบเรือโชนตัวขึ้นฝั่งทันทีที่จับพระหัตถ์องค์รัชทายาทไว้ได้ ความกลัวสุดขีดคงเป็นพลังขับเคลื่อนให้เธอกระโดดแผ่ลิ้นขึ้นไปตามแรงดูดกระซอกของคนบนฝั่ง หลังจากนั้นพวกเขาก็พากันวิ่งเข้าไปในป่าหญ้าสูงท่วมอกอันมืดมิด ส่วนคนที่เหลือพากันกระโจนลงน้ำดังตูม! เสียงกราดยิงด้วยอาวุธสงครามดังต่อเนื่องเป็นระยะๆ

องค์ชายนิโคโรพาเธอออกวิ่งเพื่อให้พ้นจากการติดตาม รู้สึกเป็นห่วงคล้ายยิ่งกว่าตนเองเสียอีก

“อัสวาคะ พวกเขาจะถูกยิงมัยยะ คัลเป็นห่วงพวกเขา” เธอถามปนเสียงหอบถี่ทั้งที่ยังคงวิ่งตามไม่หยุด

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะคัล พวกเขาชำนาญพื้นที่ดี นี่เป็นแผนสำรองของเรา เพราะวังมิงก็ค่อนข้างมั่นใจว่าจะเจอเรือตรวจลำน้ำของพวกมัน เพราะกองกำลังของมันเป็นหน่วยออกลาดตระเวนในลำน้ำตลอดเวลา พวกเขาจะล่อพวกมันไว้เพื่อให้เราหนีไปทางลัดไฉละ ไปกันเถอะคัล ไม่ต้องกังวลนะ” เขาเอ่ยขณะวิ่งนำไปข้างหน้าไม่หยุด

ความหวาดหวั่นทำให้เธอวิ่งตามอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยจนพ้นทุ่งหญ้าคา เมื่อถึงระยะห่างจากที่เกิดเหตุมาไกลพอสมควรแล้วเธอแน่ใจว่าไม่ถูกติดตามจึงลดฝีเท้าลงเดินเรื่อยๆ ครู่หนึ่งก็เข้าสู่เขตหมู่บ้านมองเห็นหลังคามุงหญ้าหลายหลังอยู่ไม่ไกลนัก

“อัสวาคะ ช้างหน้ามีหมู่บ้านด้วยคะ” เธอเอ่ยน้ำเสียงตื่นเต้น

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น จ้องมองหมู่บ้านเงียบสงัดเบื้องหน้านั้นด้วยสายตาฉงน เขาให้เธอนั่งลงก่อนล้วงหยิบไฟฉายกระบอกจิ๋วจากเป้สะพายออกมาส่องแผนที่ในมือ คิ้วขมวดมุ่นสีหน้าครุ่นคิดหนัก

“แผนที่นี้ก็จะเฉียดพอสมควร แต่ทำไม อืม แปลกจริง” เขารำพึงเบาๆ

“เอ่อ มีเสียงร้องรำทำเพลงด้วยคะ ได้ยินไหมคะ” เธอกระซิบบอกเสียงตื่นเต้น

เขาลุกขึ้นยืนช้าๆ หมู่บ้านที่เมื่อครู่เงียบสงบบัดนี้แสงจากคบเพลิงลูกในอุบโหลว เสียงกลองและเสียงร้องรำทำเพลงดังสลับกันครึกครื้นยิ่งนัก

แล้วจู่ๆ เสียงสุนัขหอนรับกันเป็นทอดๆ ดังขรมก้องราวป่า สองหนุ่มสาวรู้สึกเย็นจับขั้วหัวใจ ศัลยาชนลูกเกรียวจนต้องยึดแขนเขาไว้แน่น

“เอ่อ เราต้องเดินผ่านเข้าไปในหมู่บ้านนั้นมั้ยะ คือศัลยารู้สึกอยากพบผู้คนบ้าง แกวนี่บรรยายกาศแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้คะ” เธอเอ่ย สีหน้าไม่สู้ดี เริ่มเหลียวมองไปรอบๆ เสียงสุนัขหอนยาวขานรับดังต่อเนื่องเป็นทอดๆ ขณะที่เสียงแมลงกลางคืนกลับเจี๊ยบกริบ ฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงร้องรำทำเพลงยังคงดังลอยมากับสายลม

อัสวาชบฟันแน่น สายตาแข็งกร้าวสอดส่ายไปรอบๆ เขาล้วงความหาของบางอย่างในเป้แล้วหยิบออกมายื่นส่งให้หญิงสาว

“นี่เป็นแหวนของผม ที่มีตราราชวงศ์นะคัล”

เอ่ยจบก็จับมือคัลยาขึ้นมาสวมแหวนให้ ทำเอาเธองงงวยได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ...เกิดอะไรขึ้นถึงมาสวมแหวนให้ตอนนี้นะ อัสวาทชอบทำให้เราแปลกใจอยู่เสมอ... เธอเพ่งมองหน้าเขาท่ามกลางบรรยากาศสลัวของคืนเดือนมืด

“เอ่อ เราจะเข้าไปในหมู่บ้านมั๊ยคะ” คัลยาถามขึ้นอีกครั้ง

“คัล เราจำเป็นต้องผ่านหมู่บ้านนั้นอยู่แล้วละ เพราะมันเป็นเส้นทางบังคับ และเราก็รอเวลาไม่ได้”

“ก็ดีสิคะ เราจะได้พบผู้คนบ้าง และเราก็อาจจะขอให้เขาช่วยนำทาง อีกอย่างเราอาจจะได้ข้อมูลพวกกบฏจากชาวบ้านแถวนี้ก็เป็นได้ คนบ้านป่านั้นจะใจดี และถ้าเขารู้ว่าคุณเป็นองครักษ์ทายาท เขาคงจะดีใจไม่น้อย ไปกันเถอะคะ” หญิงสาวคาดการณ์อย่างมีความหวัง พยายามทำใจเข้มแข็งแม้บรรยากาศรอบกายจะน่าสะพรึงกลัว

ชายหนุ่มหันมามองหญิงสาวนิ่ง ...โอ้เอ๋ยคัลยา ทำไมไม่สังเกตอะไรบ้างนะ นี่ก็ราวตีสองแล้วใครจะมาจัดงานรื่นเริงกันป่านนี้เล่า เมื่อครู่หมู่บ้านยังเงียบสงัดและมีตสนิท จู่ๆ ก็มีแสงไฟ เสียงร้องรำทำเพลงนี้ มันไม่ใช่เรื่องปกติเลยสักนิด วังมิงบอกเขาเมื่อบ่ายนี้ว่าหมู่บ้านนี้เคยมีแต่หายไปจากแผนที่เพราะถูกพวกกบฏเข้าปล้นสะดม พวกมันฆ่าคนในหมู่บ้านแล้วเผาบ้านเรือนจนไม่เหลือซาก เขาคงจะเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟังไม่ได้ เวลาที่เร่กระชั้นจนไม่อาจรอตะวันขึ้นได้ เพราะถ้าฝ่ายตรงข้ามรู้แถวตามมาทันก็จะยิ่งอันตราย ปัญหาคือเธอจะผ่านมันไปกับเราได้อีกหรือไม่ เท่านั้นเธอก็กลัวจนหน้าซีดแล้ว เขาคิดกังวลอย่างหนัก

ในห้องทำงานผู้บังคับการฝ่ายความมั่นคง ท่านอธิบดีกำลังหาหรือขอคำปรึกษาและร้องขอหน่วยปฏิบัติการกิจลับเข้าไปช่วยนำ

ตัวบุตรสาวกลับออกมาจากราชอาณาจักรพูริมบัง ผู้บังคับการฯ มี
สีหน้าครุ่นคิดก่อนจะวิเคราะห์สถานการณ์ให้ฟัง

“ท่านครับ เรื่องส่งหน่วยของเราเข้าไปปฏิบัติการครั้งนี้ไม่ใช่
ปัญหาหรอกครับ ปัญหาก็คือถ้าหนูศัลยาอยู่กับองค์รัชทายาท การเข้า
ถึงตัวคงยากมาก เพราะทรงลอบเข้าไปในขณะที่มีสงครามกลางเมือง
เราไม่รู้ว่าพระองค์ทรงประสงค์ทำการใด ทั้งยังมีหน่วยราชองครักษ์คอย
พาพระองค์หลบหนีพวกกบฏ อีกทั้งพูริมบังมีภูมิประเทศสลับซับซ้อน
ยากแก่การติดตามเสาะหาคนนะครับท่าน”

“แต่พระองค์ไม่ใช่คนธรรมดา ไม่ใช่ทหาร เท่าที่รู้องค์ชายนิโคโรทรง
ศึกษาด้านภาษาและการปกครอง จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่จะทรงก่อการรบ
กับพวกกบฏ” ท่านอภิชาติแย้งขึ้น

“ไม่ใช่อย่างที่ท่านพูดเข้าใจหรอกนะครับ ฝ่ายข้าวงของเราได้
ประสานกับหน่วยข่าวของอังกฤษแจ้งสิ่งที่เกิดขึ้นและขอข้อมูลลับ ทำให้
เราได้รู้ว่าจะต้องทรงศึกษาอยู่ในอังกฤษนั้นองค์ชายได้ปลอมเป็นสามัญชน
ไม่เปิดเผยฐานะแท้จริง ทางภาษาอังกฤษได้ถวายความช่วยเหลือด้วย
ทรงเข้ารับการฝึกทางทหารมาโดยตลอด ทรงพระปรีชาในด้านการรบ
เทียบเท่ากับด้านบริหารปกครองทีเดียวครับ”

“แต่เท่าที่ผมรู้ พูริมบังไม่ได้อาณาเขตกว้างใหญ่ และหน่วย
ปฏิบัติการลับของประเทศเราก็มีฝีมือไม่ยิ่งหย่อนกว่าประเทศไหน จึง
ไม่น่าเกินความสามารถ เพราะเพียงรู้ว่าองค์รัชทายาทประทับอยู่ที่ไหน
ลูกสาวผมก็น่าจะอยู่ที่นั่น ไม่แน่วเวลานี้อาจประทับในเขตพระราชฐาน
แล้วก็ได้ คือผมเพียงอยากรู้ว่า...ลูกผมยังมีชีวิตอยู่ไหมเท่านั้นเองครับ
ท่านผู้การคงเข้าใจหัวอกคนเป็นพ่อครับ”

“ครับผมเข้าใจ แต่ท่านครับ คนประเทศนี้อยู่กับสงครามมา
ยาวนานนะครับ แล้วก็เก่งกล้าในการรบทัพจับศึก ไม่เคยเพลี่ยงพล้ำแก่

ผู้ล่าอาณานิคม มีข้อมูลยืนยันตรงกันว่าราชอาณาจักรพุมิบังเป็นแคว้นที่มีค่ายกลและเมืองลับๆ ที่จะรู้เฉพาะคนในราชวงศ์ชั้นสูง เนื่องจากกษัตริย์องค์ก่อนๆ ทรงสร้างไว้เป็นเส้นทางลับหลบหนีข้าศึกและใช้ลำเลียงพระราชทรัพย์ยามเกิดศึกยืดเยื้อ ผู้สร้างเมืองลับผู้รู้เส้นทางลับนี้ต่างถูกสังเวยไม่มีใครรอด จึงคาดว่าน่าจะมีเพียงไม่กี่พระองค์ที่รู้เส้นทางลับนี้ และองค์รัชทายาทเป็นหนึ่งในนั้นครับ”

“ท่านผู้การหมายความว่ายังไงครับ” ท่านอภิชาติขมวดคิ้วมุ่นกับข้อมูลใหม่ที่ได้รับมา

“คือเอ่อ ที่ผมพูดเรื่องนี้ก็เพราะอยากให้ท่านทราบว่ ถ้าเส้นทางลับนี้มีอยู่จริงตามคำเล่าลือเราก็คงจะตามหาองค์ชายและหนูศัลยาขึ้นไปอีกนะครับ เพราะพระองค์จะต้องใช้เมืองหรือเส้นทางนี้เป็นที่หลบซ่อนมันจึงเป็นภารกิจที่ต้องใช้เวลาอย่างที่ไม่อาจกำหนดหรือกะเกณฑ์อะไรได้เลยนะครับ” คำของผู้บังคับการทำให้ท่านทูตถึงกับทอดถอนหายใจหนักหน่วง

“คือผมขอโทษนะครับ ผมคิดว่าท่านผู้การก็คงมีลูก และเข้าใจความรักความห่วงใยของคนเป็นพ่อที่ไม่อาจทนเห็นลูกไปเสี่ยงชีวิตในสงครามกลางเมืองในต่างแดนอย่างไม่รู้ชะตากรรมหรือข่าวสารความเป็นไปเช่นนี้ครับ ผมครุ่นคิดจนนอนไม่หลับ ผมไม่มีแก๊ใจจะไปทำงานเลยด้วยซ้ำ ช่วยแนะนำผมหน่อยเถอะครับ พุดให้ผมสบายใจสักนิดก็ได้” ท่านทูตเอ่ยอย่างอึดอัดขัดข้องใจที่ดูเหมือนไม่อาจพึ่งพาหน่วยงานความมั่นคงของชาติได้เลย

“ท่านครับ ผมเข้าใจดีครับ เพราะผมก็มีลูกสาววัยเดียวกับหนูศัลยา แต่ที่ผมวิเคราะห์สถานการณ์โดยรวมให้ท่านฟังเพื่อให้ท่านผะใจเพราะภารกิจนี้ถือเป็นงานหิน พุมิบังปิดประเทศทำให้การข่าวเป็นไปได้ยากลำบาก มีเพียงข่าวลือตลอดออกมาว่าทั้งสองฝ่ายยังคงตริ่ง

กำลังกันไว้ อย่างไรก็ตามเราจะส่งหน่วยปฏิบัติการเข้าไปช่วยหนูศัลยาแน่นอนครับ และผมจะรายงานความคืบหน้าเป็นระยะๆ ยิ่งไปกว่านั้นผมค่อนข้างมั่นใจนะครับว่าหนูศัลยายังปลอดภัย” ท่านผู้บังคับการเอ่ยพลอบในตอนท้าย

“ขอบคุณครับที่กรุณา เรื่องแบบนี้ถ้าไม่เกิดขึ้นกับใครก็คงไม่รู้หรอกว่ามันทุกข์ทรมานขนาดไหน ผมมีลูกสาวแค่คนเดียว แก่เป็นแก้วตาดวงใจของผม แก่เป็นเด็กดี ผมไม่เคยคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เลวร้ายแบบนี้กับลูก” ท่านทูตเอ่ยเสียงสั่นเครือสร้างความรู้สึกสะเทือนใจแก่ผู้ฟังไม่น้อย

“ท่านครับ คิดในแง่ดีไว้ก่อนเถอะครับ ผมสัญญาว่าจะให้คนของผมเข้าไปหาข้อมูลมาให้ได้มากที่สุด และภารกิจสำคัญก็คือถ้าพบหนูศัลยาที่จะพากลับมาให้ได้ครับ” ท่านผู้บังคับการเอ่ยแข็งขันเพื่อให้กำลังใจท่านอภีชาติที่กำลังทุกข์แสนสาหัส

“ผมบอกตรงๆ นะครับผู้การ ท่านที่ที่เมืองนี้เปิดผมจะไปพาลูกสาวกลับมาด้วยตัวเอง” ท่านทูตเอ่ยน้ำเสียงหนักแน่นแต่สีหน้าและแววตาหม่นหมองนัก

“ผมเข้าใจความรู้สึกของท่านดีครับ แต่ผมเชื่อว่าองค์รัชทายาทนิโคไรจะไม่ทรงทอดทิ้งหนูศัลยา เพราะหนูศัลยาเองก็ช่วยเหลือองค์ชายมาเกือบปีที่พระองค์ประทับอยู่เมืองไทย และหนูศัลยายังได้แสดงความจงรักภักดีช่วยเหลือชีวิตเข้าช่วยพระองค์ในยามคับขัน เรายังได้ครับท่าน ผมยังทราบมาอีกว่าองค์ชายนิโคไรทรงเป็นสุภาพบุรุษมากนะครับ” คำของผู้บังคับการทำให้ท่านทูตเบาใจลงไปได้ระดับหนึ่ง

ศัลยาเห็นเขายืนนิ่ง สีหน้าเครียดขมเหมือนกำลังตัดสินใจ
บางอย่างจึงเอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย

“อัสวาคะ คุณไม่กล้าเข้าไปในหมู่บ้าน เพราะกลัวว่าชาวบ้านจะจำคุณได้หรือคะ”

“พวกชาวบ้านไม่รู้จักผมหรอก แทบจะไม่มีใครจำหน้าผมได้ด้วยซ้ำ พุริมบังไม่เหมือนเมืองไทยที่ข้อมูลข่าวสารแพร่กระจายทั่วถึง และผมเองก็ไม่ได้อยู่ที่นี้เกือบห้าปีแล้ว มีแต่นายทหารและข้าราชการบริพารฝ่ายในเท่านั้นที่รู้จักหรือจำผมได้” เขาอธิบาย

“นั่นเราก็ไปกันเถอะคะ จะรีรออะไรอีกล่ะคะ เราต้องทำเวลาที่จะไปถึงจุดนัดหมายไม่ใช่หรือ”

เขาจับบ่าเธอไว้ ทอดมองเธอหนึ่งก่อนเอ่ยซ้ำๆ

“ศัล พังผมนะ ที่พุริมบังมีความเชื่ออย่างหนึ่งว่าการเดินทางตอนกลางคืน เราจะไม่ตกใจกลัว กริตร้องในสิ่งที่เราเห็นหรือได้ยิน เพราะสิ่งที่เราเห็นหรือได้ยินมันเพียงภาพลวงตา มันเป็นมิติหนึ่งที่เราพยายามทดสอบความเข้มแข็งของจิตใจมนุษย์ ว่าจะแสดงความหวาดกลัวออกมาหรือไม่ มันเป็นเล่ห์เหลี่ยมกลลวงที่ต้องการให้เราคุมสติไม่ได้ เพื่อเข้าครอบครองจิตวิญญาณของเรา ศัลเข้าใจที่ผมพูดมั๊ยครับ” เขาเอ่ยอ้อมค้อมใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์มานำนำเธอ

“เอ่อ หมายความว่าจะมีคนมาใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกให้เรากลัว และให้เราหนีไป หรือว่ายอมจำนนให้มั๊ยคะ”

คำถามของศัลยาทำให้เขาหลบถอนหายใจเล็กน้อย ศัลยากลัวผี เป็นชีวิตจิตใจ เขาจึงต้องครุ่นคิดหาคำอธิบายและวิธีการที่จะพาเธอผ่านเหตุการณ์นี้ไปให้ได้

“ก็ประมาณนั้นนะศัล คือผมอยากให้ศัลคิดว่าสิ่งที่เราจะต้องพบต้องเห็น เป็นแค่เล่ห์กลที่ศัตรูใช้มาหลอกหลอนเราให้หวาดกลัว ให้เราพ่ายแพ้ใจตนเอง ผมขอให้ศัลเชื่อมั่นในตัวผม ว่าผมจะจัดการทุกอย่างได้ ผมจะโปกผ้าปิดตาไม่ให้ศัลเห็นอะไรแล้วจึงมือเดินไปกับผม ศัล

เชื่อใจผมมั๊ยครับ”

ศัลยามองเขา ดวงตาบ้องแบ๊วฉายแววตื่นตระหนก เอ๋อเสียวสัน

“เอ่อ คุณหมายถึง เราจะต้องเจอ...”

ก่อนที่จะพูดคำสุดท้ายออกมาเขาก็รวบกอดเธอไว้ บดขยี้ริมฝีปากมอบความหวานซึ่งให้หญิงสาวแล้วเลื้อยมาคลอเคลียแก้มนวลก่อนเอ่ยต่อหนักแน่น

“ที่รักเชื่อใจผมและฟังผมให้ดี ไม่ว่าอำนาจใดๆ ก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าอำนาจแห่งความรัก อย่างกลัวอะไรในขณะที่เรามั่นอกและกัน จงมั่นใจในตัวผม และจงเชื่อว่าร่องครีษทายาทแห่งพูริมบังมีอำนาจเหนือเหล่ากิลมายาใดๆ ในแว่นนี้ รับปากผมนะว่าจะทำให้มันคง รับปากสิครับ”

หญิงสาวทอดสายตามองเขาก่อนพยักหน้าน้อยๆ รับคำ

“ศัลจะพยายามค่ะ”

เขาปลดผ้าพันคอมาผูกปิดตาเธอไว้ก่อนพูดเตือนสติอีกครั้ง

“ศัลยา จำไว้ว่าคุณคือลมหายใจของผม ผมจะพาคุณเดินไปในหมู่บ้าน ผมจะจับมือคุณไว้ และถ้ากลัวอย่าวิ่งอย่ากรีดร้อง ถ้าคุณทนไม่ได้ก็กอดผมไว้ละ ศัล เชื่อผมนะครับ”

ศัลยาก้าวตามเขาไปด้วยใจเต้นระทึก ขาสั่นอย่างไม่อาจบังคับไว้ได้ ในใจมีแต่ความหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งจนไม่อาจเอื้อมเอ่ยคำใดออกมาได้แต่นิ่งคิดในใจเสียบๆ ...ที่อัสวาพูดมาทั้งหมดหมายถึงอะไร เรากำลังจะเจอในสิ่งที่น่าหวาดกลัวจนอัสวาไม่ต้องการให้เราเห็น แสดงว่าผู้คนในหมู่บ้านนี้ที่กำลังร้องรำทำเพลง คือมิติที่เขาหมายถึงไซม์ย์ อัสวารู้ว่าพวกนั้นต้องไม่ใช่คนธรรมดาสินะ ถ้าไม่ใช่คนก็ต้องเป็น...

ไซ! ต้องใช่แน่เลย ใครจะมาร้องรำทำเพลงดีๆ ดีๆ กลางป่าท่ามกลางสงครามอย่างนี้ละ แล้วหมาเจ้ากรรมก็ยังหอนเสียงเย็นเหมือนในหนังผีไม่หยุด...มันชัดยิ่งกว่าชัดเสียอีก แต่เขาไม่ยอมบอกเพราะรู้ว่า

เรากลัว โธ่ แค่มนุษย์ที่พยายามตามเข่นฆ่าเราก็แทบหนีหัวซุกหัวซุน แล้วไอ้ที่ไม่ใช่มนุษย์นี่ล่ะเราจะรับไหวหรือ จะหัวใจวายตายเสียก่อน ญูงยิ่งเสียอีกละมัง คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกด้วยเถอะเจ้าคะ...

ความประหลาดพิสดารที่เพิ่งเข้าครอบงำความรู้สึก ศัลยาเริ่มกะระยะทางขณะก้าวเดินไปข้างหน้า รู้สึกได้ว่าแสงสว่างสาดส่องผ่านผ้าผูกตา แสดงว่ากำลังย่างเข้าเขตหมู่บ้านแล้ว เสียงกลองรัวเร้าใจ เสียงร้องรำทำเพลงหยุดกึกเหมือนใครปิดเครื่องเสียงกะทันหัน รอบกายเงียบกริบ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงแมลงกลางคืน เงียบสงัดจนได้ยินเพียงเสียงลมหายใจตนเอง เธอก้าวเร็วขึ้นตามแรงดึงดูดของเขา เสียงใบไม้แห้งกรอบทำให้รู้ว่ากำลังเดินเหยียบย่างกองใบไม้แห้ง แสงไฟที่สาดผ่านผ้าผูกตาเข้ามาเมื่อครู่หายไป ทุกอย่างมืดสนิท เธอได้ยินเสียงไฟฉายกระบอกจั่วเปิดดังแชะ แสงเรืองๆ ผ่านผ้าผูกตาเข้ามาอีกครั้งทำให้เธอรู้สึกได้ว่าเหตุการณ์ไม่ปกติเสียแล้ว สมองแทบไม่สังการใดๆ แต่เขายังคงก้าวเดินตามสัญชาตญาณทำเอาเกือบจะล้มจนเขาต้องชะลอฝีเท้าหยุดลง

“ก้าวช้าๆ ก็ได้ครับ”

เสียงหัวเราะคิกๆ ดังขึ้นจากทุกทิศทุกทาง เธอกระชับมือเขาแน่นก่อนจะโอบกอดเขาไว้ราวกับกลัวเขาจะหายไป เสียงคิกๆ นั้นดังระเบิดเป็นเสียงหัวเราะรอบทิศทาง

“ฮ่าๆๆๆๆๆ”

เสียงหัวเราะอันน่าสะพรึงกลัวทำเอาขนลุกเกรียว แล้วจู่ๆ เสียงหัวเราะก็หยุดกึก เสียงสุนัขหอนขานรับกันดังขึ้นต่อเนื่อง หญิงสาวรู้สึกเย็นยะเยือกจับตัวหัวใจ ลมหายใจเหมือนจะขาดเป็นห้วงๆ กลิ่นสางของซากสัตว์โขยคลุ้งจนเธอแทบอาเจียน เสียงนกกลางคืนร้องดังก้องตามด้วยเสียงประหลาดเพิ่มความหวาดหวั่นทบทวี หญิงสาวตัวสั่นจันทกหัวใจแทบหยุดเต้น เสียงฟ้าร้องเปรี้ยงดังสนั่นจนรู้สึกว่ามีพื้นดิน

ใต้ฝ่าเท้าสิ้นสะเทือน

และในที่สุดหญิงสาวก็รู้สึกว่สมควรจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นให้เห็นกับตา น่าจะดีกว่าความรู้สึกเหมือนคนตาบอดถูกจูงลงไป ในอุโมงค์ดำมืด เพราะถ้าจะต้องตายก็น่าจะได้รับรู้ว่ความตายนั้น มาจากอะไรกันแน่

“อัสว้า ศัลยอยากเปิดผ้าผูกตาออกแล้วค่ะ นะคะ” เธอเอ่ยเสียง ลั่น

“อย่านะศัล อย่านะอันซาด!” เขาห้ามเสียงเข้ม รู้ดีว่ถ้าศัลยา เห็นเข้าอาจช็อกหรือสติแตกไปเลยก็ได้ เวลานี้ปีศาจที่ปรากฏอยู่รอบ กายนั้นน่าสะพรึงกลัวยิ่ง ซากศพที่ถูกเผาจนเกรียมเนื้อหนังห้อยรุ่มร่าม กำลังเดินเข้ามาห้อมล้อมพวกเขาตีวงแคบเข้ามาทุกที

ศัลยารู้สึกได้ว่เป็นอยู่กลางลมหมุนเสียงอื้ออึง ผุ่นละอองปะทะ ผิวกายจนสลับไปหมด

“เกิดอะไรขึ้นคะ เหมือนมีพายุ”

“ไม่มีอะไร ก้าวไปเรื่อยๆ เราใกล้จะออกนอกเขตหมู่บ้านแล้วละ” เขาบอกเธอขณะเดินฝ่าวงล้อมปีศาจที่แตกกระเจิงออกไป แต่ก็ยัง ดาหน้ากันเข้ามาไม่หยุด บางตนยึดกายสูงจนเลยยอดไม้

คราวนี้เสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้นใกล้เหลือเกิน เสียงกรีดร้อง ทรมาณนั้นบาดความรู้สึก ศัลยากลั่นลมหายใจ นึกถึงเรื่องเล่าของเพื่อน คนหนึ่ง นี่มัน...เสียงเปรตแน่ๆ เลย!

ในที่สุดสมองก็สั่งให้ขาที่กำลังก้าวเดินหยุดก็อยู่กับที่ ชายหนุ่ม หยุดตามแล้วตั้งสติพยายามดึงมือเธอให้ออกเดิน เสียงกรีดร้องโหยหวน ดังใกล้มากขึ้นเพียงวาเดียว พื้นดินสะเทือนเลื่อนลั่น เธอรู้สึกเหมือนถูก เขย่าแรงๆ ประสาทสัมผัสทุกส่วนตึงเขม็ง ร่างเกร็ง ถ้าปากจะกรีดร้อง แต่แล้วก็ยังมิสติถึงคำเขว่ว่าการเดินทางกลางคืนห้ามกรีดร้อง

“อัสวา อัสวา ศัลทณไม่ไหวแล้ว” เสียงเธอครางกระเสือก่อนโผ
เข้าสวมกอดเขาแน่น

เขาโอบกอดร่างสั่นเทาไว้นึกได้ถึงคำของพระนม

‘ฝ่าบาทเพคะ พระอัมมารังควงนี้เปี่ยมด้วยอำนาจศักดิ์สิทธิ์ ด้วย
เป็นพระอัมมารังคเก่าแก่ ตราแผ่นดินบนตัวเรือนแสดงถึงพระบารมีเหนือ
อำนาจใดๆ บนแผ่นดินพุริมบัง ใช้ปราบภูตผีสิ่งชั่วร้ายได้ชะงัดนักนะ
เพคะ’

‘โธ่หนม ฉันไม่ได้คิดจะเป็นหมอมัณนะ และฉันก็จะไม่เดินไปให้
ผีหลอกหรอกนะ’ ตอนนั้นเขาไม่เชื่อจึงยั่วเย้าพระนมอย่างนี้สนุกสนาน

แต่นาทีนี้ในเมื่อหญิงสาวข้างกายหวาดกลัวจนหัวใจแทบหยุด
เต้น เขาจึงไม่รีรอหยุดเดินแล้วชูมือข้างที่สวมแหวนขึ้นพร้อมประกาศ
ก้อง

“ข้าขอประกาศให้พวกเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นข้ารองบาทแห่งเรา
องค์รัชทายาทนิโคโรแห่งพุริมบัง จงหลีกเลี่ยงให้เราแต่โดยดี อย่าให้เรา
ต้องสาปแช่งพวกเจ้า นี่คือนคราแผ่นดินแห่งราชวงศ์พุริมบัง”

ทันใดนั้นสรรพสิ่งรอบกายเงียบงัน ทุกอย่างหยุดนิ่งเหมือนเวลา
บนโลกหยุดเดินกะทันหัน เขากอดร่างสั่นเทาดังลูกนกไว้นั่น นิ่งและ
นาน มองทุกอย่างรอบกายค่อยๆ จางหายไป ความตึงเครียดค่อยๆ
ผ่อนคลาย นี่เป็นครั้งแรกเหมือนกันที่เขาได้พบกับสิ่งเหนือธรรมชาติ ทั้ง
ที่เคยได้ยินได้ฟังจากพวกองค์กรฯแต่ก็ไม่เคยเก็บมาใส่ใจด้วยคิดว่า
เป็นเรื่องความเชื่อของแต่ละบุคคล

“ศัลยาอย่ากลัวนะ ไม่มีอะไรแล้วละที่รัก ผมบอกแล้วไงว่าผม
จัดการทุกอย่างได้ ผมปลดผ้าผูกตาให้” เขาเอ่ยพลางแก้ปมผ้าผูกตา
ออก

เท่านั้นแหละเธอก็ปล่อยโฮสะอื้นให้

“ร้องให้ทำไมล่ะที่รัก ลืมตามองสิ ไม่มีอะไรแล้วละ”

ความจริงแล้วหญิงสาวกลัวจนแทบบัสสาวะเล็ด ถ้านานกว่านี้ เธอคงสติแตกแน่ๆ เธอร้องให้ปลดปล่อยความกลัวสุดขีดเมื่อครู่ออกมา ภายสิ้นทึ่ม เสียงร้องให้เหมือนเด็กๆ ดังฮือๆ

เขาประคองใบหน้าเธอขึ้นประทับรอยจูมพิศแผ่วซบน้ำตาลให้อย่างอ่อนโยน

“ศัลยาฟังผมนะ ขณะนี้คุณเป็นชายาของผม จากนั้นไปต้องสำรวมกิริยา ไม่แสดงออกทางอารมณ์ให้ใครเห็นโจ่งแจ้ง ต้องเข้มแข็งอดทนอดกลั้น เพราะอีกไม่นานเราจะครองแผ่นดินนี้ด้วยกัน แล้วผมจะค่อยๆ สอนเรื่องภายในราชสำนัก ถ้าเราไปถึงวังแล้วคุณคงจะใช้คำสาหมัญกับผมต่อหน้าข้าราชการบริพารไม่ได้ จงจำไว้ว่า คุณเป็นองค์หญิงศัลยา พระชายาในเจ้าฟ้าชายนิโคโรแห่งพูริมบังแล้วนะที่รัก”

เขาเริ่มสอนบทเรียนแรกเพื่ออหั้นเหความรู้สึกหวาดกลัวศัลยาค่อยๆ เผยเปลือกตาขึ้นทีละน้อยทั้งที่ยังคงสะอื้น เหลียวมองรอบกายไม่มีหมู่บ้านใดๆ นอกจากป่ารกครึ้มและซากปรักหักพังของบ้านเรือนที่เต็มไปด้วยรอยคราบเขม่าไฟ เธอหันมาสบสายตาเขา

“ศัลไม่อยากเป็นเจ้าหญิง” เธอยั้ทั้งที่ยังสะอึกสะอื้น

“กษัตริย์ตรัสแล้วไม่อาจคืนคำ” เขาเอ่ยหยอกเย้า

“ศัลยังไม่ได้เป็นชายาเสียหน่อย” เธอเถียงทันที

“นั่นก็จะต้องเป็นก่อนเข้าวัง ทันทีนับจากนี้เมื่อมีโอกาส” เขาเอ่ยแววดากรุ้มกรุ้ม

“อย่ามาฉวยโอกาสเลยนะ ศัลไม่หลงกลง่ายๆ หรอก” เธอปรายตาค้อน เขิดปากขึ้นน้อยๆ อย่างอนๆ เขาจึงแกลังกราดไฟฉายส่องไปบนงาม นึกขึ้นที่เธอเหมือนเด็กเล็กๆ เมื่อครู่ยังกลัวจนสั่นระริกกอดเขาแน่นร้องห่มร้องให้แต่พอโดนยั่วเข้าหน่อยก็ลืมความหวาดกลัวจน

หมดสิ้น

“หึๆ คุณนะแหละ อย่าคิดเฉไฉเกรเดเลยน้า เราจะเป็นของกันและกันในวันที่สวยงาม” เขาเอ่ยพร้อมโน้มหน้าลงจุมพิตแก้มนวลแรงๆ ก่อนจะรีบชักเท้าหนีเดินนำหน้าเร็วๆ จนหญิงสาวต้องวิ่งตามมาจับแขนเขาแน่น

“คนอะไรใจร้าย”

“คนแสนงอน โยเย พุดไม่รู้เรื่อง หึๆ”

“คอยดูนะ ศัลจะไม่ยอมเป็นชಾಯาหรอก”

“แล้วผมจะทำให้ศัลต้องวิ่งวอน อาจะภายในวันนี้ก็ได้ล่ะ”

เขาเอ่ยยั่วเย้าสายตากริ้มกริม เธอจึงกำมือกะทุบอกเขาเต็มแรง แต่เขาเปี่ยงกายหนีทันเธอจึงทุบแก้มเสียอย่างนั้น เขาส่งสายตาทะเยือกเข้าเธอจึงจับชายเสื้อเขาแน่นก่อนโถมทุบไม่ยั้งแล้วหัวเราะสะใจที่แก้แค้นเขาได้ สองหนุ่มสาวต่างหยอกเย้าทุบตีกันไปเรื่อยๆ ตลอดทางเยี่ยงคู่รักสามัญชน กระทั่งฟ้าเริ่มสว่าง เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นไกลๆ เขาจึงรีบกดเธอหมอบราบลงกับทุ่งหญ้าทันที